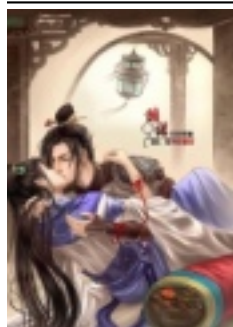

Thiên Niên Lệ

Contents

Thiên Niên Lệ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Diễm Thiên Vân	4
3. Chương 3: Người Có Thể Chờ Ta??	7
4. Chương 4: Ba Năm	10
5. Chương 5: Hồi ức	13
6. Chương 6: Bị Lộ	17
7. Chương 7: Trúng Độc	20
8. Chương 8: Si Niệm	23
9. Chương 9: Chấp Yêu	27
10. Chương 10: Nhân Trong Họa	32
11. Chương 11: Vĩ Thanh	39

Thiên Niên Lệ

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cường công ôn nhu thụ. . . Bất kể phải chờ đợi bao nhiêu lâu đi chăng nữa.... Ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nien-le>

1. Chương 1

Hoàng cung

Ngự hoa viên

Thế gian vẫn nơi nào trăm hoa đua sắc, rực rỡ đủ loại? đương nhiên chính là tại hoàng cung rồi. Ngự hoa viên không hổ là nơi dành cho hoàng đế ngắm cảnh, dường như tất cả mọi loài hoa của thế gian đều quy

tụ về nơi đây, cao quý mẫu đơn, thanh lịch u lan, quyến rũ mạn đà hoa, thánh khiết là bạch liên.... Tất cả tạo nên một ngự hoa viên rực rỡ sắc màu

Thanh phong êm đềm, vương vấn hương hoa thoang thoảng bất giác khiến lòng người mê say, hồ điệp tung cánh khắp nơi, khung cảnh quá đẹp để tựa bức tranh thiên nhiên xinh đẹp

“ Chiếu tướng...” bạch y nam tử ung dung cười, cả người toát ra khí chất cao quý ôn hòa, dung mạo đẹp như họa, ngũ quan tuyệt mỹ nổi bậc đôi con ngươi lãnh đạm trong suốt, dường như mọi chuyện thiên hạ đều không thể lọt vào tầm mắt của y. Cái mũi cao thẳng tắp, bạc môi tà mị tựa tiểu phi tiểu, y cười nhẹ, vân đạm phong khinh nhưng lại khiến cho hoa kia cũng ảm đạm thất sắc

“ Thần ca ca, kỳ nghệ của huynh dường như lại tăng một bậc!” thiếu niên cười nói, thu lại cờ, lắc đầu. Thiếu niên vương tử, trường bào quý giá đẹp đẽ, mỗi giờ tay nhắc chân tràn ngập khí chất hoàng gia, đôi con ngươi sáng quắc ẩn hiện cơ trí. Đưa tay thu lại quân cờ, thở dài : “ không biết chừng nào đệ mới thắng huynh một ván nhỉ?”

“ Tiểu Thiên! Thắng thua là chuyện thường tình, một bàn cờ có người thắng thì cũng sẽ có kẻ thua, cần chi chấp nhất như vậy?...” hồng y nữ tử cười khê, sóng mắt lưu chuyển ôn nhu ẩn ý cười, đưa tay xoa xoa đầu thiếu niên. Có thể sờ đầu vua trong thiên hạ cũng chỉ có một Vũ Khuynh Thành mà thôi

“ Tỷ tỷ...” Diễm Thiên Vũ nhú mi, có chút ngượng ngùng, đã trở thành một nam nhân trưởng thành mà tỷ ấy lúc nào cũng chỉ xem mình như một hài tử, khiến cho Diễm Thiên Vũ lấm lúc ngượng ngùng

“ Haiz! Tiểu Thiên trưởng thành, cho nên không muốn tỷ tỷ nữa sao?” Vũ Khuynh Thành than nhẹ, dung mạo khuynh thành kia có chút ư rủ khiến cho bạch y nam nhân bên cạnh đầu đầy hắc tuyến, từ khi nào mà Thành nhi của y lại có thể đóng kịch một cách tự nhiên thế kia? Diễm Thiên Vũ thấy tỷ tỷ mà mình yêu kính có vẻ mặt khổ sở như vậy cũng cảm thấy áy náy tự trách mình, bèn nói : “ không phải! tỷ tỷ...là đệ..,cái kia...” Diễm Thiên Vũ ấp úng, không biết nói gì cho phải

“ Ha hã...tiểu Thiên, tỷ chỉ đùa thôi, không cần phải căng thẳng như vậy” thấy tiểu đệ đáng yêu của mình khó xử Vũ Khuynh Thành lớn tiếng cười, vỗ vỗ vai Diễm Thiên Vũ, than nhẹ : “ tiểu Thiên a! đôi khi tự thả lỏng mình, như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn...” hài tử này, lúc nào cũng buộc chặt lòng mình như vậy, cũng khiến cho nàng cảm thấy đau lòng thay cho nó!

Diễm Thiên Vũ nghe vậy, cười khê....thùy hạ mi mắt, có chút yên lặng, thì ra... chỉ một thoáng chút biểu hiện bất bình thường, tỷ tỷ đã nhận ra trong lòng hắn nghĩ gì.... Cũng giống như người kia vậy....!!!

“ Tiểu Thiên năm nay cũng 19 rồi phải không?” Bất chợt Tiêu Dạ Thần lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Diễm Thiên Vũ. Ngẩng đầu lên, có chút nghi vấn : “ đúng vậy! có chuyện gì sao Thần ca ca?”

“ Không có gì...” Tiêu Dạ Thần nâng cốc trà, hớp nhẹ một ngụm, hương vị thoang thoảng lan tỏa trong khoang miệng dễ chịu vô cùng, buông tách, ôn nhu cười : “ cũng đến tuổi trưởng thành, cũng nên thành gia lập thất đi thôi!” Đúng ra con nhà đế vương thì 15 hay 16 đã có hài tử rồi, mà Diễm Thiên Vũ năm nay 19, đáng cơ được hai năm nhưng hậu cung chưa có một ai, điều này cũng khiến cho các bậc quân thần đau đầu không thôi. Cho nên quan lại nhà ai có nữ nhi điều ra sức tiến cử, một mặt mong cho đế vương nhanh có con cháu nối dòng một mặt đưa con gái mình vào cung để cho giấc mộng từ quạ đen biến thành phượng hoàng thành sự thật a!

Diễm Thiên Vũ có chút bối rối khi nghe Tiêu Dạ Thần bàn về vấn đề này, nhưng rất nhanh được che đi, Diễm Thiên Vũ có chút trêu cười nhìn Tiêu Dạ Thần : “ là do đệ chưa tìm thấy người thích hợp thôi! Nếu như có nữ nhân nào như tỷ tỷ thì ngay lập tức đệ lập hậu”. Tiêu Dạ Thần nghe Diễm Thiên Vũ nói vậy sắc mặt đen kịt, đầu có dấu hiệu bốc khói...><>

“ Thần! ta cảm thấy có chút đối...” Vũ Khuynh Thành cười nhìn Tiêu đại công tử và dĩ nhiên Tiêu đại công tử của chúng ta ngay lập tức không nói hai lời chạy đến ngự thiện phòng. Nhìn bóng lưng khuất dần của Tiêu Dạ Thần, Diễm Thiên Vũ có chút buồn cười, có ai tin một nam nhân khiến cho thiên hạ sợ hãi than lại là một kẻ thô nỏ như vậy chứ?

Vũ Khuynh Thành mỉm cười nhìn Diễm Thiên Vũ, đôi con ngươi sáng ngời như thấu hết mọi chuyện, nàng ung dung nói : “ tiểu Thiên! Đệ..có chuyện gì khó xử sao?” Diễm Thiên Vũ bị Vũ Khuynh Thành nói như

vậy, lòng lộp bộp nhưng vẫn cố gượng cười : “ tỷ tỷ, chỉ là chuyện triều đình có chút phiền lòng thôi!”

“ Tiểu Thiên, ngốc quá, chẳng lẽ tỷ đệ bao nhiêu năm ta lại không rõ đệ nghĩ gì?” Vũ Khuynh Thành than nhẹ, ánh mắt ôn hòa nhìn hài tử năm xưa từng nằm trong vòng tay mình, nhanh thật, mới đó mà đã trưởng thành trở thành một thiếu niên đầu đội trời chân đạp đất rồi, hối tiếc duy nhất của nàng chính là bấy năm trưởng thành của đệ ấy nàng lại không nhìn được thôi!

“ Tỷ tỷ...đệ...” Diễm Thiên Vũ tránh đi ánh nhìn dường như thấu hết mọi chuyện của hồng y nữ tử trước mặt. Không phải là đệ không muốn nói mà là đệ không biết nói gì mà bắt đầu câu chuyện như thế nào thôi. Diễm Thiên Vũ thở dài ngao ngán, không ngờ cũng có một ngày hấn lại mệt mỏi về những chuyện như thế này?

“ Tỷ tỷ! tại sao tỷ tỷ lại thích Thần ca ca....” Diễm Thiên Vũ như có như không vấn, Vũ Khuynh Thành cũng không sững sốt trước câu hỏi của Diễm Thiên Vũ, nhẹ giọng cười : “ đệ biết không! Tình yêu xinh đẹp nhất chính là bởi không biết nó đến lúc nào đi lúc nào, cảm tình trên thế gian này là muôn hình vạn trạng, đôi khi là rực rỡ mãnh liệt tựa như pháo nổ yên hoa cũng có khi là cảm tình tế thủy trường lưu dịu dàng khiến cho người ta từ từ say mê trong đó.....nhưng mà cả một đời người, có thể kiếm được một người mình yêu là chuyện không dễ cho nên khi có được nên biết trân trọng, đừng bỏ lỡ nếu không sẽ hối tiếc muôn đời...”

Diễm Thiên Vũ ánh mắt mê mang nhìn hồng y nữ tử trước mặt, âm thanh lảng đãng : “...không nắm giữ sẽ hối tiếc cả đời sao?...” Diễm Thiên Vũ có chút cười khổ, lại nói : “ lúc xưa đệ từng nói với phụ hoàng nhất định sẽ đủ mạnh bảo vệ người mình yêu, sẽ không khiến cho người mình yêu đau lòng nhưng mà bây giờ đệ mới hiểu, dù là đế vương cũng có những chuyện bất đắc dĩ...” cũng vì là đế vương cho nên người đứng ngay bên ta ta cũng không thể chạm được vào người, không thể ôm lấy người vào trong lòng.....bởi vì ta là đế vương ..còn người....

“ Đời người...hư hư thật thật...nhân sinh lắm vướng bận, sống không chỉ đơn giản chỉ có ái tình còn là trách nhiệm còn là lí tưởng, là tương lai....nhưng mà chỉ cần đệ không làm gì trái với lương tâm..tỷ tỷ luôn ủng hộ” . Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười : “ nhưng nếu mệt mỏi quá...thì đệ cứ buông xuôi sống thật với lòng mình vậy, con người đôi khi cũng nên ích kỉ một chút...”

“ Tỷ tỷ...” Diễm Thiên Vũ có chút ngạc nhiên, sau đó như hiểu ra cười nhẹ : “ nếu như cứu một vạn người đổi lấy tính mạng của Thần ca ca thì tỷ sẽ làm gì?” Vũ Khuynh Thành trầm ngâm một lát, lại nói : “ dù cho thiên hạ này có ra làm sao, ta cũng sẽ không đổi lấy hấn, thế gian vốn chỉ tồn tại một Tiêu Dạ Thần mà thôi! Ích kỷ cũng được, độc ác cũng được.... dùng tính mạng cả thiên hạ này để đổi lấy Tiêu Dạ Thần thì ngàn vạn lần câu trả lời của nàng cũng chỉ là không mà thôi!”

“ Nếu như...đệ cũng làm vậy được thì tốt quá...” Diễm Thiên Vũ thì thào....

“ Thần! tiểu Thiên....rất cuộc cũng trưởng thành...” Vũ Khuynh Thành cảm thán. Tiêu Dạ Thần có chút buồn cười nói : “ nàng đừng quên, hài tử ấy đã là đế vương dù không muốn trưởng thành cũng không thể, hơn nữa hài tử ấy vốn trưởng thành bắt đầu từ 9 năm về trước”

“ Vận mệnh của đệ ấy...nếu như...!Thần! tiểu Thiên đang mệt mỏi nhưng ta lại chẳng làm gì giúp hài tử ấy được....” Vũ Khuynh Thành nhẹ cười, đôi con ngươi xa xăm nhìn về ngự thư phòng, sóng mắt nhàn nhạt ôn nhuận. Đế vương cao cao tại thượng, hưởng hết mọi phần hoa thế gian nhưng chung quy lại quá cô độc, hài tử ấy...luôn bất giác khiến cho người ta cảm thấy đau lòng

“ Thành nhi! Đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi...” Tiêu Dạ Thần nhẹ giọng an ủi người trong lòng, nắm lấy tay Vũ Khuynh Thành, đôi con ngươi tràn đầy nhu tình. Vũ Khuynh Thành gật gù đầu : “ hi vọng là vậy!!”

“ Bệ hạ, ba ngày nữa sứ giả của Hàn Dã đến thăm, nghe nói đi theo là tiểu công chúa được sủng ái nhất của Tây vương, cơ hội này là một cơ hội tốt để thiết lập với Hàn Dã bộ tộc...” thừa tướng Ân Thiên Lễ lên tiếng, ân Thiên lễ trí mưu hơn người, được xem là ‘hồ li’ trong đám quan lại của Dạ Vũ quốc

“ Ý Ân thừa tướng là thông hôn sao?,...” Diễm Thiên Vũ trầm ngâm. Hàn Dã tuy là một bộ tộc nhỏ nằm ở phía tây Dạ Vũ quốc, dân số chưa quá ba vạn nhưng người bộ tộc Hàn Dã khá mạnh, quen sống trên sa mạc, sức chịu đựng rất cao. Nếu để bọn họ thuần phục quả là trăm lợi không hại

“ Đúng vậy bệ hạ....” Ân Thiên Lễ cung kính cúi đầu.

“ Vậy mọi việc tiếp đón do thừa tướng chuẩn bị đi...” Diễm Thiên Vũ ra ý chỉ

“ Thần tuân mệnh”

Diễm Thiên Vũ vung tay lên, bãi triều...

2. Chương 2: Diễm Thiên Vân

“ Thiên Vũ, đệ tìm huynh ?...” Diễm Thiên Vân ôn nhu cười, dung mạo đẹp như họa. Phải nói nam nhân này đúng là có tư chất ‘họa thủy’. Nếu như Tiêu Dạ Thần đậm mạc tao nhã tựa trích tiên thì nam nhân này ôn nhuận thanh khiết tựa tinh linh, sóng mắt trong suốt vô ngần, lúc nào cũng ôn hòa nở nụ cười khiến cho người ta cảm thấy ấm lòng. Nam nhân hai mươi hai tuổi này chính là đương triều thân vương, huynh trưởng của Diễm Thiên Vũ, nam nhân này chỉ một nụ cười khiến cho nam nữ trong thiên hạ cam nguyện điên đảo!!

“ Ca ca, dạo này huynh thế nào?...” Diễm Thiên Vũ vẫn, không biết từ bao giờ giữa huynh đệ bọn họ lại có khoảng cách xa vời như vậy. Là do y cố ý kéo dài khoảng cách đó ra chăng? Diễm Thiên Vũ thở dài, một năm trước người này lúc nào cũng chạy theo đằng sau của mình, nhưng một năm trở lại đây hai người luôn tránh né lẫn nhau.

“ Rất khỏe!” Diễm Thiên Vân đậm cười. Diễm Thiên Vũ thấy huynh trưởng của mình như vậy bỗng chốc thật muốn đưa tay chạm vào người trước mặt, cố gắng kim xuống, than nhẹ! Ngốc quá, dường như huynh lại gầy hơn trước, tưởng chừng chỉ một cơn gió lay nhẹ cũng đem huynh cuốn trôi đi. Huynh lúc nào cũng lo lắng chăm sóc cho người khác nhưng lại luôn đem bản thân mình quên mất. Có lẽ vì thế mà khiến ta luôn vì huynh mà lo lắng?

“ Ca ca... dường như tiểu công chúa của Hàn Dã rất có cảm tình với huynh...” Diễm Thiên Vũ cười vẫn. Diễm Thiên Vân thùy hạ mi mắt, che đi ánh nhìn của mình, y nhẹ giọng cười : “ rốt cuộc đệ muốn nói gì?”

“ Ca ca, huynh cũng đã hai mươi hai rồi đúng không?” Diễm Thiên Vũ dường như tránh đi ánh mắt của Diễm Thiên Vân. Trong hoàng tộc, chỉ có hai người này là chưa thành gia lập thất thôi. Diễm Thiên Vân nghe đệ đệ của mình nói vậy, cười yếu ớt : “ đúng vậy! nhanh thật...ta vẫn cứ nhớ lần đầu tiên gặp đệ...”

Khi đó y mới ba tuổi, mẫu phi ôm lấy hài tử bé xíu đưa ra trước mặt y, khi đó không hiểu sao tim y đập thật nhanh, y rất thích khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đó, y rất thích chạm vào hài tử nho nhỏ ấy, cho nên bắt đầu từ lúc đó cuộc sống của y cứ quanh hai tử ấy mà xoay, cứ như vậy đến bảy năm...rồi một ngày y nghe tin hài tử ấy bị tập kích...sinh tử chưa rõ, khi ấy mười hai tuổi y cảm thấy cả thế giới trong y như sụp đổ, rồi y sẽ như thế nào? Bởi vì từ ngày hài tử ấy có mặt trên thế gian này....hài tử ấy bước vào cuộc sống của y mà y thì không thể không gặp được hài tử ấy

Nhưng mà hài tử ấy dường như rất ghét y thì phải, dù từ nhỏ đến lớn y lúc nào cũng cố lấy lòng đứa trẻ ấy nhưng lúc nào nó cũng nhìn y bằng ánh mắt lãnh đạm.....để rồi khi mẫu phi ra đi, hài tử ấy lại nở nụ cười ôn nhu nhìn y...

Y còn nhớ, khi mẫu phi không còn, cho dù y là thái tử nhưng cũng bị các hoàng tử khác xem thường, bắt nạt

Y biết rõ, mình không được thông minh, dù có là thái tử nhưng phụ hoàng không thích y, cho nên mẫu phi không còn, y cũng sẽ bị đối xử tồi tệ, không sao đâu mà, chỉ cần một ngày có thể được nhìn thấy đệ ấy, y cũng mãn nguyện lắm rồi, đi theo sau đệ mấy, ngắm nhìn đệ ấy....cứ như một thói quen, một thú vui của y vậy.....

Nhìn đệ ấy lớn lên từng ngày, nhìn đệ ấy uy nghiêm lãnh đạm, nhìn đệ ấy khi thì nóng khi thì lạnh, cũng như nở nụ cười lạnh lùng, thái độ trào phúng... mỗi một cử chỉ, một thái độ, mỗi giờ tay nhắc chân điều thu

hút tầm nhìn của y. Đôi lúc y tự hỏi, cảm tình của mình đối với đệ ấy là gì nhỉ? Là thân tình, là huynh đệ hay đệ ấy là chỗ cho y dựa vào? Y cũng không rõ.....

Diễm Thiên Vân khẽ nhếch môi, cong lên tiểu dung tuyệt đẹp, những chuyện quá khứ thoáng chốc như một giấc mơ, đến nhanh đi cũng nhanh chỉ còn lưu lại những tiếc nuối không nguôi. Mười chín năm lúc nào cũng chỉ dõi theo bước chân người ấy, chỉ dám đứng sau, chỉ dám nhìn từ xa....nhưng cũng khiến cho y đủ hạnh phúc. Nhưng nụ cười hạnh phúc của Diễm Thiên Vân lúc này đây lại khiến cho Diễm Thiên Vũ hiểu lầm, thì ra huynh ấy cũng thích tiểu công chúa của Hàn Dã cho nên mới vui vẻ như vậy, xem ra là y đã lo xa rồi. Diễm Thiên Vũ cười khổ.....nhưng hà cớ gì.....lòng lại đau như vậy?

“ Thiên Vân.....” Diễm Thiên Vũ lên tiếng. Diễm Thiên Vân nghe thấy đệ đệ của mình gọi như vậy có chút giật mình, lâu rồi đệ ấy mới gọi tên y thân mật như vậy, nhưng mà còn chưa kịp vui sướng đã bị câu nói của Diễm Thiên Vũ như một chậu nước lạnh dội vào, hàn đến tái tê : “ Thiên Vân, nếu huynh có cảm tình với tiểu công chúa Hàn Dã vậy thì ta sẽ ban hôn cho huynh, huynh,....cũng cần có vương phi rồi....”

“ Hôm nay...đệ gọi ta đến đây...là...để nói...những lời này sao..?” Diễm Thiên Vân khó khăn lên tiếng, thì ra gọi y đến chính là ban hôn sao? Vậy mà y cứ tưởng....thì ra chỉ là y tự suy nghĩ nhiều mà thôi....

“ Ta.....” Diễm Thiên Vũ thấy Diễm Thiên Vân như vậy có chút giật mình, đưa tay muốn chạm vào thì bị Diễm Thiên Vân đẩy ra. Diễm Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn nam nhân nổi giận đùng đùng trước mặt mình “ chẳng phải huynh thích tiểu công chúa ấy sao?” Diễm Thiên Vân nghe nói vậy càng nổi giận, lớn tiếng quát : “ đệ đừng có áp đặt suy nghĩ của mình vào ta, ta thích ai chẳng lẽ đệ không hiểu. Nếu như đệ chán ghét ta đến như vậy thì đừng gọi ta đến đây....”

“ Khoan....” Diễm Thiên Vũ muốn níu Diễm Thiên Vân lại nhưng nam nhân ấy nhanh chóng lách mình qua một bên xoay người bước ra khỏi ngự thư phòng, điên cuồng dùng khinh công chạy ra khỏi hoàng cung. Ai cũng có thể nói lời ấy với ta, nhưng tại sao người lại nói hai từ ban hôn dễ dàng như vậy chứ? Diễm Thiên Vân cay đắng cười.....cũng đúng thôi, dù gì người ấy là cửu ngũ chí tôn, hô phong hoán vũ....còn y.....y chẳng là gì cả...

“ Huynh....” Diễm Thiên Vũ cười khổ, lần đầu tiên y thấy nam nhân đó tức giận đến như vậy, vì lúc nào y cũng chỉ mỉm cười ôn hòa nhìn mình cho nên đã quen rồi chẳng? Người biết không....ta và người...đến cuối cùng...điều không có kết quả tốt. Không phải là ta không hiểu, nhưng mà..nếu người biết, người giết chết mẫu phi chính là ta, liệu rằng huynh có còn đối với ta như lúc bây giờ....chúng ta là huynh đệ nhưng đồng thời cũng là kẻ thù của nhau...

Nhất bái thiên địa

Nhị bái cao đường

Phu thê giao bái.....

Cuối cùng thì Diễm Thiên Vân y lại chấp nhận hôn sự với tiểu công chúa của Hàn Dã, tiếng pháo inh ỏi náo nhiệt, tiếng chúc mừng rộn ràng nịnh bợ của qua lại cứ liên tục...tiếng khen ngợi đôi lứa xứng đôi, mỹ nhân xứng anh hùng,...tất cả điều khiến cho Diễm Thiên Vũ khó chịu, tâm cơ hồ bị ai đó bóp nghẹn, nhìn nam nhân kia bình thường một thân thanh y nho nhã như một xuân phong hôm nay lại một thân hỉ phục đẹp đến chói mắt, Diễm Thiên Vũ xúc động tưởng chừng cứ như vậy đem y buộc chặt vào lòng mình...nhưng không thể làm được, chết tiệt...!! vì y là đế vương, y là vua của một nước....những chuyện như thế là không được....

“ Huynh thích....tiểu công chúa đó sao....” Diễm Thiên Vũ đứng bên cạnh y, nhỏ giọng nói, âm thanh rất nhỏ cũng chỉ cho hai người họ nghe được. Diễm Thiên Vân nghe y vẫn như vậy, sưng sốt...một lát sau lại nhẹ giọng cười : “ thích thì sao mà không thích lại như thế nào?...không phải bây giờ thì cũng có một lúc nào đó cũng sẽ thành thân không phải sao?”

“ Ta...không..ép..huynh...” nghe giọng nói đó của y, Diễm Thiên Vũ cũng không biết hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào nữa, có cái gì đó chết lặng đến tái tê khiến cho lòng y quặng thắt. Đồ ngốc này! chỉ cần huynh nói không muốn ta cũng sẽ không khó xử huynh, hà cớ gì lại nhận lời chứ, ta rõ ràng....không có ép huynh mà...!!

“ Rời...cũng sẽ có một ngày...người cũng sẽ ban hôn cho ta thôi...” Diễm Thiên Vân âm thanh như gió thoảng bên tai. Nhưng câu nói nhẹ hẫng ấy lại khiến cho y lòng đau thật đau...thì ra, hắn đã làm tổn thương y rồi...

“ Vân...” y khó khăn thốt thành tiếng, thì ra cũng có ngày thiếu niên bá đạo ngang tàng coi trời bằng vung này, thiếu niên vương tử tài cao hơn người tưởng chừng không việc gì là không làm được này lại nói một câu thôi, cũng sao quá khó khăn. Diễm Thiên Vân đứng bên cạnh nghe y gọi như vậy, hốt nhiên như có gì đó đâm thật mạnh vào lồng ngực của y vậy. Không khí ồn ào náo nhiệt long trọng của hôn lễ này thoáng chốc dường như không vọng lại vào tai y, một thoáng chốc Diễm Thiên Vân như cảm thấy giờ khắc này đây chỉ có hai người bọn họ đứng đó thôi. Diễm Thiên Vân cười khổ, nguyên lai..chỉ cần y nhẹ giọng gọi tên mình như vậy chỉ đơn giản như thế thôi nhưng lại khiến cho y tâm đập liên hồi, lòng nao nao vui sướng....người này...đến cuối cùng cũng là khắc tinh một đời của y

“ Vương gia chúc mừng cưới được mỹ kiều thê nha! Nghe nói vương phi là đệ nhất mỹ nhân của Hàn Dã...” một viên quan trong triều nâng chén chúc mừng Diễm Thiên Vân. Hai từ ‘vương phi’ này quả thật có sức nặng vô cùng khiến cho cả hai người thoáng chốc chết lặng....

“ Tiết thượng thư, dường như đã say rồi thì phải...” Diễm Thiên Vũ lãnh đạm nhìn viên quan chúc mừng Diễm Thiên Vân. Ý lại việc tay áo rộng thùng thình, một tay nắm chặt lấy tay của Diễm Thiên Vân, một tay cầm ly rượu, sóng mắt lạnh nhạt. Viên quan thấy Diễm Thiên Vũ đứng bên cạnh Diễm Thiên Vân có chút giật mình, hốt hoảng cúi đầu : “ hoàng...hoàng thượng!” vì hắn đang định bộ vương gia cho nên không nhìn bên cạnh ngài ấy chính là đương kim thánh thượng. Vị tiết thượng thư này đồ mồ lạnh vô cùng! Nhưng mà cũng không biết vì sao hoàng thượng của bọn họ lại lạnh lùng như vậy nhìn hắn? bộ hắn nói gì sai sao?

“ Tiết thượng thư mệt rồi, có cần ta cho người đưa khanh về không?” Diễm Thiên Vũ tự tiểu phi tiểu. Vị tiết thượng thư này tức thời mồ hôi chảy ròng ròng, lắp bắp : “ dạ...dạ vâng!..là thần quá chén...” chết rồi! ai chẳng biết thánh thượng khi không vui chính là cái nộ cười như có như không kia trên môi. Dù không biết mình nói câu gì chọc giận hoàng thượng nhưng giải pháp tốt nhất hiện giờ chính là chạy càng xa càng tốt, cho nên vị tam phẩm nhị thượng thư này nhanh như gió chào tạm biệt mọi người rồi lên kiệu về phủ!...

Nhìn bóng lưng hốt hoảng như có ma đuổi theo của Tiết thượng thư, tâm trạng của Diễm Thiên Vũ có chút khôi phục, y vẫn kiên quyết nắm chặt lấy tay của Diễm Thiên Vân, hai người cứ như vậy yên lặng đứng bên cạnh nhau, từ lúc bắt đầu cho đến khi quan khách cứ tan dần..tan dần. Việc đương kim thánh thượng đứng cùng một chỗ với thân vương, mọi người cũng không dám đến gần quấy nhiễu, ai cũng cho rằng quan hệ huynh đệ giữa hai người rất tốt, nhưng mà việc để vương của bọn họ cứ đứng im lặng như vậy bên cạnh tân lang, như vậydường như có cảm giác ngại ấy...không muốn cho..khụ! tân lang vào động phòng vậy...

Diễm Thiên Vân muốn tránh thoát khỏi bàn tay của Diễm Thiên Vũ nhưng lại không đủ sức. Dù Diễm Thiên Vân lớn hơn diễm thiên vũ ba tuổi nhưng thân mình từ nhỏ gầy yếu, cộng thêm Diễm Thiên Vũ từ nhỏ luyện võ lại thượng chiến trường nhiều năm như vậy...thành ra đi chung thì người ta có cảm giác Diễm Thiên Vũ là huynh trưởng hơn là Diễm Thiên Vân. Diễm Thiên Vân khẽ liếc mắt nhìn thiếu niên bên cạnh mình,...bàn tay này quả thật rất ấm áp khiến cho y luyến tiếc rời đi..nhưng mà....

“ Buông...” Diễm Thiên Vân quát nhẹ...nhưng Diễm Thiên Vũ lại cố chấp nắm chặt lấy, tình trạng này giằng co hơn ba canh giờ, khách tham dự hôn lễ ai nấy đều say sướt mướt, mọi người mong chờ tiết mục nháo động phòng thì cũng không biết làm sao? Vì tân lang không vào động phòng thì lấy đâu mà nháo a?

“ Hoàng thượng...người có thể cầm tay của ta được bao lâu...?” Diễm Thiên Vân than nhẹ. Diễm Thiên Vũ nghe y nói như vậy, hàng mi mắt sụp xuống, che đi cái nhìn của mình, tay..một thoáng buông lỏng...Diễm Thiên Vân cười khổ, xoay người bước về phía phòng tân nương

“ Ta...thật ra muốn nói...ta muốn cầm tay ngươi...suốt cuộc đời...” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ, tay của y bầu chặt lấy lòng bàn tay mình, phải khó khăn lắm mới kiềm nén cảm xúc muốn bắt lấy cánh tay kia lại, cả thân mình của y cơ hồ run rẩy, cái cảm giác không tên này cứ liên tục quấy rầy sự thanh tĩnh, lãnh đạm của y, không biết từ bao giờ y cứ lơ đãng bước ra khỏi vương phủ náo nhiệt, cứ ngày ngốc đi như vậy...không hề suy nghĩ...bỗng một bàn tay vỗ nhẹ vào vai của y, giật mình quay đầu lại...

“ Tỷ..tỷ?..” Diễm Thiên Vũ kinh ngạc nhìn hồng y nữ nhân đứng trước mặt mình. chẳng phải giờ này tỷ ấy cùng Thân ca ca đang đến Giang nam sao?

“ Đệ đệ ngốc! chẳng phải tỷ đã nói..nếu như sống mệt mỏi quá quá thì hãy buông xuôi tất cả mà sống thật với lòng mình sao?...” Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười xoa đầu Diễm Thiên Vũ, sóng mắt ăm ắp quan tâm, Diễm Thiên Vũ nghe nói vậy, cười khổ : “ tỷ tỷ...đệ không chỉ là một cá nhân, đệ còn là vương” Đúng vậy, y không đơn giản là một người, y là đệ vương của một nước, sao có thể nói dễ dàng buông là buông. Từ khi y nhận lời phụ vương trở thành thiên tử thì đồng thời y cũng phải mất đi rất nhiều...

“ Ta không biết đệ là đệ vương hay là cái gì đó...ta chỉ biết đang đứng trước mặt ta là Diễm Thiên Vũ, là đệ đệ của ta, là một nam nhân bình thường, cần người yêu cũng cần được yêu....đi đi...đệ đệ ngốc ạ! Nếu không đệ nhất định sẽ hối tiếc cả đời đấy...” Vũ Khuynh Thành nhợt nhạt mỉm cười

“ Tỷ tỷ..!!” Diễm Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Vũ Khuynh Thành, tỷ điều biết tất cả rồi sao? Vũ Khuynh Thành cười khê : “ ngốc quá! Chẳng phải tỷ đã nói, chỉ cần là chuyện của đệ, tỷ điều biết hay sao?” Diễm Thiên Vũ khe khẽ cười, nắm chặt lấy tay của Vũ Khuynh Thành, đôi con ngươi tràn đầy oán ý : “ cảm ơn..tỷ tỷ...” sau đó nhanh chóng dùng khinh công bay về phía vương phủ. Y làm sao lại quên mất, chẳng phải mình đã hứa nhất định sẽ chăm sóc cho người ấy cả một đời sao? Chẳng phải y đã hứa luôn luôn bên cạnh người ấy sao? Vậy mà... lâu nay y cứ trốn tránh mãi, nguyên lai kẻ hèn nhất chính là y... lúc trước y đã từng nói trước mặt phụ vương của mình nhất định phải là người mạnh nhất để bảo vệ những người y quan tâm, vậy mà chính mình lại đi tổn thương người mà mình yêu nhất...

3. Chương 3: Người Có Thể Chờ Ta??

“ Thành nhi! Đã thỏa lòng...” Tiêu Dạ Thần đột ngột xuất hiện từ đằng sau, ôm lấy Vũ Khuynh Thành, nhẹ giọng cười, hai người đang ở ôn tuyền Ngân vương ở Giang nam thì nghe tin thân vương thành thân, Thành nhi của y cứ như vậy không tiếng động giục ngựa về kinh thành, haiz! Nữ nhân này lúc nào cũng hành sự như vậy, khiến cho y không thôi lo lắng

“ Thần! tốc độ của ngươi cũng nhanh thật đấy...” Vũ Khuynh Thành mỉm cười, quay mặt lại đối diện cùng y. hần đến nhanh hơn nàng dự tính. Tiêu đại công tử nghe vậy thở dài : “ Thành nhi! Lần sau nàng đừng tùy hứng như vậy, chẳng phải ta đã nói trên trời dưới đất, nàng đi đâu cũng có ta bồi cùng nàng sao?” Vũ Khuynh Thành cười yếu ớt, cầm lấy tay y, thông thả bước trên đường, nhẹ giọng cười : “ Thần Thần nè! Ta nghĩ chúng ta lâu lâu nên có chút khoảng cách như vậy sẽ không chán a!” Tiêu đại công tử nghe vậy, mặt mày xám ngắt, mặc dù biết là Thành nhi của y nói đùa nhưng như vậy cũng đủ khiến cho y hốt hoảng : “ Thành nhi! Nàng..chán ta sao?” Vũ Khuynh Thành thấy biểu hiện phụng phịu của hần như vậy, đúng thật là đáng yêu vô cùng. Ôi! Cái dung nhan này quả thật khiến cho nàng càng ngắm càng ghiền làm gì có dụ chán chứ? Đưa hai tay véo khuôn mặt y, xúc cảm vẫn tốt như vậy a, Vũ Khuynh Thành nghịch ngợm le lưỡi : “ Thần! quả thật ngươi ngày càng đẹp...”

Tiêu đại công tử cảm thấy quạ đen cứ thi nhau bay quanh đầu y, y cũng không biết nói gì với nữ nhân này nữa, Vũ Khuynh Thành thấy y đen mặt, cũng có chút buồn cười, ôn nhu hôn nhẹ má y một cái, sau đó cầm lấy tay y thông thả đi tản bộ, dưới ánh trăng huyền hoặc, bóng của hai người cứ như vậy chậm chậm bước đi, thật thanh thản. Còn Tiêu đại công tử, tuy bị Thành nhi véo má nhưng bù lại lại có nụ hôn, lòng vui còn không kịp, nhưng mà hai má của y vẫn còn ửng ửng đỏ là điều không thể thiếu, y cứ như vậy để cho Vũ Khuynh Thành nắm chặt lấy tay mình, hai người cứ như vậy lặng lẽ đi bên nhau....!!!sao mà cái tình trạng này nó giống như Vũ Khuynh Thành mới là nam nhân còn Tiêu đại công tử của chúng ta mới là tiểu nữ nhân vậy nè >”<>

Nền đồ hiu hắt, căn phòng hoa chúc hoa lệ, tân nương xinh đẹp , tân lang anh tuấn tiêu sái...như vậy đúng là lương duyên trời ban, nếu như...

“ Vương gia....chẳng lẽ tiểu Nguyệt có gì không ổn sao...” tiểu công chúa Hàn Dã – Tây Liễu Nguyệt nức nở nhìn nam nhân trước mặt. Nàng có gì không tốt sao lại khiến cho hần đối xử với nàng như vậy?

Diễm Thiên Vân ôn nhu lau đi nước mắt của Tây Liễu Nguyệt, nhẹ giọng nói: “ công chúa! Nàng rất đẹp, là ta..không xứng với nàng...”

“ Nhưng...ta rất thích huynh...” Tây Liễu Nguyệt cười yếu ớt, lần đầu gặp huynh ta đã thích huynh rồi, thấy huynh ôn nhu mỉm cười ôn tiểu hồ li...khoảnh khắc đó ta nghĩ nếu huynh như vậy ôn nhu cười nhìn ta, ta nhất định sẽ rất hạnh phúc cho nên khi phụ vương của ta nói đến việc thông hôn, ngay lập tức ta chọn huynh, nhưng tại sao huynh lại đối ta như vậy?

“ Công chúa...ta có thể cho nàng tất cả trừ tình yêu...” Diễm Thiên Vân than nhẹ, tâm của ta từ lúc ba tuổi đã bị người kia lấy đi rồi, cho nên công chúa thật xin lỗi...

“ Huynh không cần xin lỗi...ta không cần huynh xin lỗi...” Tây Liễu Nguyệt nghẹn ngào khóc thành tiếng, cái ta muốn là tâm của huynh, là tâm của huynh kia. Diễm Thiên Vân than nhẹ, xoay người bước ra khỏi tân phòng, có lẽ công chúa cần an tĩnh một mình như vậy sẽ tốt hơn....

Khi Diễm Thiên Vũ chạy đến thì tân phòng nến đã tắt, y trần trối nhìn căn phòng hoa lệ kia, lòng đau nhói, tất cả đã muộn rồi sao...? Bỗng dưng y muốn...muốn giết nữ nhân kia....hắn..là của y, không có ai được phép đụng đến hắn..hắn là của y.. Diễm Thiên Vũ một thoáng chốc mất hết lí trí, muốn đập nát cánh cửa tân phòng kia, muốn vào đó giết chết nữ nhân kia, sau đó cứ như vậy ôm chặt lấy hắn vào lòng, từ giờ....không bao giờ buông...

‘ Xoảng...’ Diễm Thiên Vũ chưa kịp thực hiện ý đồ điên cuồng của mình thì tiếng vỡ nát của một vật gì đó rơi xuống đánh thức lí trí của y, đó chẳng phải là thư phòng của hắn sao? Giờ này còn có ai ở đó....chân không kiềm chế được bước đến, để rồi một thoáng chốc ngẩn ngơ...

Hỉ phục đỏ như máu khiến cho làn da như ngọc kia càng thêm nổi bật, ánh mắt lơ mơ mông lung dưới ánh trăng huyền hoặc càng thêm một phần phong tình, mái tóc đen huyền chảy xuôi qua đôi vai gầy, cả thân hình của y giờ khắc này đầy hốt nhiên cô tịch không thể diễn tả thành lời, một thoáng chốc Diễm Thiên Vũ như cảm thấy người kia sẽ như một cơn gió, thoát đó đã bay đi mất, tan biến thành hư vô...bất giác đưa tay lên ngực, tâm co thắt...

Sau này Diễm Thiên Vũ y vẫn thường nghĩ, nếu như không vì hình ảnh quá đẹp kia thôi thúc bước chân của y tiến lại gần, nếu không vì...kim lòng không đậu mà bước đến...thì có lẽ mọi chuyện sau này sẽ khác chẳng....

“ Thiên Vân...” Diễm Thiên Vũ nhẹ giọng gọi, đưa tay ngăn lại Diễm Thiên Vân đang một mình uống rượu. Diễm Thiên Vân cũng đã uống khá nhiều, cả người đã mệt mỏi, mông lung, ánh mắt xa xăm chợt thấy nhân ảnh kia từ từ tiến lại gần mình, có chút hốt hoảng...là y đang mơ sao?

“ Người...” Diễm Thiên Vân khó khăn thốt thành tiếng, đưa tay chạm vào nhân ảnh trước mặt mình. Uh! Không sao, dù là mơ cũng tốt, có thể đứng gần người như vậy, ta cũng thỏa lòng

“ Thiên Vân, huynh uống say rồi...” Diễm Thiên Vũ cười khẽ, y cũng không biết vì cớ gì mình lại cười nữa, có lẽ là vì người này không động phòng hoa chúc chẳng?

“ Ta..không có say...” Diễm Thiên Vân nhú mị, vùi đầu mình vào lồng ngực của Diễm Thiên Vũ, âm thanh có chút lảm nhảm, dường như đã lâu rồi y mới có hành động thân mật như vậy với mình, Diễm Thiên Vũ kinh ngạc, đưa tay ôm lấy nam nhân kia vào lòng, người này...gây quá! Tưởng chừng chỉ cần một cơn gió là có thể khiến y ngã quỵ vậy

“ Thiên Vũ...người là đồ ngốc...”

“ Người..rõ ràng biết..rõ ràng biết ta thích là ai...rõ ràng biết..nhưng lại đi ban hôn cho ta..”

“ Thiên Vũ...người chẳng phải đã nói nhất định cả đời bên cạnh ta sao, nhưng lại đem ta ném đi cho nữ nhân khác...”

“ Chẳng phải người đã nói...cứ bất cứ chuyện gì xảy ra...người cũng nhất định bên cạnh ta sao..vậy mà...”

Diễm Thiên Vân nhỏ giọng lầu bầu, âm thanh tràn đầy mệt mỏi pha một chút tức giận, tay y vô thức nắm chặt vạt áo của Diễm Thiên Vũ, và..có lẽ mệt mỏi quá mà y từ từ chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Diễm Thiên Vũ cười khổ nhìn người trong lòng mình từ từ yên giấc, lòng than nhẹ, ánh mắt của thiếu niên tràn đầy nhu tình cùng bất đắc dĩ, đưa tay mơn trớn dung nhan đẹp như họa của hỏa y nam tử, nhẹ giọng nỉ non :

“ Quên?! Huynh ngốc quá, làm sao ta có thể quên lời hứa cũng chúng ta được kia chứ, làm sao mà quên đây?”

“ Nếu như....nếu như ta có thể quên được..thì tốt biết mấy?!”

“ Thiên Vân, huynh biết không ta vẫn thường nghĩ, chỉ cần huynh có thể an an bình bình sống qua ngày thì ta đủ hạnh phúc lắm rồi, chỉ cần đứng từ xa nhìn huynh là có thể... nhưng mà dường như ta đã sai rồi, đúng không...??”

Diễm Thiên Vân cả người mệt nhoài, có lẽ hôm qua y uống quá say đi, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào mắt, mi gian khẽ nhú lại, từ từ nặng nề mở mắt... hốt nhiên nhìn thấy người nằm bên cạnh mình, Diễm Thiên Vân kinh ngạc, há miệng thở dốc....

Y là đang mơ? Hay là y đang mộng du?.... dường như mọi lí trí lúc này của y như có một lực lượng nào đó đánh vỡ, ta thành mảnh vụn, hóa thành hư vô... trần trối nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mặt mình, lòng thổn thức...

Đã từng...mơ bao nhiêu lâu...

Đã từng....ước bao nhiêu lần....

Y vẫn biết, hoài ôm của người này áp áp lắm, nhưng khi thực sự ở trong lòng người ấy y mới hiểu rõ tâm tình của mình, là chút ngọt ngào ba phần đắng cay nhưng cũng không thiếu bốn phần ấm áp còn là chút gì đó y cũng không thể diễn tả thành lời. Với một thân vương, quyền lực dưới một người trên vạn người như y, có gì là không có, có gì là không thể đạt được.... nhưng mà có ai biết ước mơ duy nhất của y chính là có thể cứ như vậy yên lặng nằm trong tay của y, yên lặng nghe hơi thở điều điều của y....yên lặng nghe nhịp tim của y.... với Diễm Thiên Vân, những điều như thế chính là hạnh phúc nhất...

Dẫu...có bị thiên hạ thóa mạ....

Dẫu...thế gian không chúc phúc....

Thì...cũng không sao.....!!!

“ Huynh tỉnh rồi sao?” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ vỗ Diễm Thiên Vân, đưa tay ôn nhu xoa xoa đầu của y, động tác quen thuộc mà xa lạ...cũng giống như nhiều năm về trước, mỗi khi y mất ngủ là có hắc bối cùng y, có hắc bối ôm lấy y, vỗ về lưng của y cho đến khi y chìm vào giấc ngủ. Diễm Thiên Vân có chút mê mang, mọi chuyện diễn ra cách đây không lâu nhưng dường như y cảm thấy...nó đã trôi qua cả hàng thế kỉ, ánh mắt có chút ngây ngốc nhìn gương mặt trước mặt mình, dung mạo này y đã xem hàng trăm lần, hàng ngàn hàng vạn lần....nhưng chưa bao giờ y cảm thấy chán....

“ Thiên Vân...huynh vẫn còn đang say sao?” Diễm Thiên Vũ buồn cười vỗ, đưa tay vuốt nhẹ mặt của y, vùi mặt của mình vào cổ của y, hít nhẹ hương thơm lạnh lạnh trên người y, mùi hương quen thuộc luôn khiến cho lòng y an tĩnh lại. Bị động tác thân mật quá đối bất thành tình của Diễm Thiên Vũ dọa đến, diễm thiên vân cả người cứng ngắc, không biết làm thế nào cho phải, gương mặt tuấn mỹ như ngọc phút chốc lan đỏ, ửng hồng đến tận mang tai....

“ Thiên Vân...huynh có thể chờ ta được không?” Diễm Thiên Vũ nói, thanh âm trầm thấp khàn khàn “ ...đợi cho ta tìm được người thừa kế xứng đáng...đợi cho ta làm hết mọi chuyện sau đó cùng huynh kiếm một nơi an tĩnh....chúng ta cứ như vậy sống cùng nhau...được không?”

Thời gian cứ yên lặng..từng chút..từng chút trôi đi, trong phòng hai nam tử yên tĩnh dựa vào nhau, cảnh tượng thật kì quặc nhưng lại quá đối ẩm áp khiến cho người ta khó có thể thốt thành lời oán thán. Diễm Thiên Vũ im lặng không nói cứ như vậy ôm lấy Diễm Thiên Vân, kiên nhẫn đợi câu trả lời của y, còn Diễm Thiên Vân nghe được những câu nói như vậy..lòng không biết là vui hay buồn nữa? làm như vậy có ích kỉ lắm không? Đệ ấy không chỉ là nam nhân bình thường mà còn là cửu ngũ chí tôn...là đế vương của thần dân Dạ Vũ...

“ Ta biết huynh đang lo lắng cho bách tính trăm họ...” Diễm Thiên Vũ lại cất tiếng, y cười khổ : “ ta là đế vương của Dạ Vũ quốc, là vương của ngàn vạn lê dân bách tính...nhưng đứng trước mặt huynh...nên nhớ ta chỉ là một nam tử bình thường, tên gọi Diễm Thiên Vũ thôi...” Diễm Thiên Vũ đối diện Diễm Thiên Vân

mà nói những câu như vậy, đưa tay khẽ chạm vào mái tóc đen huyền của người trong lòng, y cười nhẹ, vân đạm phong khinh : “ huynh..đừng lo gì cả.. cứ yên lặng bên cạnh ta...cứ như vậy...mọi chuyện để ta lo được không?”

“ Ân...” Diễm Thiên Vân gật đầu, y muốn nói nhiều lắm, lời muốn nói thật nhiều nhưng không hiểu vì có gì nó cứ ứ đọng ngay cổ họng...muốn thốt nên lời cũng thật khó khăn! Là vì lời nhiều quá khiến cho y không biết nói gì hay là xúc động mà nói không nên lời? Diễm Thiên Vân thấy khóe mắt mình cay cay... là vì bụi đọng lại sao?

“ Được rồi mà...huynh không cần nói, ta điều hiểu...” Diễm Thiên Vũ cười yếu ớt, sóng mắt lưu chuyển ôn nhuận cùng ấm áp, áp đầu của y vào lồng ngực của mình, than nhẹ. Ngốc quá! Huynh rõ ràng biết...so với tất cả, dù là thiên hạ này...huynh vẫn quan trọng hơn cả... tuy ta chưa bao giờ nói ba từ ấy với huynh, cũng chứ bao giờ tỏ rõ thái độ với huynh...nhưng huynh biết không? Trong lòng của ta từ hơn tám năm về trước, huynh đã chiếm một vị trí không nhỏ...

4. Chương 4: Ba Năm

Tiểu hồng, vương gia hôm nay chưa về sao? âm thanh dịu dàng từ tốn. nữ tử dung mạo xinh đẹp tuyệt luân, ngũ quan thanh lệ, đôi con ngươi nhàn nhạt u sầu bất giác khiến cho người ta dễ dàng thương tiếc. liễu tây nguyệt khe khẽ thở dài, ba năm... mới đó là đã ba năm kể từ ngày nàng cùng hắc bá đường thành thân. Ba năm nay người bên ngoài nhìn vào cứ cho rằng bọn họ vợ chồng tình cảm thắm thiết, thân vương có vương phi vẫn chưa có một vị sủng phi nào cả, thiên hạ đồn rằng thân vương duy yêu chỉ có vương phi mà thôi. Nhưng có ai biết, ba năm này mặc dù y đối với nàng tốt lắm, cái gì điều có nhưng mà... bọn họ chưa bao giờ là vợ chồng thực sự

Vương phi, vương gia hôm nay sẽ qua đêm tại hoàng cung, nghe quản gia nói có chuyện quốc sự cần thương lượng với bệ hạ... tiểu a hoàng tên gọi tiểu hồng cung kính đáp.

Được rồi! người lui đi... tây liễu nguyệt thở dài, nhàn nhạt phân phó. Lại là ở hoàng cung sao? số ngày y ở hoàng cung ngày một tăng, dần biết y là thân vương, đảm nhiệm nhiều việc trong triều nhưng việc ngày ngày đều đến cung điện cũng hơi quá đi. Chẳng lẽ...? nghĩ đến đây tây liễu nguyệt có chút hốt hoảng, không thể nào, đó là trọng tội a! nếu như y có nữ tử yêu thích tại hoàng cung thì sẽ bị liệt vào tội thông dâm, hơn thế nữa nữ tử mà y muốn chả lẽ hoàng đế lại không ban thưởng cho sao? nàng biết rõ đường kim bụi phấn có biết bao nhiêu ân sủng đối với vị huynh trưởng ruột thịt này, cần chi phải lén lút. Tây liễu nguyệt tự an ủi mình như vậy

Tây liễu nguyệt đoán không có sai, diễm thiên vân có người trong lòng tại chốn cung điện cao quý ấy, nhưng không phải là nữ tử mà là nam nhân chấp chưởng thiên hạ kia. Hơn thế nữa, thật ra diễm thiên vân chính là cái tiêu dao thân vương a, làm gì bận nhiều việc, chỉ là kẻ nào đó lấy cớ triệu kiến y vào hoàng cung đấy thôi

Ngự thư phòng hôm nay không khí vẫn như mọi ngày, căn phòng hoa lệ to lớn nhưng lại không có một gã thái giám hay cung tỳ nào. Những tấm hoàng lụa theo gió tung bay, ánh sáng nhẹ nhàng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, phá lệ ấm áp

Trong phòng, diễm thiên vũ an an tĩnh tĩnh ngồi phê duyệt tấu Chương. Cách đó không xa, thanh y nam nhân đáng đứng gần đó hạ bút viết từ, mỗi người làm một việc nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau, bất giác không khí ôn hòa lưu chuyển khiến cho căn phòng hoa quý vốn lạnh lẽo kia trở nên ấm áp vô cùng

Diễm thiên vũ đặt bút xuống, thu lại bản tấu Chương để qua một bên, y ngẩng đầu ôn nhu mỉm cười nhìn thanh y nam nhân vẫn đang chăm chú viết thư pháp. Ngày nào cũng vậy, mỗi khi y ngồi phê duyệt tấu Chương là có hắc bá đường bên cạnh y, không cần làm gì chỉ cần đứng bên cạnh y như vậy cũng khiến y an tâm đến kì lạ. ngoài tỷ tỷ ra chỉ có y là khiến cho hắc bá đường hoàn toàn khi đứng bên cạnh thôi. Đúng đây, từ

từ tiến lại gần, diễm thiên vũ dang hai tay ôm lấy vòng lưng của thanh y nam tử, vùi đầu vào cổ của y, hít nhẹ mùi hương thanh lãnh quen thuộc.

Diễm thiên vân mỉm cười, gác bút xoay đầu nhìn lại, thở dài : thiên vũ, lớn rồi mà còn làm nũng sao?? diễm thiên vũ nghe vậy, đầu đầy hắc tuyến, người này từ khi nào lại biết nói giỡn vậy hả ?! diễm thiên vân thấy y không lên tiếng, im lặng hưởng thụ giây phút ấm áp này, lòng nhẹ nhẹ rung động, cảm tình này tưởng chừng vô vọng, y chưa bao giờ hi vọng mình sẽ được tình cảm của nam nhân này, cứ ngỡ ngày ngày chỉ cần yên lặng ngắm nhìn y là có thể. Bây giờ có thể nằm trong vòng tay của y, yên lặng nghe tiếng tim đập của y... cứ như thế, thật tốt....! dường như y biết rõ đoạn cảm tình này sẽ bị thế gian thóa mạ nhưng chưa từng phút giây nào hối hận.

Thiên vân, huynh nghĩ gì vậy?... diễm thiên vũ khàn khàn lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ của diễm thiên vân
Không có gì! Diễm thiên vân khe khẽ cười. chỉ là có chút cảm thán thôi

Các ái khanh nếu không còn chuyện gì thì bãi triều đi... diễm thiên vân lên tiếng

Hoàng thượng, thần.. có chuyện bẩm tấu.... hộ bộ thị lang trần thụ anh bước ra, cung kính lên tiếng

Trần ái khanh, có chuyện gì cứ nói... diễm thiên vũ nhần mi, người này trung quân với nước nhưng lại quá cổ hủ, nếu không phải năm xưa tiên đế dặn dò có lẽ y đã cho vị lão thành này cáo lão hồi hương rồi

Hoàng thượng, từ lúc đăng cơ đến nay mọi việc điều làm xuất sắc, thế gian ca tụng minh quân không uống tiên đế kì vọng a.... trần thụ anh cảm thán, ánh mắt tràn đầy tán thưởng cùng kính nể nhìn vị thiếu niên thiên tử ngồi trên ngai vàng. Diễm thiên vũ nghe vậy, ôn hòa cười : trần ái khanh có chuyện gì cứ nói thẳng... người này lại bắt đầu dong dài, quả thật y không có đủ kiên nhẫn để nghe vị trần ái khanh này lảm bảm a

Bệ hạ, năm nay niên kỉ cũng hai mươi hai, nhưng hậu cung lại chưa có một vị phi tần nào.... Trần thụ anh gần từng tiếng. điều này luôn là mối lo lắng cũng là điều thắc mắc của mọi quan lại trong triều đình, hoàng thượng vì có gì lại không bao giờ tuyển tú, lại nghe nói chưa từng sủng ái vị cung nữ nào, cũng không nghe hoàng thượng có long dương chi phúc, vậy thì vì có gì a??

Vừa nghe đến đây, đứng đầu đám đại thần, diễm thiên vân sắc mặt trắng bệch, khó khăn hô hấp thành tiếng, y dẫn lại lòng mình để không có chút thất thổ nào nhưng sắc mặt tái nhợt như vậy, có thể dấu được diễm thiên vũ sao? diễm thiên vũ khuôn mặt âm trầm không lên tiếng, không khí đột nhiên trở nên trầm lắng hơn bao giờ hết, ngay một tiếng động nhỏ cũng khiến cho bất cứ ai ở đây điều trở nên hốt hoảng

Trần ái khanh, chẳng phải trẫm đã nói chuyện này không liên quan đến các khanh sao, chẳng lẽ chọn người bầu bạn bên trẫm cũng phải cần các khanh lên tiếng nhắc nhở sao? hay là các khanh cho rằng trẫm đã không còn sức lực cán đán triều chính cho nên mau chóng muốn có người thừa kế?? diễm thiên vân nộ xích, âm thâm hòa hoãn, không mặn không nhạt nhưng lại mang không khí uy nghiêm bất khả xâm phạm

Thần sợ hãi... trần thụ anh cùng tất cả các quan lại nhanh chóng quỳ xuống lên tiếng. bọn họ tại sao lại quên mất vị đế vương mới mười tuổi thượng chiến trường, sát phạt quyết đoán này, làm sao lại quên đi nam nhân mới đôi mươi này lãnh khốc tàn nhẫn hơn bất cứ ai, bá đạo độc đoán, nói một là một. là vì thường ngày y rất ôn hòa xử lí mọi chuyện cho nên bọn họ đã quên bản chất uy nghiêm không ai có thể xâm phạm của y?

Diễm thiên vũ nheo mắt, đôi con ngươi một mảnh lạnh lùng, hàn quang bắn bốn phía, y đứng dậy, đôi con ngươi đảo quanh nhìn đám quan lại ở dưới, lạnh lùng gần từng tiếng : trẫm nhắc lại lần nữa, từ hôm nay bất cứ ai nhắc đến chuyện này thì nên để lại cái đầu đi! Lãnh khốc phát tay, xoay người bước đi để lại một đám quan viên mồ hôi chảy ròng ròng

Chỉ có ân thiên lễ, vị thừa tướng cáo già của chúng ta ánh mắt tràn đầy bất khả tư nghị cung khó có thể tin, y âm thâm thở dài, chỉ mong là y... đoán sai! Việc đế vương của bọn không gần nữ sắc là vì đại vương gia? Ha ha.. điều này sao có thể a, nhất định là y nhìn lầm, nhìn lầm thôi! Ân thiên lễ tự huỷ hoại mình như vậy. lúc này nhìn thấy đại vương gia vì nghe việc tuyển chọn phi tần của hoàng thượng mà tái nhợt sắc mặt mà hoàng thượng nhìn thấy như thế, đôi con ngươi vốn lạnh lùng vô cảm lại tràn ra nồng đậm

đau lòng cùng...nhu tình... nhưng việc trốn tránh sự thật không phải là điều mà vị anh minh tể tướng của chúng ta thường hay làm. Y xoay người cáo lui về phủ, y có lẽ cần thời gian để xem xét lại tình huống a

Vương gia, hoàng thượng cho mời.... tổng quản thái giám, người theo hầu hạ diễm thiên vũ nhiều năm cung kính lên tiếng. đám quan lại sau khi bị uy áp của diễm thiên vũ dọa, ai nấy điều bủn rủn về phủ, còn diễm thiên vân tái nhợt sắc mặt đi theo sau, lại bị thái giám đại nhân cho mời

Nói với hoàng thượng...bổn vương hơi mệt...cho nên...chúng ta gặp sau đi... diễm thiên vân khàn khàn lên tiếng, thần thờ bước ra khỏi cung điện, bóng lưng hốt nhiên cô tịch không thể tả. tiểu hỉ- thái giám bên cạnh diễm thiên vũ cảm thấy đau lòng thay cho vị vương gia này, ai...

Người nói gì... diễm thiên vũ cau mày khi nghe lời nói chuyển lại từ miệng của thái giám. Tên gốc đó lại suy nghĩ vẩn vơ nữa sao? hơn ai hết diễm thiên vũ y hiểu rõ tâm tình lúc này đây của diễm thiên vân. Y tin chắc nam nhân kia chưa từng hối hận khi yêu mình nhưng những đau khổ, những dằn vặt trong y luôn từng ngày lớn lên. Y luôn cho rằng vì mình cho nên hắn mới sa đoạ vào đoạn cảm tình hậu thế bất dung này, y cũng âu sầu sợ thế gian mắng chửi hắn, cũng lo sợ không yên hắn sẽ bị tiếng xấu muôn đời. y chưa bao giờ lo cho bản thân mình, tất cả luôn vì hắn mà suy nghĩ để rồi tự dằn vặt mình, khiến cho bản thân càng thêm gầy gò, cô tịch

Ngốc quá! Thật là ngốc mà... y lúc nào cũng ngốc nghếch như vậy, khiến cho lòng của hắn đau đớn cũng xen không ít ngọt ngào cùng chua xót. Có thể được người mình yêu quan tâm lắng lo đến như vậy, sao lại không ngọt ngào? Nhưng y thà rằng nam nhân kia ích kỉ hơn, vì mình suy nghĩ nhiều hơn thì tốt biết bao!!

Thôi.. thôi! Cứ để cho y nghĩ suy thật tốt đi, đoạn đường cảm tình của bọn họ còn rất dài, cũng lắm chông gai vất vả, nếu như một chút thử nghiệm này y không qua được, có lẽ tất cả nên... dừng lại.. thì tốt hơn.... Diễm thiên vũ nghĩ đến đây hốt nhiên từng đợt trều đau, có thể dừng được sao? có thể bỏ được sao? dù lí trí nói như vậy nhưng con tim lại luôn làm điều trái ngược, dù y có lãnh tĩnh đến đâu nhưng đối nam nhân đó lại khó có thể khiến y lãnh đạm được, cũng không thể buông tay. Đúng vậy! dù gì cũng không thể buông được, nếu nam nhân kia buông tay y cũng sẽ không tha, có lẽ sẽ dùng mọi thủ đoạn cột hắn vào bên mình đi. Y là bá đạo, nhưng bá đạo cũng tốt... cứ như vậy đi thôi...

Này là cảm tình kiên định hẳn dành cho y, đồng thời cũng có thể là cố chấp, là điên cuồng.... nhưng là bọn họ điều cam tâm tình nguyện, vĩnh không hối hận, không phải sao?

Vương gia, có chuyện buồn gì sao? tây liễu nguyệt ôn nhu cười, săn sóc rót cho diễm thiên vân một tách trà

Cảm ơn công chúa.. diễm thiên vân nhẹ giọng cảm tạ, đối với vị vương phi hữu danh vô thực này hắn luôn cảm thấy có lỗi, cho nên những gì tốt y đều đem đến cho nàng, cũng dùng lễ đãi đối nàng, kính trọng có thêm, dù gì ba năm nay nữ tử này không oán không hận luôn bầu bạn cùng y

Chúng ta là phu phụ cần chi có lễ như vậy a.. tây liễu nguyệt khẽ mỉm cười, đáy mắt lướt qua chua xót, rất nhanh lại trở thành một vương phi tao nhã hơn người. diễm thiên vân nghe vậy, lòng nhẹ nhõm thở dài, công chúa,... người là tội gì a! ta vĩnh viễn... không thể yêu người nha!

Vương gia, nghe nói hoàng thượng không muốn lập phi, vì chuyện này mà xem lấy đầu của mấy vị đại thần.. chuyện này là thực sao tây liễu nguyệt thấy diễm thiên vân không lên tiếng, bèn gợi đề tài để nói, nhưng thật không may câu nói này lại như một đám muối sát lên vết thương của y vậy. đầu ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, máu chảy ra, sự đau đớn mới khiến cho y đủ tỉnh táo đối diện cùng nữ tử ôn nhu nhưng cũng thật tinh tế sắc bén này, y gượng cười lên tiếng “ công chúa từ đâu nghe những chuyện này”

Tây liễu nguyệt mỉm cười nói : chuyện này đồn khắp kinh thành a... nhiều người còn cho rằng hoàng thượng.... nói đến đây tây liễu nguyệt im bặt, có chút ảm úng bối rối. diễm thiên vân nhàn nhàn, lại vẫn : sao không nói tiếp. tây liễu nguyệt thở dài, nhàn nhạt nói, lời đồn đại chỉ là lời đồn thôi a, vương gia cũng không nên bận tâm!

Vậy... bọn họ nói gì.. diễm thiên vân như có như không vẫn. tây liễu nguyệt thấy trượng phu của mình khá quan tâm đến vấn đề này, áp chế trong lòng cảm xúc kì quá, có lẽ là nàng nghĩ nhiều, bèn lên tiếng : bọn họ nói... nói là.. hoàng thượng.. hảo nam sắc...

Thấy diễm thiên vân sắc mặt khó coi, tây liễu nguyệt bèn an ủi : vương gia đừng lo lắng, hoàng thượng

xưa nay là minh quân, thế gian ca tụng thiên cổ nhất đế làm sao lại có mấy cái chuyện đòi phong bại tục ấy được, tiếng xấu muôn đời ngàn vạn người trong thiên hạ chửi rửa a, có lẽ là bệ hạ chưa tìm được người trong lòng thôi. Tây liễu nguyệt nhẹ nhàng bang quơ nói mấy câu an ủi ấy, nhưng lạ như từng mũi dao đâm vào tim y, triệt phế tâm can a. thế gian thóa mạ, hậu thế chê cười sao? sao có thể, thiên vũ của y vĩ đại như vậy, nhất định phải được người đời ca tụng vĩnh hằng, sao có thể bị thế gian lên tiếng chỉ trích cơ được? tất cả lỗi lầm cứ để một mình y chịu là được rồi!

Không biết nữ tử nào mới có thể khiến cho hoàng thượng động tâm a.. tây liễu nguyệt than nhẹ, có chút tò mò. Đế vương chí cao vô thượng, mỹ nhân nào lại chưa thấy qua ấy vậy mà chưa từng sủng ái một vị nữ nhân nào, đế vương này là vô tình hay là quá chuyên tình, chỉ dành phân yêu cho một người duy nhất?! diêm thiên vân nghe câu hỏi của tây liễu nguyệt, bỗng dưng nhớ lại một năm trước, y nghe hần nói như vậy : nữ tử mà ta thích nhất, yêu kính nhất là tỷ tỷ. nam nhân khiến cho ta sùng bái nhất là thần ca ca còn người khiến cho ta một đời bi hoan, khiến cho tâm ta tràn đầy chính là người...

Người đó chưa từng nói câu ta yêu người với y, có lẽ cả đời y cũng sẽ chẳng nói câu ấy đi.. nhưng mà đơn giản câu nói người khiến cho ta bi hoan một đời là người ấy... cũng đủ khiến cho y hạnh phúc vô cùng, còn hơn ngàn vạn câu nói yêu nhau ấy...

Diêm thiên vân cong cong tiểu dung ôn nhuận như nước, khẽ cười : nữ tử mà thiên vũ thích nhất là thiên hạ nổi danh đệ nhất kì nữ tử vũ khuynh thành... tây liễu nguyệt nghe thế, một thoáng giật mình, lại vấn : là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nổi danh với khúc vũ khuynh thành cùng võ công độc bộ thiên hạ, thế tử của tuyệt đại công tử tiêu dạ thần sao? tây liễu nguyệt tuy là công chúa hàn dã nhưng chuyện vì hồng nhan máu nhuộm tam quốc đã trở thành huyền thoại truyền khắp nơi, nữ tử ấy chính là đối tượng cho mọi nữ tử hâm mộ a! có thể tìm một nam nhân như tiêu đại công tử thì còn gì hạnh phúc hơn vậy?!

Ấn.. diêm thiên vân gật đầu. y cũng chỉ mới gặp nữ tử ấy có vài lần, nhưng ấn tượng khắc sâu khó có thể nhạt nhòa. Ung dung cao quý lãnh đạm mỹ lệ nhưng cũng thật thánh khiết, nữ nhân ấy mỗi câu nói mỗi một động tác điều dễ dàng tác động đến người đối diện a. y cũng không quên, là nhờ nữ tử ấy mà y mới có được hạnh phúc như ngày hôm nay, diêm thiên vũ yêu kính người này, đồng thời y cũng rất tôn trọng người này. có lần y đùa giỡn vấn, nếu y và nữ tử kia cùng gặp nạn mà hần chỉ có thể cứu một người, vậy y chọn ai. Khi ấy, y suy nghĩ thật lâu rồi nói : ta sẽ cứu tỷ tỷ. khi đó dù y biết trả lời là như vậy nhưng vẫn khó khống chế được đau lòng, nhưng mà hần lại nói tiếp : người yên tâm, ta sẽ không để người cô đơn một mình đâu, người ngốc như vậy xuống hoàng tuyền nơi ấy cũng sẽ có người ăn hiếp người thôi, cho nên nếu người không còn ta tuyệt đối sẽ cùng người. Đúng vậy! dù là xuống địa ngục ta cũng mỉm cười bước chân cùng người.... Khi ấy, y chợt nhoẻn miệng cười, xinh đẹp tuyệt luân. Đủ rồi, như vậy...đã là rất đủ... y sẽ không cầu mong điều gì nữa, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho y hạnh phúc cả đời rồi, dù là hạnh phúc này xen nhiều lắm bi ai, đớn đau, chua xót...cùng tuyệt vọng...

5. Chương 5: Hồi Ưc

“ Tham kiến vương gia!”

“ Hạ tướng quân, Trần các lão, Nguyên thái sư.... Các ngài...đây là có chuyện gì a?” Diêm Thiên Vân giật mình đứng dậy cúi xuống nâng các vị đại thần đứng dậy. Những người này điều là quan lại lâu năm trong triều, một lòng vì dân vì nước, là trụ cột của Dạ Vũ .

“ Vương gia, lão thần dâng đây là có chuyện muốn nhờ...” một trong các vị khai quốc công thần, Hạ Sơ Lạc – hộ quốc đại tướng quân cung kính nói.

“ Là chuyện lập phi của.. bệ hạ sao?” Diêm Thiên Vân cười khổ, áp chế trong lòng tư vị xót xa. Rồi chuyện gì đến cũng phải đến a, chuyện này từ nhiều năm trước đây y đã nghĩ đến nhưng luôn lảng tránh, kéo dài thời gian, được lúc nào thì hay lúc đó nhưng mà ...

“ Đúng vậy, vương gia... bệ hạ đối ai cũng có thể không nghe.. ngoại trừ ngài a..” ba vị nguyên lão trong triều than thở. Ai cũng biết ba người bệ hạ coi trọng nhất thiên hạ chính là bạch y như tiên Tiêu đại công tử, hồng y khuynh thành Vũ cô nương cùng vị huynh trưởng như ngọc đại vương gia này, có thể nói là ân sủng không ngừng a, cho nên bọn họ thiết nghĩ, dù vương gia có khiến hoàng thượng tức giận nhưng sẽ không trách tội, hơn thế nữa dường như bọn họ cũng chưa từng bao giờ thấy bệ hạ nổi nóng với vương gia à nha!

“ Ta nói.. bệ hạ sẽ nghe sao?” Diễm Thiên Vân cười khổ, dù y có tôn trọng cùng yêu thương mình đến đâu nhưng ý định của y chưa ai có thể ngăn cản, y là vậy, rất kiên định cũng thật lạnh tình a, y không phải vô tình mà là rất chuyên tình thôi, là yêu nhân của y, hẳn rất hạnh phúc, nhưng là thần tử của y... hẳn lại...

“ Vương gia, không thử sẽ không biết...” Trần các lão vuốt râu ôn hòa mỉm cười

“ Hơn thế nữa, có bao giờ.. bệ hạ từ chối thỉnh cầu của vương gia đâu?...” Nguyên thái sư nói

Diễm Thiên Vân khe khẽ cười, nhưng hốt nhiên ba vị lão thần cảm thấy nụ cười của vị vương gia tao nhã như ngọc này của bọn họ sao mà chua xót, mà đắng cay quá, thê lương khó có thể hình dung, ba người bỗng dưng thất thần, bọn họ... nhìn làm sao?

Diễm Thiên Vân gắng gượng cười nhưng có ai biết lòng y đang lấy máu, có ai không đau không đắng khi có người đứng trước mặt nói với y thỉnh cầu mong y có thể đưa ái nhân của mình vào vòng tay của nữ nhân khác... nếu có thể y rất muốn lớn tiếng nói, ‘hắn là của ta a’..nhưng y có tư cách sao?

“ Ba vị nguyên lão, hoàng thượng là minh quân nhất định sẽ có câu trả lời đúng mực cho mọi người...” Diễm Thiên Vân nhẹ giọng nói. Tha thứ cho y ích kỉ đi, dù đớn đau dù biết không ai chấp nhận nhưng y buông tay không được, không phải không muốn buông mà là buông không được nha, y đã cố gắng quên đi người ấy biết bao nhiêu lần nhưng...lần nào cũng thất bại đến ê chề, càng muốn quên lại càng nhớ đậm sâu

“ Vương gia! Tuy bệ hạ anh minh , dù tam quốc nhất thống, đại lục an bình nhưng có ai biết vài năm sau lại chuyện gì xảy ra? Trong có vài vị vương gia lúc nào cũng ngấp nghé, ngoài thì nhiều bộ tộc nhỏ lúc nào cũng quấy phá biên cương, nếu trong triều không ổn định, quan lại dựa vào con nôi dòng mà gây bất ổn định trong triều đình, như vậy Dạ Vũ quốc... chỉ nguy chỉ nguy a...” Hạ tướng quân than nhẹ

“ Đắt bước mới thành lập hơn năm năm, mọi việc còn chưa ổn định tuyệt đối, căn cơ quốc gia có thể dao động bất cứ lúc nào, dựng nước đã khó giữ nước lại càng khó hơn..” Trần nguyên lão lắc đầu lo lắng

“ Lão thần chỉ hi vọng vương gia đôi lời khuyên giải hoàng thượng, vương gia hi vọng người giúp đỡ...” Nguyên thái sư cúi đầu cùng kính, hai vị còn lại điều nhất nhất quỳ xuống. Diễm Thiên Vân trầm mặc thở dài, nâng dậy ba vị nguyên lão, khẽ nói : “ ta sẽ suy nghĩ, ba vị nguyên lão...cứ về phủ đi”. Nghe vậy ba vị lão thần vui mừng, nhanh chóng quay về phủ

Diễm Thiên Vân thấy ba người họ khuất dần, sức lực hầu như không còn, ngã khụy trên ghế

“ Khụ...khụ...!!” Diễm Thiên Vân đưa tay che miệng, một hàng máu đỏ tươi đến chói mắt theo lòng bàn tay chảy xuống, uốn lượn thành một đường cong tuyệt đẹp. Bỗng dưng trước mắt chỉ còn màu đen, hắc ám bao trùm... tất cả chìm trong bóng tối

“ Vân nhi, lại đây xem tiểu đệ đệ có đáng yêu không...” ôn nhu thanh âm, nữ tử chừng đôi mươi, dung mạo diễm lệ tuyệt luân, ánh mắt ôn nhu từ ái nhìn hai hài tử của mình

“ Mẫu phi... là tiểu đệ đệ sao?” tiểu hài tử ba tuổi, tròn tròn khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn tròn đôi mắt, tròn tròn cánh tay nhỏ bé rất đáng yêu, đôi con ngươi trẻ thơ tinh thuần không một tạp chất, hé miệng cười, đưa tay ôn nhu vuốt nhẹ tiểu hài tử khuôn mặt

“ Đệ đệ hảo đáng yêu nha...” tiểu hài tử mỉm cười, xoay quanh đưa trẻ sơ sinh vừa mới sinh ra

“ Vân nhi có muốn ôm tiểu đệ đệ không?” Nữ tử ôn nhu cười, nhẹ giọng nói

“ Muốn a! mẫu phi tiểu Vân muốn ôm tiểu đệ đệ...” tiểu hài tử làm nũng, bán chặt lấy vạt áo của nữ nhân xinh đẹp. Nữ tử khe khẽ cười, trao đứa trẻ mới sinh cho tiểu hài tử, tiểu hài tử cẩn thận nhận lấy, ôm vào trong lồng ngực. Trẻ con mới sinh ra, yếu ớt, một đoàn mềm nhũn, thơm thơm mùi nải hương, tiểu hài tử vui sướng ôm vào trong lòng, bắt gặp một cảm giác lạ lẫm xen vào trong lòng, vui sướng khôn tả

“ Ngoan, tiểu đệ đệ ta là ca ca nha, ca ca nhất định sẽ thương người cả đời...” tiểu hài tử thì thầm dỗ dành trẻ sơ sinh, ôn nhu nỉ non. Đứa trẻ nha nha cười, ánh mắt mở ra, đôi con ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào đôi đồng tử của tiểu hài tử... cứ như vậy... vận mệnh từ đây cứ bám chặt lấy hai người...

“ Tiểu vũ, xem huynh đem gì đến cho đệ nè...” Diễm Thiên Vân bảy tuổi lật đặt chạy đến, cầm trên tay con điều. Diễm Thiên Vũ nhanh chóng chạy ra, mở vòng tay ôm y vào lòng, nhíu mi : “ ca ca, làm gì chạy vội như vậy, xem chút nữa là té rồi.” Diễm Thiên Vân ngây ngô cười, đưa ra con điều khoe ra trước mặt Diễm Thiên Vũ

“ Ca ca lại đi chơi mấy cái trò con nít ấy sao?” Diễm Thiên Vũ bĩu môi nói (Nam Cung Dao : Vũ bảo bảo à... người cũng chỉ mới bốn tuổi nha!) Diễm Thiên Vân nghe vậy cúi đầu xuống, một bộ dáng như là bị người ta khi dễ vậy. Diễm Thiên Vũ thấy thế gơ hai tay đầu hàng : “ được.. được rồi! ta đi cùng huynh”

“ Da! Tiểu Vũ là tốt nhất...” Diễm Thiên Vân hoan hô, hôn Diễm Thiên Vũ một ngụm, lôi lấy tay của Diễm Thiên Vũ kéo ra ngoài. Diễm Thiên Vũ theo sau, bắt dặc dĩ cười, đầy mắt nhàn nhạt ôn nhu...cùng sủng nịnh

“ Phụ hoàng, việc này không phải lỗi của ngũ đệ, là do nhị đệ cùng tam đệ có lỗi trước.” Diễm Thiên Vân bẩm báo, đôi con ngươi ửng đỏ để lộ quật cường cùng bất tuân

“ Thái tử, người nói cho trẫm nghe là chuyện gì xảy ra...” Chu đế nhàn nhạt, không mặn không nhạt nói

“ Phụ hoàng, nhi thần thấy nhị đệ cùng tam đệ bắt nạt lục đệ cho nên ra tay ngăn cản.. vô tình bị..thương, ngũ đệ tức giận cho nên mới ra tay đánh nhị đệ cùng tam đệ...” Diễm Thiên Vân cắn môi nói

“ Ngũ hoàng tử, có thật là như vậy..” Chu đế trầm giọng vấn

“ Ân..” Diễm Thiên Vũ ứng phó nói

“ Dù là vậy nhưng không thể tùy tiện ra tay đánh người, huynh đệ trong nhà lại ra tay ẩu đã lẫn nhau, còn thể thống gì? Tam hoàng tử cùng nhị hoàng tử về nhà đóng cửa nửa tháng không được bước ra khỏi phòng, còn ngũ hoàng tử phạt quỳ gối tại trường lạc cung ba ngày....”

“ Phụ hoàng...nhi thần tuân mệnh” tam hoàng tử cùng nhị hoàng tử không phục nhưng cũng không dám nói gì, cúi đầu cung kính bước ra ngoài

Diễm Thiên Vũ ngẩng đầu, nhìn Chu đế một lát, sau đó nắm tay lấy Diễm Thiên Vân bước ra ngoài, để lại Chu đế dõi theo bóng dáng nhỏ nhỏ hài tử, lòng nhàn nhạt thở dài

“ Ai?” Diễm Thiên Vũ quát nhẹ

“ Là ta..” Diễm Thiên Vân từ từ bước ra, trong tay còn mang theo một bọc nhỏ

“ Huynh đến đây làm gì?” Diễm Thiên Vũ buồn bực, người này không bao giờ ngồi yên một chỗ cho y bớt lo lắng a

“ Ta đem đồ ăn đến nha, tiểu Vũ có phải là rất đói bụng?” Diễm Thiên Vân nhanh chóng mở ra bọc nhỏ lấy ra hai cái bánh bao cho Diễm Thiên Vũ

“ Huynh trộm lấy...” Diễm Thiên Vũ khe khẽ cười nhìn hai cái bánh bao móp méo nhưng còn rất ấm

“ Không.. không phải!” Diễm Thiên Vân ngượng ngùng. Lắc đầu... là y lấy ở chỗ mẫu phi nha. Diễm Thiên Vũ buồn cười, người này.. thật đáng yêu mà!

“ Đúng rồi, vết thương còn đau không?” Diễm Thiên Vũ cắn một ngụm bánh bao, sau đó nhíu mày vấn. tam hoàng tử cùng nhị hoàng tử đó đúng là đáng chết, hắn còn chưa từng làm người kia đổ máu dù chỉ một chút ấy vậy mà hai cái tên không biết sống chết đó lại làm bị thương hắn

“ Không sao..” Diễm Thiên Vân lắc lắc đầu, chỉ là vết thương nhẹ a, a hoàng tử tỷ đã băng vết thương cho y tốt lắm

“ Một sao?” Diễm Thiên Vũ nhìn Diễm Thiên Vân hai mắt gấu mèo, nhẹ nhẹ đau lòng vấn. Diễm Thiên Vân gật gật đầu, hai mắt tinh tinh lườm lườm nhìn Diễm Thiên Vũ khiến cho hắn cảm thấy buồn cười khôi thôi. Diễm Thiên Vũ đưa tay, Diễm Thiên Vân vui mừng nắm lấy tay y sau đó nằm xuống bên cạnh, đầu

dựa trên đầu gối của Diễm Thiên Vũ. Diễm Thiên Vũ cởi áo ngoài choàng lên người y, một tay vuốt nhẹ mái tóc của y.. rất nhanh y liền chìm vào giấc ngủ, rất an tường...

“ Người... người nói gì...” Diễm Thiên Vân sắc mặt tái ngắt nhìn tiểu thái giám, khó khăn lên tiếng

“ Vương gia... nghe nói ngũ hoàng tử bị hoàng hậu hạ thủ.... Thi cốt vô tồn a...” tiểu thái giám vừa nói xong, Diễm Thiên Vân ngất xỉu, bóng tối bao trùm lấy, thân hình run run, đập bạc đến thê lương, làm sao có thể? Đệ đệ của y mới có..bảy tuổi a... cứ như vậy mà đi sao... làm sao có thể...???

“ Tiểu vũ... ta làm chuyện gì khiến cho đệ giận sao???” Diễm Thiên Vân mếu máo nhìn Diễm Thiên Vũ, Thiên Vũ về cung được hơn tháng nhưng chưa đến tìm y, y tìm đến lại đóng cửa không thèm nhìn... rốt cuộc là y đã làm gì khiến cho hài tử lại chán ghét y như vậy

“ Hoàng huynh nghĩ nhiều...” Diễm Thiên Vũ nhàn nhạt nói sau đó xoay ngược bước vô phòng để lại Diễm Thiên Vân một mình đứng đó, thê lương cô tịch

“ Lúc trước không phải như thế nha...” Diễm Thiên Vân lầm bầm, sẽ không xưng hô y là hoàng huynh mà là ca ca hoặc Vân, y buồn bực sẽ đổ dành y, có ai bắt nạt y sẽ đánh kẻ đó.. tiểu Vũ như vậy.. của y đi đâu nha...y đưa tay dụi mắt, vành mắt ửng đỏ rất chọc người yêu thương, xoay ngược bước ra khỏi cung điện của ngũ hoàng tử, y không biết y vừa xoay người bước đi, cánh cửa lại mở, Diễm Thiên Vũ đứng đó nhìn bóng lưng của y khuất dần... thật lâu thật lâu...

Xin lỗi ca ca! không phải là ta không muốn gặp huynh mà là... ta không biết đối diện cùng huynh thế nào thôi...!!!

Thục phi bị nhốt vào lãnh cung, thái tử bị phế.... Thục phi tâm tình bất ổn định sau đó dùng hạc đỉnh hồng tự vẫn.. tin tức nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung. Diễm Thiên Vân khi chạy đến Thục Nguyệt cung đã thấy mẫu phi của mình an tường nằm trên giường, khóe miệng tiểu dung nhân nhạt xinh đẹp, bất giác nước mắt không tiếng động lặng lẽ rơi

Nữ nhân nằm trên giường sẽ không bao giờ tỉnh dậy, không bao giờ ôn nhu mỉm cười nhìn y càng không bao giờ...xoa đầu y và nói : “ Vân nhi! Hài tử của ta...” Ngay cả lần gặp mặt cuối cùng.. y cũng chưa gặp được nha.. y đúng là bất hiếu mà

“ Mẫu..mẫu phi..” khó khăn nức nở thành tiếng, bàn tay run run nắm lấy bàn tay xương gầy của mẫu thân, lạnh quá nào còn ấm áp như thường ngày... mẫu thân nha! Hài tử vẫn chưa nói lời cảm ơn sinh thành với người kia mà, sao.. người cứ như vậy không tiếng động lặng lẽ ra đi...

Thanh y thiếu niên run run khóc, tay nắm lấy tay của Thục phi, cứ như vậy...một ngày rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Thục Nguyệt cung từ trước phồn hoa cao quý ấy vậy mà nữ chủ nhân vừa ra đi lại trống vắng đến kì lạ. Một lát sau, cánh cửa lại mở ra, hắc y tiểu thiếu niên chậm chạp bước vào, nhìn thấy thanh y thiếu niên ... tiếng thở dài lảng đãng khắp căn phòng, y nhẹ nhàng đưa tay lau đi khóe mắt của người ấy, cứ như vậy ôn nhu vuốt ve gương mặt ấy... rất lâu... bỗng dưng y cúi mình xuống, ôm lấy thiếu niên vào trong lòng, bước ra Thục Nguyệt cung...

“ Đại hoàng huynh a, không ngờ lại bị phế thái tử, tiểu đệ đau lòng dùm huynh nha...” nhị hoàng tử trào phúng cười.

“ Đúng a, đại hoàng huynh nghe nói Thục phi nương nương cầu kết nam nhân cho nên mới bị phụ hoàng ban cho hạc đỉnh hồng a...” tam hoàng tử tủm tỉm cười, đáy mắt tràn đầy chế nhạo

“ Không được nói xấu mẫu phi..” Diễm Thiên Vân gằn từng tiếng, đôi con người hùng hực lửa giận nhìn tam hoàng tử

“ Ôi chào! Đại hoàng huynh tức giận, chuyện hiểm có nha..” tam hoàng tử như phát hiện kì tích mới, khoa trương nói. Diễm Thiên Vân tức giận vung tay đấm cho y một phát, vì không nghĩ Diễm Thiên Vân sẽ ra tay cho nên tam hoàng tử không kịp tránh, nhanh chóng bị ngã xuống, năm ngón tay in trên mặt, đỏ chói

“ Đại hoàng huynh..” nhị hoàng tử tức giận giằng co, Diễm Thiên Vân chống cự, nhưng vẫn nhược thư sinh như Diễm Thiên Vân làm sao địch lại tập võ nhiều năm nhị hoàng tử, Diễm Thiên Vân thất thế ngã ra sau, tưởng chừng bị đập đầu xuống đất lại ngã vào ấm áp hoài ôm, quen thuộc nhưng cũng rất đổi xa lạ....

“ Thiên... vũ...” Diễm Thiên Vân hốt hoảng nhìn tiểu thiếu niên ôm lấy thắt lưng của mình, đã bao lâu hai người mới kề cận như vậy??

“ Nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh nếu như lần sao còn để ta bắt gặp chuyện như vậy xảy ra lúc đó đừng trách tiểu đệ vô tình” Diễm Thiên Vũ lạnh lùng nói, đôi con ngươi sáng quắc lãnh khốc nhìn hai người khiến cho hai vị hoàng tử đứng im không dám nhúc nhích, đợi cho Diễm Thiên Vũ mang Diễm Thiên Vân đi xa thì mới phát hiện mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng...

6. Chương 6: Bị Lộ

“ Mẫu..phi...” trên giường, thiếu niên chừng mười ba tuổi, mi mục thanh tú như họa, ngũ quan ôn nhuận như ngọc, vài năm sau không biết dung mạo này sẽ xuất sắc như thế nào nữa. Chỉ là một mình cô đơn trên giường, âm thanh nỉ non thâm thì, thật cô độc đến đáng thương

Diễm Thiên Vũ than nhẹ, một tay nắm lấy tay của y còn tay kia ôn dịu dàng xoa nhẹ bờ vai của y, cứ như thể động tác liên tục, thiếu niên trên giường dường như thoát khỏi cơn ác mộng, im lặng tiếp tục ngủ, thật thanh thản

Khi Diễm Thiên Vân tỉnh dậy, điều đầu tiên nhìn thấy chính là khuôn mặt tuấn tú ngay sát bên cạnh, thời gian tưởng chừng như ngừng lại, nhớ trước đây, lúc nhỏ cũng tình cảnh như vậy, hai người thường ngủ chung, thiên vũ lúc nào cũng ôm lấy y, mỗi sáng thức dậy là có thể thấy ngay khuôn mặt quen thuộc đó, ấy vậy mà không biết từ lúc nào cảm tình giữa hai huynh đệ cứ ngày một xa...là do y hay là vì hắn??

Đưa tay nhẹ nhàng sờ trán ngũ quan của Diễm Thiên Vũ, mày kiếm anh khí, hàng mi tiêm tể, sống mũi thật cao, bạc thân tà mị.... tiểu hài tử ngày nào nhanh như vậy đã bắt đầu trưởng thành rồi, Diễm Thiên Vân hốt nhiên một thoáng mê mang...

“ Tỉnh rồi sao?” Diễm Thiên Vũ mở mắt, thấy Diễm Thiên Vân ngơ ngác nhìn mình, có chút buồn cười, lên tiếng hỏi. Người này đã trưởng thành như thế ấy vậy mà lúc nào cũng có thể dễ dàng thất thần ngơ ngác

Diễm Thiên Vân bị thanh âm trĩ nộn khàn khàn của Diễm Thiên Vũ cắt ngang suy nghĩ, y giật mình đưa tay rút trở về, nhưng nhanh như cắt Diễm Thiên Vũ nắm lấy. Người này từ khi nào lại gầy như vậy nha. Bàn tay thon nhỏ, những ngón tay tiêm tể trắng nõn, rõ ràng không phải bàn tay của nữ nhân nhưng lại khiến cho người ta cảm giác đôi tay này thật ôn nhu. Là vì người này lúc nào cũng ôn nhuận như mỹ ngọc cho nên toàn thân bất giác lúc nào cũng ôn nhu như một cơn xuân phong khiến cho người ta bất giác thả lỏng khi bên cạnh?

Diễm Thiên Vũ tỉnh tể ngắm nhìn bàn tay ấy, khác với đôi tay thanh mảnh của Diễm Thiên Vân, tay của Diễm Thiên Vũ to hơn đồng thời cũng ấm áp hơn, vì nhiều năm luyện kiếm, bàn tay cứng cáp với những vết chai sần nhưng lại gây cho người ta cảm giác tin cậy vô cùng, Diễm Thiên Vũ cứ như vậy nắm chặt lấy bàn tay của y, không một tiếng động, hai người cứ như vậy nằm im lặng, không ai lên tiếng, không khí có chút xấu hổ nhưng lạ thay lại mang theo gì đó ôn hòa như nắng mùa thu nhẹ nhàng phủ lấy lòng người

Nghe này, dù có chuyện gì xảy ra ta sẽ vẫn mãi bên cạnh huynh, chăm sóc cho huynh một đời, huynh muốn gì, mong ước gì dù cho khuyên tận thiên hạ này ta nhất định cũng sẽ làm cho huynh

Diễm Thiên Vân, huynh biết không trên thế gian này người khiến ta yêu kính một đời là tỷ tỷ nhưng khiến cho ta vẫn vương bi hoan cả thế lại là huynh

Thiên Vân! Đứng trước thiên hạ ta là đế vương, là thần của bọn họ nhưng đứng trước mặt huynh nên nhớ rằng ta mãi mãi là Diễm Thiên Vũ....là nam nhân của huynh

Vân! Đoạn cảm tình này của hai chúng ta dù là nghịch thiên nhưng ta chứ từng hối hận cho nên huynh cũng tuyệt đối không được hối hận cho dù huynh có hối hận thì ta cũng vĩnh viễn đem huynh cột vào người vĩnh viễn không li không khí....

“ Tại sao giờ này đại vương gia còn chưa tỉnh, thái y toàn lũ vô dụng cả sao...” Diễm Thiên Vũ tức giận vấn. Y đang phê duyệt tấu Chương thì nghe người của vương phủ thông báo đại vương gia ho ra máu té xỉu, lật đật chạy đến đây, đã một ngày trời nhưng người này vẫn chưa tỉnh. Diễm Thiên Vũ nổi giận âm âm

“ Bệ.. bệ hạ, đại vương gia là vì lo nghĩ quá nhiều hơn thế nữa trường kì căng thẳng mệt mỏi cho nên sức khỏe suy giảm a...” lão thái y thở dài, tiếp tục nói : “ bệnh này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, chỉ cần đại vương gia đừng suy nghĩ nhiều chuyên tâm nghỉ ngơi cùng uống thuốc điều dưỡng thì một tháng sẽ khỏe thôi, còn giả như vương gia cứ kéo dài tình trạng như thế này thì...” lão thái y nói đến đây sắc mặt có chút trắng bệch

“ Thì sao?” Diễm Thiên Vũ đen mặt

Lão thái y nhỏ giọng nói : “ có câu u uất cũng có thể khiến người chết nha! Hoàng thượng... người có thể hiểu ý lão thần?”

Diễm Thiên Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nói : “ vậy thì lão thái y mau ra phương thuốc điều dưỡng đi. Người đầu tiên chỉ Hạ tướng quân, Trần các lão cùng Nguyên thái sư vất vả vì nước nhiều năm, trầm chuẩn cho bọn họ cáo lão hồi hương”. Hừ, hừ! bọn người này đúng là không coi lời của y ra gì, dám đến đại vương phủ nói mấy câu xằng bậy với y đúng là muốn chết, nếu như không phải nể tình bọn họ trung tâm nhất nhất cùng lập nhiều chiến công hiển hách thì chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cho bọn họ xử trảm

Một lúc tam vị đại thần bị hoàng đế chuẩn cáo lão hồi hương, ngay lập tức triều đình khiếp sợ, toàn dân kinh ngạc, đế vương sát phạt quyết đoán nói một là một.... từ đó không ai dám nói đến chuyện phi tần lập hậu ! Với tình trạng như vậy, vị thừa tướng hồ li Ân Thiên Lễ chỉ còn biết lắc đầu thở dài, chắc chắn điều y suy nghĩ chính là sự thật . Việc anh minh bệ hạ của bọn họ lại khuyhnh tình đối với đại vương gia, không những việc nam nam là đoạn cảm tình cảm kị lại là huynh đệ loạn luân, trời ạ! Nếu chuyện này một khi công khai.. đại lục tất loạn a...

“ Huynh.. ngốc quá! Có chuyện gì thì có thể nói với ta nhưng tại sao huynh lúc nào cũng giữ trong lòng rồi tự dày dora mình như thế này hả... nếu như...” Diễm Thiên Vũ buồn bực nhìn người trên giường, nhẹ giọng nỉ non

Bàn tay y họa từng đường nét lên khuôn mặt nam nhân nằm trên giường, đôi con ngươi tràn đầy nhu tình cùng quyến luyến. Nếu để cho người khác nhìn thấy khuôn mặt giờ khắc này đây của Diễm Thiên Vũ chắc chắn sẽ hét lên kinh ngạc. Vì sao a? thiếu niên thiên tử bình thường uy nghi lãnh khốc ấy vậy mà giờ khắc này đây đủ bỏ đi lớp mặt nạ lạnh như băng chỉ còn lại ôn nhu như nước cùng thâm tình quyến luyến khó buông, có thể khiến cho vị hoàng đế lãnh tình này biểu hiện ôn nhu nịch nhân đến như vậy thiên hạ này còn có ai?

Diễm Thiên Vũ cũng không rõ từ bao giờ hình bóng người này cứ như thế gieo giống nảy mầm trong lòng mình đậm sâu đến như vậy, là lúc hắn thực hiện lời hứa với mẫu phi chăm sóc cho huynh ấy hay là còn lâu hơn lúc trước, y cũng không rõ. Cảm tình này bắt đầu không phải là yêu, chỉ là thân tình, nhưng từ lúc nào lại biến chất đến như vậy? Y không hiểu cũng không muốn hiểu, có lẽ vì người này lúc nào cũng ôn nhu bên cạnh y, ôn hòa nhỏ nhẹ cứ như vậy từng chút từng chút ăn sâu vào trong y? hay là vì y quá ôn nhuận quá thiện lương, quá ngây ngốc bất giác khiến cho y mở lòng mình ôm y vào trong ngực mà bảo hộ. Đối với một kẻ máu lạnh, một đời giết chóc như hắn có chăng người như y mới khiến cho y cảm thấy ấm áp mà dùng thật tình đối y. Diễm Thiên Vũ mơ hồ cười, có chút than nhẹ...

“ Sao huynh còn chưa tỉnh...?” Diễm Thiên Vũ thở dài : “ nếu huynh không tỉnh, ta sẽ đi nha...” Diễm Thiên Vũ đứng dậy như muốn đi. Bỗng dưng bị níu chặt lấy, y quay đầu nhìn lại, thanh y nam tử mở mắt thật sâu nhìn y, bàn tay níu chặt lấy tay y, hai người cứ như vậy, lặng yên một lúc...

“ Ta cứ tưởng.. huynh không muốn tỉnh dậy?” Diễm Thiên Vũ cười khổ, cúi đầu , tay vuốt nhẹ mái tóc y, cả khuôn mặt tuấn mỹ của hắn kề sát mặt của Diễm Thiên Vân , mũi đối mũi, mắt đối mắt, môi cũng kề sát môi của y, hơi thở quấn quýt lấy nhau, vương vấn nơi chóp mũi...

“ Ta...chỉ là muốn ngủ một chút thôi! Như vậy mà ngươi đã không kiên nhẫn rồi sao?” Diễm Thiên Vân cười khổ, nhẹ giọng nỉ non

“ Ân...huynh biết rõ, ta đối ai cũng có thể kiên nhẫn chỉ riêng huynh là không được” Diễm Thiên Vũ nhàn nhạt thở dài. Là vì quá quan tâm, quá để ý cho nên mới khó có thể giữ thái độ bình tĩnh, khó có thể kiên trì...

Diễm Thiên Vân nghe vậy, thùy hạ mi mắt, hàng mi dài cong vút che đi đôi con ngươi ôn nhu của y, Diễm Thiên Vũ khe khẽ cười, môi hôn từng chút từng chút trên mặt y, đầu tiên là vầng trán, rồi hai má đến đôi môi xinh đẹp kia, nụ hôn không chút tình dục chỉ tràn đầy yêu thương cùng quyến luyến, này hôn nhàn nhạt ôn nhu cùng ấm áp khiến cho Diễm Thiên Vân cái mũi bắt giác lên men

“ Nếu ta biết huynh mệt mỏi thế này...” Diễm Thiên Vũ đau lòng nói. Lời chưa dứt đã bị một phiến mềm mại chặn lấy, Diễm Thiên Vân vòng hai tay lên cổ y, nhưn mình ngồi dậy, môi chạm môi, cứ như vậy một lát, Diễm Thiên Vũ sững người, thất thần nhìn thanh y nam nhân trước mặt mình. Đường như... đây là lần đầu tiên y chủ động hôn môi mình. Cho đến khi y sức tỉnh thì đôi môi mềm mại kia đã rời khỏi, Diễm Thiên Vũ tà mị cười : “ Vân! Đây là lần đầu tiên huynh chủ động hôn ta nha”

Diễm Thiên Vân khẽ mím môi, y buồn bực lên tiếng : “ là vì ngươi.. nói nhiều”. Diễm Thiên Vũ nghe y nói vậy cười khổ không thôi. Lần đầu tiên có người dám nói y nói nhiều nếu là kẻ khác chắc chắn giờ này mồ đã xanh cổ rồi, Diễm Thiên Vân xoay người nằm nghiêng một bên, nhắm mắt lại, không muốn lên tiếng, lại như hạ lệnh đuổi khách. Diễm Thiên Vũ thấy vậy, dang hai tay ôm chặt lấy y, vùi đầu mình vào cổ y, dường như cả thân hình của hắn bao bọc lấy thanh y nam tử vậy, hốt nhiên nếu có thể dung nhập người này vào tận sâu cốt huyết bên trong cơ thể, như thế chẳng phải lo sợ chẳng phải bất an thì tốt biết mấy? Diễm Thiên Vũ y đã nghĩ như vậy đấy

Hai người bên trong cứ như vậy ôm chặt lẫn nhau, còn bên ngoài thì nữ nhân hoa dung thất sắc, kinh hoàng nhìn bên trong hai người, đôi con ngươi chỉ còn sự phẫn nộ, khó có thể tin cùng... ghê tởm. Đúng vậy! nữ nhân bên ngoài không ai khác chính là đương kim chính phi của đại thân vương, Hàn dã công chúa Tây Liễu Nguyệt. Nàng đem thuốc vào cho trượng phu của mình ấy vậy mà nàng nhìn thấy được tình cảnh gì đây?

Trượng phu của nàng lại chủ động hôn đương kim thiên tử, còn vị thiếu niên thiên tử kia ánh mắt nhu tình yêu say đắm cứ như vậy lẳng lặng ôm chặt lấy trượng phu của nàng, hình ảnh kia thật chói mắt khiến cho lòng nàng từng đợt trời đau

Thì ra ba năm nay hắn không động vào nàng là vì hắn yêu người khác, không phải nữ nhân trong hoàng cung mà là nam nhân đứng đầu thiên hạ kia

Thì ra, mỗi ngày hắn vào cung chính là để gặp người kia... hai người bọn họ, một kẻ là trượng phu của nàng, một kẻ là thúc đệ của nàng, ấy vậy mà... cấu kết với nhau. Bọn họ rốt cuộc coi nàng là gì??

Tây Liễu Nguyệt kiềm chế trong lòng phẫn nộ, hờn ghen xoay người bước đi, thân hình run rẩy khó có thể kiềm chế sự phẫn uất trong lòng. Ba năm, cứ tưởng chỉ cần nàng cố gắng bên cạnh hắn, cứ tưởng rồi có một ngày hắn sẽ yêu nàng, ấy vậy mà.. Tây Liễu Nguyệt ơi là Tây Liễu Nguyệt, nam nhân của người lại đi yêu kẻ khác, mà kẻ ấy lại là nam nhân, không chỉ cấm đoán chỉ luyến mà còn loạn luân, loạn luân nha.... bọn họ rốt cuộc có suy nghĩ đến vấn đề này không??

Việc Tây Liễu Nguyệt đứng bên ngoài, Diễm Thiên Vũ y không phải không biết mà là không muốn che dấu thôi. Y là thiên tử nhưng cũng là một nam nhân thường tình, có tâm thì cũng sẽ biết hờn ghen, tuy y biết rõ người này cùng vương phi của mình chưa từng có da thịt chi thân nhưng y vẫn ăn dấm chua, dẫu sao nữ nhân kia là vương phi danh chính ngôn thuận a. Nghĩ đến đây Diễm Thiên Vũ cảm thấy muốn đánh bản thân mình một trận, nếu không phải y thì cũng không có mối quan hệ phức tạp này, y chỉ hi vọng nữ nhân kia biết khó mà lui như vậy thì tốt hơn, y sẽ bảo đảm cho nàng ta một thế vinh hoa phú quý, hưởng tận phần hoa nhân gian, bằng không.... Nghĩ đến đây đôi con ngươi bình thường lãnh đạm lại lóe lên từng đợt sát khí, thâm trầm tựa hải

“ Vương gia, uống thuốc đi...” Tây Liễu Nguyệt dịu dàng cười, bưng bát thuốc đen sì đến đưa cho Diễm Thiên Vân, đôi con ngươi tràn đầy phức tạp nhìn nam nhân tao nhã như ngọc này

“ Cảm ơn công chúa...” Diễm Thiên Vân cầm lấy chén thuốc đạm cười. Tây Liễu Nguyệt lòng chua xót, hắn lúc nào cũng cười ôn nhu như vậy nhưng đáy mắt lúc nào cũng một khoảng xa cách, đối với bất cứ ai cũng

thế ngoại trừ với vị đế vương kia y mới nở nụ cười thật lòng ấm áp, Diễm Thiên Vân! người biết không ta yêu người nhiều biết bao nhiêu, có thể vì người mà chết nhưng mà đổi lại rốt cuộc là gì đây?

“ Vương gia.. chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Tây Liễu Nguyệt như có như không vấn, Diễm Thiên Vân gật đầu, hôm nay công chúa có vẻ là lạ, lắc đầu áp chế trong lòng cảm xúc bất thường

“ Vương gia có phải là người.. có người trong lòng?” Tây Liễu Nguyệt ôn thanh cười. Diễm Thiên Vân giật mình, một thoáng kinh ngạc, giương mi nhìn Tây Liễu Nguyệt, cười khổ : “ sao công chúa lại nói vậy?” chẳng lẽ nàng đã biết chuyện gì rồi sao? Tây Liễu Nguyệt thấy sắc mặt vẫn đạm nhiên của Diễm Thiên Vân, tiếp tục nói “ chỉ là đoán thôi... Liễu Nguyệt cảm thấy ba năm này người đối ta tốt lắm.. nếu ngài có cô nương nào ưng ý thì cứ cưới vào phủ...như vậy sẽ tốt hơn” Diễm Thiên Vân một thoáng thở phào nhẹ nhõm, ứng phó cười : “ công chúa nghĩ nhiều, ta không có nữ tử nào yêu thích cả” Tây Liễu Nguyệt giả bộ vui mừng, Diễm Thiên Vân nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, có lẽ là hấn suy nghĩ quá nhiều mà thôi

“ Vương gia, người nghĩ gì về việc nam nhân lại có tình cảm với nam nhân” Tây Liễu Nguyệt ung dung cười, ngữ khí nhàn nhạt như nói chuyện thiên hạ, không liên quan đến bản thân mình vậy

“ Công chúa, nàng nói vậy là có ý gì?” Diễm Thiên Vân một thoáng nhăn mi, nữ tử này ngày càng khó đối phó. Tây Liễu Nguyệt thấy thế, khe khẽ cười, ôn nhu như gió mùa xuân : “ vương gia, chỉ là nghe đồn bên ngoài có một nam nhân vì nam nhân khác khí vợ bỏ con, cũng có chút cảm khái cho nên muốn chia sẻ với vương gia mà thôi”. Nói đến đây, Tây Liễu Nguyệt một thoáng âu sầu : “ nam tử với nam tử cũng có thể mến nhau sao?”

Diễm Thiên Vân khẽ nhắm mắt, áp chế trong lòng cảm giác áy náy, nữ tử ngồi trước mặt y quả thật là người khiến cho y cảm thấy có lỗi nhiều nhất, y ôn nhu cười : “ công chúa! Vậy nàng nghĩ sao về việc này?”

“ Rõ ràng là trái thiên luân, nghịch thiên mà đi, thiên hạ thóa mạ vạn dân mắng chửi nha....” Tây Liễu Nguyệt nhàn nhạt băng quơ nói tiếp : “ vương gia, xưa nay quy luật đất trời âm dương hòa hợp mà lại có những chuyện như vậy ngài không cảm thấy ghê tởm sao?” nói đến đây ánh mắt một thoáng liếc ngang bên Diễm Thiên Vân, thăm dò. Diễm Thiên Vân bình tĩnh, không một chút dao động, y ôn hòa cười mang theo ba phần kiên định cùng bảy phần tự tại, y nói như vậy : “ yêu nhau vốn là chuyện của hai người, chỉ cần không thương thiên hại lý thì thiên hạ có quyền gì can thiệp?!” đúng vậy! dù là cấm kỵ chi lyến nhưng cảm tình chỉ vì đôi lời của người thiên hạ mà dễ dàng từ bỏ thì đó vốn không phải là cảm tình chân chính !

“ Vương gia... suy nghĩ của ngài thật thoáng Liễu Nguyệt là tiểu nữ nhân đương nhiên không bằng...” Tây Liễu Nguyệt nhàn nhạt cười, lại nói : “ nhưng mà nếu như cảm tình giữa hai người nọ khiến cho những người bên cạnh đau đớn thì cảm tình như thế có đáng không? Thê nhi của nam nhân kia sẽ ra sao, rồi người thân phụ mẫu của hai người sẽ nghĩ như thế nào? Vì cảm tình của cả hai rồi khiến cho nhiều người bị thương đến như vậy, đáng sao?” Tây Liễu Nguyệt đôi con ngươi sáng rực nhìn vào ánh mắt của Diễm Thiên Vân, như hỏi, như chất vấn...

“ Cảm tình là như vậy, đâu biết đau đớn nhưng vẫn cố chấp nắm lấy, đâu biết bị thế gian mắng chửi, làm tổn thương người khác nhưng lại không thể buông xuống, bởi vì...ba chữ ‘ta yêu người’ ấy thôi! Con người chính là vĩnh viễn ích kỷ như vậy không phải sao?” Diễm Thiên Vân nhẹ giọng nỉ non, đôi con ngươi nhàn nhạt u sầu nhìn Tây Liễu Nguyệt, thở dài : “ công chúa!..người có lẽ biết đi...”

7. Chương 7: Trúng Độc

Không đợi Tây Liễu Nguyệt lên tiếng, Diễm Thiên Vân tiếp tục lên tiếng, thanh âm khàn khàn tràn đầy mệt mỏi : “ công chúa! Người ta luôn cảm thấy có lỗi nhất chính là nàng, nếu như nàng có yêu cầu gì chỉ cần có thể làm được ta nhất định thỏa mãn”

Tây Liễu Nguyệt cười nhạt, sau đó lớn tiếng cười, âm thanh tràn đầy đớn đau cùng gì đó điên cuồng : “ yêu cầu...người có thể làm được sao? vậy thì người có thể yêu ta, ta chỉ cần như vậy, cần như vậy nha!!” Tây Liễu Nguyệt hai tay bấu chặt lấy vạt áo của Diễm Thiên Vân, hỏi : “ ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt, chỉ

cần người nói ta nhất định sửa... người có thể liếc mắt đến ta nhiều hơn dù chỉ một chút, có thể ôn nhu cười một cách thật lòng với ta, Diễm Thiên Vân ...có thể sao??”

“ Công chúa, cảm tình vốn không thể miễn cưỡng hơn ai hết nàng nhất định hiểu mà, đúng không?” Diễm Thiên Vân cười khổ

“ Không! Ta không hiểu cũng không muốn hiểu, Diễm Thiên Vân người có biết cảm tình của người một khi để người khác biết được không những người không sống yên ổn mà ngay cả hoàng thượng cũng khó có thể yên dân phục chúng??”

“ Buông tay không tốt sao? người là người còn hoàng thượng mãi mãi là cửu ngũ chí tôn, chúng ta cứ như vậy bên nhau, ta tin có một ngày người sẽ quên đi hoàng thượng thôi, Thiên Vân... buông tay đi...” Tây Liễu Nguyệt hầu như cầu xin nói

“ Công chúa! Từ lúc ba tuổi... ta đã thích hần...” Diễm Thiên Vân ôn nhu cười : “ nhìn thấy hần nhỏ xiu mềm mềm nằm trong lòng ta từ khoảnh khắc đó ta tự hứa bản thân thương chiều chuộng của mình một đời không ngờ lại trở thành hiện thực, tâm của ta lòng của ta, trí óc, mạch máu... từng chút trên con người ta không gì không khắc sâu hình ảnh của hần” . Buông được sao?? ta buông không được.... nhiều năm như vậy cảm tình tựa như mạch nước ngầm ngày ngày tháng tháng năm năm âm ỉ trong lòng ta, dần chết, có bước qua cầu nại hà, uống chén mạnh mà thang... cũng quên không được đâu!

Tây Liễu Nguyệt từng người nhìn nam nhân của mình nói như vậy, ánh mắt là như vậy ôn nhu cùng quyến luyến khó buông, là kiên định chấp nhất đến điên cuồng, nàng lạnh lùng cười, khó có thể lãnh tỉnh giải quyết mọi chuyện, Tây Liễu Nguyệt lúc này đây để tình cảm điều khiển bản thân, hầu như có chút điên loạn : “ Diễm Thiên Vân, người có biết nam nhân mà người yêu không chỉ là đế vương, là đệ đệ của mình mà còn là kẻ thù sát mẫu...” nếu đã không chiếm được thà rằng hủy, nếu nàng đã đau đớn vậy thì tất cả cùng kéo nhau xuống địa ngục đi, Tây Liễu Nguyệt nàng không ôn nhu như vẻ bề ngoài cũng ích kỉ như nhau cả thôi...

Thấy Diễm Thiên Vân sắc mặt tái nhợt, áp chế trong lòng khoái cảm, Tây Liễu Nguyệt cười lớn :” người không biết, hay là không muốn biết, thì ra kẻ người yêu nhiều năm như vậy lại giết hại mẹ ruột của mình. Diễm Thiên Vân... yêu kẻ thù.. người cũng thật đủ bao dung”

“ Đủ rồi...” Diễm Thiên Vân gần từng tiếng : “ đừng nói nữa”

“ Người sợ... ha ha...người cũng biết sợ sao??” Tây Liễu Nguyệt điên cuồng cười lớn

“ Công chúa, từ đâu mà nàng biết được chuyện này?” Diễm Thiên Vân ngưng mắt nhìn Tây Liễu Nguyệt

“ Người không cần quan tâm từ đâu ta biết chuyện này...” Tây Liễu Nguyệt lớn tiếng quát, ta muốn người trả lời ta

“ Công chúa! Nàng mệt rồi... nên về phòng nghỉ ngơi đi...” Diễm Thiên Vân nhàn nhạt phân phó. Tây Liễu Nguyệt khó có thể tin ngẩng đầu nhìn Diễm Thiên Vân, bàn tay run rẩy chỉ vào y : “ người... người biết.. biết hần sát mẫu nhưng vẫn cố chấp yêu... là người điều biết...”

Diễm Thiên Vân bỗng dừng cười nhẹ, thật đẹp thật mỹ lệ, giống như đóa tuyết liên nở rộ trong cái nền tuyết đông rét lạnh làm cho lòng người chùn lại nhưng cũng thật quá thê lương, cô độc, tịch mịch, thống khổ cùng bất đắc dĩ, nụ cười là mang bao nhiêu hàm nghĩa, bao nhiêu tang thương dồn đau trong nhiều năm qua thoáng chốc nở rộ, hốt nhiên Tây Liễu Nguyệt từng người chỉ còn biết ngây ngốc ngắm nhìn

Nếu như tình yêu kia ngọt một thì này đắng cay, dồn đau cùng nỗi đau vật thống khổ lại gấp mười lần, ấy vậy mà vẫn cố gắng chống đỡ, bởi lẽ tình đã quá sâu khó buông rồi chẳng? Tây Liễu Nguyệt này một khắc nước mắt rơi như hai hàng thanh lệ cứ liên tục lăn dài trên má như những giọt pha lê trong suốt tuyệt đẹp, nước mắt liên tục chảy như là muốn cuốn trôi mọi đau đớn, mọi bi thương vậy, Tây Liễu Nguyệt khóc, khóc liên tục, nàng cũng rõ giờ khắc này nàng vì ai mà khóc nữa? là khóc cho chính bản thân nàng hay khóc cho nam nhân tao nhã như ngọc này

Tại sao y lại không biết được, mẫu phi của mình lại bị chính tay người mình yêu nhiều năm như vậy sát hại nhưng mà có thể trách được sao? là do mẫu phi năm lần bảy lượt sát hại đệ ấy, cũng là mẫu phi sát hại mẹ đẻ của đệ ấy..... nói rằng y hận người ấy nói đúng hơn thì người ấy nên hận y mới đúng!

Mẫu phi, nữ tử ôn nhu như nước lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng nhìn y, dẫu nàng ấy có biết bao ác độc sát hại biết bao nhiêu người nhưng chung quy lại đối y một mảnh thật tâm, yêu thương y thật lòng... y yêu kính người đó, người sát hại mẫu phi nếu là ai thì y dù liều mạng cũng sẽ ra tay báo thù nhưng trời đất chê cười, người khiến cho mẫu phi ra đi lại là đệ ấy, y cười cũng không được mà khóc cũng không xong

Lắm lần muốn từ bỏ, lắm lần muốn ra tay nhưng lại chưa bao giờ làm được, chỉ còn biết buông xuôi mặc cho cảm tình này đi đến cuối, dù là còn đường không lối thoát, nổi thống khổ dày vò dần dần nhiều năm khiến y cơ hồ cạn kiệt sức lực, nói hai tiếng yêu thương thì đúng hơn là điên cuồng, là si niệm đi... đã đến mức hết thuốc chữa rồi..

“ Công chúa, nàng đừng khóc...” Diễm Thiên Vân hai tay lau đi nước mắt của Tây Liễu Nguyệt, bỗng nhiên y cảm thấy một luồng khí nóng từ dưới cơ thể bốc lên, lấy tốc độ chóng mặt lan khắp toàn thân, cả người lạnh thấu xương, băng đến tận cốt, cảnh vật trước mặt mờ dần, nhạt nhòa, chỉ còn một màu đỏ như máu, đỏ đến chói mắt, điều cuối cùng còn lại trong ý thức là tiếng khóc nức nở của Tây Liễu Nguyệt

“ Thiên Vân.. Thiên Vân.. Huynh sao vậy??” Tây Liễu Nguyệt khóc hô, tay cứ liên tục lay cả thân hình Diễm Thiên Vân. Còn Diễm Thiên Vân im lặng nằm trên đất, máu từ miệng, từ tay, cứ liên tục chảy ra, tưởng chừng chỉ vài phút nam nhân tao nhã tuyệt trần này sẽ đổ hết máu mà chết vậy?

“ Ô..ô.. ta không phải cố ý... hoàng huynh nói.. thuốc này chỉ khiến cho huynh quên hết.. chuyện trước kia mà thôi.. sao lại.. sao lại như vậy nha..” Tây Liễu Nguyệt hoảng sợ nhìn Diễm Thiên Vân, nức nở khóc

Đợi cho đến khi Diễm Thiên Vũ đến là tình cảnh người mình yêu nằm trên vũng máu còn nữ tử bên cạnh tóc tai bù xù cổ chấp ôm chặt lấy người này.. Diễm Thiên Vũ cảm thấy đầu óc choáng vác, cả cơ thể như bị ai đó rút hết sức lực, bước một bước đi cũng sao quá đớn đau, quá khó khăn? Diễm Thiên Vũ bàn tay run bần bật ôm lấy Diễm Thiên Vân, đôi con ngươi tràn đầy sát khí nhìn Tây Liễu Nguyệt, gần từng tiếng : “ Tây Liễu Nguyệt.. ngươi đã làm gì hần...”

Tây Liễu Nguyệt nghe thấy thanh âm của Diễm Thiên Vũ, điên cuồng cười lớn, chỉ vào Diễm Thiên Vũ, quát lớn : “ là do ngươi.. là vì ngươi... ngươi này tên cầu hoàng để lại đi câu dẫn ca ca của mình, loạn luân... Diễm Thiên Vũ ta nguyên rửa ngươi một đời một thế vĩnh viễn cô độc...” sau đó rút ra đoản đao vẫn mang theo mình đâm vào tâm, máu liên tục chảy ra, Tây Liễu Nguyệt ánh mắt oán hận nhìn Diễm Thiên Vũ, thở dốc nói : “ ..ta..chết...có hần đi cùng ta.. ngươi vĩnh viễn.. không có hần.. vĩnh viễn cô độc...”

Diễm Thiên Vũ cười lạnh, ôm lấy Diễm Thiên Vân đặt lên giường nhanh chóng cho gọi thái y, sau đó gọi người đem xác của Tây Liễu Nguyệt xuống, Diễm Thiên Vũ lạnh lùng cười : “ người tưởng người chết là có thể giải quyết hết mọi chuyện sao? nếu như Thiên Vân có chuyện gì xảy ra, Hàn Dã bộ tộc trăm sẽ khiến cho mọi người chết theo chôn cùng”

“ Bệ hạ... thứ lỗi cho hạ thần ngu dốt, này độc là thuộc hạ lần đầu tiên nhìn thấy!” lão thái y lắc đầu thở dài nhìn vị hoàng đế mặt mày âm trầm sát khí, lãnh khí tỏa khắp căn phòng hoa quý, áp thấp trong phòng giảm xuống một cách đột ngột a. Các vị thái y vây quanh bên Diễm Thiên Vân lòng ai nấy điều run cầm cập, khó có thể giữ được bình tĩnh

“ Lão thái y, ngay đến cả ngài cũng không biết là độc gì sao?” Diễm Thiên Vũ kinh ngạc vấn, lão thái y xưa nay là đệ nhất y sư trong cung, ấy vậy mà lại không giải được? vậy thì thiên hạ này... có ai có thể chữa khỏi đây, hốt nhiên Diễm Thiên Vũ cảm thấy đầu óc tối xầm lại, âm thanh bên tai cứ xoắn xít, ồ ồ... y cũng không còn nghe rõ âm thanh lúc này là gì nữa

“ Bệ hạ.. bệ hạ...” lão thái y khê gọi

“ Ân...” Diễm Thiên Vũ trầm mặc đáp, cả người thâm trầm không chút dao động như là hình ảnh điên cuồng lúc này vốn chưa tồn tại vậy!

“ Thần nghe đồn có một thần y vân du tứ hải, cách đây vài hôm mở y quán tại đế đô, hoàng thượng có thể thử...” lão thái y đưa ra đề nghị, lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bệ hạ tuy cả người tràn đầy sát khí nhưng chưa đe dọa muốn chém đầu bọn họ xem ra không đến nỗi nguy nan tính mạng nha, haiz! Chúc nghiệp thái y thật là khó kiếm sống mà

Diễm Thiên Vũ nghe vậy, đôi con ngươi đang ẩm đậm giây lát lóe sáng, ngay lập tức y gọi người cho mời vị thái y này đồng thời viết một bức thư thả bỏ câu bay về phía Giang Nam

Dạ vũ quốc từ lúc khai quốc đến nay đã hơn năm năm, đế vương giảm thuế cần cù xử lý triều chính, khiến cho đất nước một ngày phát triển, người dân cơm no áo ấm, nơi nơi phồn hoa tập nập... có thể nói cuộc sống yên bình rất ít khi gặp sóng ẦY vậy mà dạo gần đây có một tin đồn với tốc độ mạnh mẽ nhanh chóng lan vào dân chúng, khắp Đế đô rồi bắt đầu truyền khắp đại lục, khiến cho mọi người sôi trào bàn tán, người lo lắng bất an, kẻ run sợ khó có thể tin, mỗi người một cảm xúc gây nên từng đợt sóng bất an trong lòng dân chúng

Việc đế vương đã hai mươi hai tuổi mà hậu cung không có một vị phi tần nào, thì ra hoàng đế lại yêu thương huynh ruột của mình, đại thân vương... hai người lưỡng tình tương duyệt... chuyện như vậy khó có thể không gây sự chấn động mạnh trong lòng dân chúng. Người cho rằng đó là tin đồn nhảm, người thờ dài, người mắng chửi, người chê bai, cũng có người khen ngợi.. nói chung là mọi thái độ

Kim loan điện

Đế vương ngồi trên cao, khí thế bức người, chỉ cần ngồi đó, không một câu nói, một cử động nhưng chí chất quân lâm thiên hạ kia không ai dám xâm phạm

“ Bệ hạ... thiên hạ lời đồn đãi tuy không phải là sự thật nhưng cũng gây ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của bệ hạ cùng hoàng tộc cho nên bệ hạ xin ngài hãy lập hậu để khẳng định lời đồn đãi kia là sai lệch...”

“ Trẫm cũng chưa nói lời đồn đãi kia là sai.” Diễm Thiên Vũ cười, một câu nói khiến cho quan lại lặng ngắt, chỉ còn biết trân trời đứng nhìn vị đế vương cao cao tại thượng kia, không khí kim loan điện lúc này im lặng đến kì lạ, ai nấy đều lặng ngắt không dám rục rịch. Diễm Thiên Vũ liếc mắt khắp quan lại, rồi dừng lại nơi vị thừa tướng hồ li Ân Thiên Lễ, một thoáng hải lòng. Người này dường như đã biết lâu rồi nhưng lại cố ý không biết.

“ Các ái khanh.... Có gì muốn nói không?” Diễm Thiên Vũ khuyến khích, y cười nhẹ, vân đạm phong khinh khiến cho người ta như cảm thấy y cùng bá quan chẳng qua đang nói chuyện tầm phào, không lắm nghiêm trọng vậy

“ Bệ hạ.. chuyện này... là sai lầm.. sai lầm nha..!” một lão thần lớn tiếng khuyên ngăn : “ bệ hạ, người từ nhỏ quyết đoán hơn người, thần luôn tin người làm gì điều có lí do của người cho nên dù bệ hạ làm bất cứ chuyện gì thần đều ủng hộ riêng chuyện này.... bệ hạ kính xin người hãy nghĩ lại...”

“ Ái khanh...sai lầm sao? vậy sai chỗ nào?” Diễm Thiên Vũ như có như không vấn

“ Bệ hạ...cái này..từ xưa nam nữ vốn định là một chỗ, nam nam.. là trái với lẽ thường lẽ nào không phải là sai lầm...” lão thần lắc đầu than thở

Diễm Thiên Vũ nghe vậy, cũng không tức giận, y lặng yên một lúc, ngưng mắt nhìn các quan lại dưới điện rồi đứng dậy, ôn hòa nhưng cũng tràn đầy quyết tuyệt, y nói như vậy : “ trẫm xưa nay một khi nhận định dù không lối thoát cũng sẽ cố chấp đến cuối cùng. Cảm tình giữa trẫm và huynh ấy.... trẫm chưa từng một giây hối hận!”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, không quá lớn tiếng, ôn hòa như đang nói chuyện phiếm nhưng khí thế bá đạo, đế vương sát phạt quyết đoán nói một là một hai là hai khiến cho bá quan dù nhiều lần muốn nói nhưng khó có thể lên tiếng, nói gì đây? bệ hạ đã nói tuyệt không hối hận thì bọn còn gì để nói mà lại lấy tư cách gì để nói?!

8. Chương 8: Si Niệm

“ Người...nói lại lần nữa...?” Diễm Thiên Vũ trân trời nhìn vị thần y, hai tay dẫu dưới ống tay áo dài rộng không không chế được run rẩy, cổ sức bầu chặt lấy, lòng bàn tay in hằn những vết đỏ, máu từ từ rỉ ra,

đau...đến triệt phế tâm can, lòng của y như đang bị ai đó bóp nghẹn vậy

“ Bệ hạ...thứ lỗi thảo dân vô dụng, cổ độc của vương gia...không giải được...” thần y thở dài, khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi, vương phi cũng quá thâm độc đi, lại dùng bằng cổ này, trên thế gian này vốn không có thuốc giải a

“ Không..không thể nào như vậy được!..” Diễm Thiên Vũ hốt hoảng, ánh mắt tràn đầy lửa giận, đôi con ngươi thị huyết, bỗng chốc khí thế vương giả tràn ra, khiến cho căn phòng hoa quý tụ tập nhiều vị thái y này không thôi nơm nớp lo sợ, nói giỡn! bệ hạ của bọn họ tuy bình thường ôn hòa dễ dãi nhưng một khi mặt rồng giận dữ thì sẽ tai họa ập đầu a, bọn thái y tổ khổ... thống hận vị công chúa Hàn Dã này vô cùng, khi không lại đầu độc vương gia, đã đầu độc thì thôi nhưng cũng kiếm thứ độc nào có thuốc giải chứ, làm liên lụy bọn họ a...

“ Nghe cho rõ đây...bằng mọi cách phải trị được bệnh cho vương gia, nếu như vương gia có gì bất trắc các người cũng đừng mong sống sót...” Diễm Thiên Vũ tức giận quát lớn. Bá quan câm lặng, lần đầu tiên bọn họ thấy đế vương của mình không kiềm chế được cảm xúc đến như vậy. Thiếu niên vương tử hơn mười tuổi bắt đầu cầm quân đánh giặc, đã học quá quen thuộc khuôn mặt dả dối không bộc lộ cảm xúc vậy rồi, thế mà đến ngày hôm nay....

“ Thần..tuân chỉ..” tất cả các quan thái y đổ mồ hôi cung kính nhận mệnh, xem ra phen này bọn họ khó sống à nha...

“ Khụ..khụ...!!” tiếng ho từ bên trong vọng ra, kiềm nén được lửa giận trong lòng của Diễm Thiên Vũ đồng thời cũng khiến cho bọn thái y thở phào nhẹ nhõm. Diễm Thiên Vũ nhanh chóng bước lại gần, nắm lấy tay của Diễm Thiên Vân, sóng mắt ôn nhuận ấm áp khác hẳn bộ dáng tula lúc này, y nhẹ giọng vấn : “ Thiên Vân! Huỳnh sao rồi...?” Diễm Thiên Vân sắc mặt tái nhợt những cũng không giảm hết dung nhan tuyệt đẹp của mình, nói dung mạo của một nam nhân là đẹp thì không hợp nhưng mà đối với thanh y nam tử này, khuynh thành khuynh quốc cũng không diễn tả hết vẻ đẹp của y. Y than nhẹ : “ Thiên Vũ!...ta..không sao..khụ..!!” Diễm Thiên Vũ thấy y như vậy lòng đau như cắt, đưa y dựa vào lòng mình, thổn thức : “ xin lỗi...!!!! là ta vô dụng, không bảo vệ được huỳnh...”

“ Ngốc quá!...không phải lỗi của người... cũng đừng giận cá chém thớt...ta.. thực sự..không sao..?” Diễm Thiên Vân yếu ớt cười, đưa tay xoa đi mi gian lo lắng của Diễm Thiên Vũ, yên lặng nằm trong vòng tay của y. Thiên Vũ! biết không..dù không nhiều nhưng có thể nằm trong lòng của người thế này, ta cũng thỏa mãn...

Quan lại thái y không biết lui ra ngoài từ khi nào, lòng ai nấy điều nặng trĩu, có lẽ nhìn thấy bậc quân vương cùng thân vương của bọn họ có đoạn cảm tình nghịch thiên này nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi cùng lo lắng, nhưng mà nhìn thấy hai người này như vậy, bọn họ cũng không biết nói gì cho phải..., cảm tình như thế...yêu nhau đến như vậy muốn thoát nên lời chê trách cũng quá khó khăn....

“ Thừa tướng tìm trẫm là có chuyện gì?” Diễm Thiên Vũ lên tiếng, thanh âm tràn đầy mệt mỏi, đã hai ngày rồi y không dám ngủ, chỉ sợ chớp mắt thì người trong lòng sẽ không thấy, cứ như vậy y yên lặng ở bên cạnh Diễm Thiên Vân, tay nắm chặt tay người ấy, mắt cứ dán của khuôn mặt người ấy...không dám rời đi dù là một khoảng khắc, chỉ sau vài hôm, cả đuôi lông mày khóe mắt của đế vương điều tràn ngập ưu sầu cùng tang thương u uẩn, thừa tướng Ân Thiên Lễ nhàn nhạt thở dài...

“ Bệ hạ...người cũng nên nghỉ ngơi...” Ân Thiên Lễ khuyên nhủ

“ Không cần! thừa tướng nếu như trẫm có chuyện gì xảy ra...thiên hạ này.... khanh xem, ai có thể thay trẫm chống đỡ..” Diễm Thiên Vũ như có như không vấn, thanh âm nhàn nhạt như nói một chuyện hết sức tầm thường. Thừa tướng Ân Thiên Lễ nghe vậy cũng không hốt hoảng, dường như ngài cũng đoán được phần nào ý nghĩ của Diễm Thiên Vũ, không hổ là ‘hồ ly’ trong đám quan lại của Dạ Vũ, Ân Thiên Lễ cười khổ : “ bệ hạ! thần tin tưởng, nếu như một ngày người còn chưa sắp xếp xong chuyện thiên hạ này, người nhất định sẽ không bỏ lại tất cả mà đi...”

Diễm Thiên Vũ nghe vậy, cười nhẹ : “ thừa tướng!..khanh từ đâu lại cho rằng trẫm lại không bỏ lại tất cả” . Đừng quên rằng bản thân y cũng không ham muốn cái ngôi vị đế vương này, cũng không mong cái danh gọi là thiên cổ nhất đế ấy, y lên ngôi chẳng qua là một hồi trò chơi một lời hứa hẹn mà thôi. Diễm Thiên

Vũ nhợt nhạt cười, thiên hạ có hàng vạn người muốn ngồi lên cái ghế đế vương này, còn y.... y lại cảm thấy nó thật mệt mỏi, dù hưởng tận phần hoa thế gian, nhưng... cái giá phải trả là không hề nhỏ.... cái giá ấy... thật lớn!

“Chỉ riêng cảm tình của đệ hạ đối với thân vương điện hạ cũng đủ để cho người cam nguyện gánh vác giang sơn này cả đời...” Ân Thiên Lễ không nhanh không chậm nói : “Hơn ai hết đại vương gia luôn có lỗi với lê dân bách tính, lòng của ngài ấy còn vương bận nhiều lắm.... nếu như đệ hạ cứ như vậy ra đi cùng đại vương gia, ngài ấy sẽ không an tâm... hơn thế nữa, vương gia ngài ấy.. nhất định sẽ không để cho ngài ra đi dễ dàng như vậy...”

“Thừa tướng, khanh rất hiểu rõ tâm tính của huynh ấy...” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ. Y biết chứ! Làm sao mà y không biết cho được, nam nhân ấy.... lúc nào cũng chỉ vì người khác mà sống, thiện lương đến ngu ngốc. Nhưng mà không như vậy thì không phải là huynh đúng không? Ta thích huynh ôn nhu cười, thích cái cách huynh vì người khác mà suy nghĩ, thích huynh thiện lương, ngốc nghếch... nhưng mà nếu như, huynh ích kỷ một chút, huynh vì bản thân mình một chút.... thì có lẽ huynh sẽ hạnh phúc hơn bây giờ nhiều lắm... Thiên Vân, huynh kiếp này, luôn ngây ngốc như thế khiến cho lòng ta lắm vương bận, nghĩ suy.... huynh không biết từ khi nào chiếm hết tâm trí của ta, trong lòng ta, từ khi nào huynh cứ yên lặng, như gốc cổ thụ ngàn năm cắm rễ trong lòng ta, muốn hủy.... trừ phi thần hồn câu diệt....

“Đệ hạ, tuy thần y nói cổ độc không có thuốc giải nhưng thế gian này mọi vật sinh ra đều có tương xứng tương khắc, thần cho rằng... chỉ cần còn sống là còn hi vọng... đệ hạ nếu người cứ như vậy không ăn không ngủ thì đại vương gia chưa khỏe thì người cũng khó chống đỡ nổi...” Ân Thiên Lễ tiếp tục khuyên can

“Thừa tướng! ta điều biết, khanh không cần lo lắng, lui đi...” Diễm Thiên Vũ gật đầu đáp ứng. Ân Thiên Lễ thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, khom người cáo lui....

Diễm Thiên Vũ yên lặng ngồi bên cạnh y, trên long sàng Diễm Thiên Vân yên tĩnh nằm đó, dường như cả đất trời đọng lại trên thân hình nhỏ bé ấy. Tham lam ngắm nhìn, một cách chăm chú, chưa bao giờ hắn lại nhìn kỹ y như thế này, dung mạo quen thuộc trong từng nét kí ức, từ lúc y còn nhỏ cho đến khi lớn dần từng ngày, khi y làm nũng, y nghịch ngợm, y ôn nhu, y u sầu... tất cả điều đọng sâu trong lòng y, cứ tưởng đã quên ấy vậy mà hôm nay ngồi đây, nhìn y tất cả những kí ức ấu thơ chợt ùa về, như thác nước, xoáy sâu vào trí óc, không sao ngăn cản được

“Nếu có thể... ta hi vọng bỏ lại tất cả, cứ như vậy mà ôm huynh ngủ ngàn năm... thì tốt biết mấy...” y nhẹ giọng cười, cả thân hình của y kề sát vào thanh y nam tử trên giường, mười ngón tay tương khẩu, vùi mặt mình vào cổ người ấy, tư thế khấn khít như thể cả hai đang dung nhập vào nhau

Đoạn cảm tình này, sao mà đón đầu quá... nhưng dẫu biết là vậy cả hắn cùng y vẫn không muốn buông xuôi, càng không muốn buông bỏ, tình dù đắng chát nhưng cái ngọt ngào, dịu dàng cùng say đắm ấy... tuy ít ỏi nhưng lại đủ sức dụ hoặc khiến cả hai cam tâm tình nguyện rơi vào, ấy cũng có thể coi là một đoạn duyên, là si a.... hai người bọn họ rất cuộc... si nhân, si nhân.. a..

“Tiểu Vũ, đệ gầy quá...” hồng y nữ tử đau lòng vuốt ve gương mặt của thiếu niên thiên tử, nhàn nhạt thở dài, đứa nhỏ này thật sự trưởng thành rồi.

“Tỷ tỷ...” Diễm Thiên Vũ nhợt nhạt cười, đôi con ngươi thật sâu mỗi một cùng sâu lo

“Đưa nhỏ này... trưởng thành rồi nhưng lại không biết chăm sóc cho bản thân mình nha!” Vũ Khuynh Thành lắc đầu trách móc

“Tỷ tỷ, hần...” Diễm Thiên Vũ khàn khàn lên tiếng, đã ba ngày ba đêm không một lần chớp mắt, chỉ uống nước chứ chưa ăn gì, ba ngày hầu như khiến cho vị niên thiếu này trông bơ phờ rất nhiều

“Ta biết, ta sẽ cố gắng hết sức...” hồng y nữ tử không ai khác chính là Vũ Khuynh Thành, nhận được thư của Thiên Vũ nàng cùng dạ thần đang ở giang nam, nhanh chóng giục ngựa về đây, câu chuyện giữa hai người thiên hạ điều đồn cả lên, câu nói của Thiên Vũ trước Kim Loan điện quả nhiên có sức công phá rất lớn khiến cho toàn dân kinh hoàng, người khâm phục, người chê bai,... đủ loại, haizz!!

Khổng Vân cung

Long sàng hoa quý, trên đó thanh y nam tử đang nằm yên , lặng giấc dường như tiếng động của thế giới này không liên quan đến y vậy

Bạch y nam tử, đẹp tựa trích tiên, dơ tay nhắc chân trần đầy tao nhã cùng khí thế hơn người, y ngồi trên giường, đưa tay bắt mạch cho thanh y nam tử trên giường, hàng mi lúc giãn ra khi nhắm lại, một bộ dáng thập phần khó hiểu, vâng! Bạch y công tử phiêu diêu tựa trích tiên này không ai khác chính là nổi danh xa gần tuyệt đại công tử Tiêu Dạ Thần của chúng ta

“ Thần! thấy gì sao?” Vũ Khuynh Thành buồn cười vấn, hắn đang theo y thánh học y, mới có một năm nhưng thành tựu cũng không nhỏ, nam nhân này đúng thật là thiên thượng ban cho rất nhiều thiên phú

“ Thành nhi! Đến rồi sao?” bạch y nam tử nghe thấy thanh âm của Vũ Khuynh Thành, ngẩng đầu lên ôn nhu cười, liếc mắt bên cạnh vị thiên tử, ôn hòa nói : “ tiểu Vũ! Có khỏe không?”

“ Thần ca ca, đệ không sao” Diễm Thiên Vũ cười khổ, hắn không đến nỗi yếu ớt dễ vỡ như vậy a

“ Huynh ấy... bị gì vậy..” Diễm Thiên Vũ sốt ruột vấn, này tất cả hi vọng y điều đặt cược vào hai người mà mình yêu kính nhất trên đời này, nếu như bọn họ không có cách thì thiên hạ này... cũng sẽ chẳng còn ai có thể cứu được huynh ấy!

“ Ta cảm thấy mạch đập của thân vương rất lạ, nhiều khi còn không cảm thấy mạch đập đó tồn tại nữa..” Tiêu Dạ Thần khó hiểu nhìn Vũ Khuynh Thành, sau đó nghiêng đầu nói với Diễm Thiên Vũ : “ người này không phải trúng độc!”

Vũ Khuynh Thành tiến lại gần, cầm lấy tay của Diễm Thiên Vân, đôi con ngươi bình thường ôn nhuận như nước, đậm mạc ấy thế mà lại nổi lên từng đợt gợn sóng cùng khó có thể tin được

“ Bằng tầm di cổ...” Vũ Khuynh Thành kinh ngạc lên tiếng. Này cổ độc hình như đã biến mất trên đại lục gần trăm năm nay lại xuất hiện

“ Tỷ tỷ, giải được sao?” Diễm Thiên Vũ vui mừng vấn, có thể đoán được tên cổ độc thì có khả năng sẽ giải được a (Dao Dao : tiểu Vũ à! Từ đầu người có những suy nghĩ này vậy a)

“ Bằng tầm di cổ được luyện từ ba ngàn bảy trăm hai mươi tầm độc, luyện trong bảy bảy bốn mươi chín ngày trong hàn băng, người trúng cổ lúc nào cũng như ở trong hàn động, lạnh thấu xương....độc này của Thiên Vân đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng...” Vũ Khuynh Thành cau mày, nhẹ giọng cười khổ : “ xem ra người hạ cổ rất hận đệ ?”

Hận sao? có lẽ đi nhưng mà nữ nhân đó sao lại có thể đối với y như vậy? chẳng phải rất yêu y còn gì, đây chẳng lẽ là yêu nhiều hận sâu cho nên mới nhẫn tâm như thế? Diễm Thiên Vũ cười lạnh, cái tình yêu ấy hóa ra cũng chỉ như thế thôi sao? có không được thì đạp đổ khiến cho tất cả cùng rơi vào địa ngục vậy thì đó là yêu hay là độc chiếm dục, uống thay huynh ấy lúc nào cũng ấy nấy với nữ nhân đó, cái gì tốt điều cho nàng ta, vậy mà....

“ Thiên Vũ, độc này không phải là không thể giải...nhưng cái giá phải trả là không nhỏ đâu?” Vũ Khuynh Thành lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Diễm Thiên Vũ

“ Chỉ cần có thể giải được, thì dù có khuynh tấn tất cả sở hữu, đệ cũng cam tâm tình nguyện...” Diễm Thiên Vũ nghe vậy bèn lên tiếng. Chỉ cần người ấy có thể còn sống thì y đánh đổi tất cả, Diễm Thiên Vũ y hiểu rõ giang sơn như họa này, quyền lực chí cao vô thượng, phú quý vinh hoa... tất cả cũng so ra kém nụ cười ôn nhu của y

“ Thiên Vũ...không phải là thiên hạ này..mà là chính đệ...” Vũ Khuynh Thành nhìn Diễm Thiên Vũ thật sâu, ôn thanh nói “ Bằng tầm di độc một khi được giải, người trúng cổ sẽ quên hết tất cả, sống vô tâm lãnh tính, không cảm xúc như một con rối ...như thế...đệ chịu được sao? người mình yêu quên đi bản thân mình, mất lạnh nhìn mình...như thế cả một đời, đệ chịu nổi sao, đau lắm...thế gian này, không có từ ngữ nào diễn tả hết nỗi niềm đó đâu? Đệ..có chịu được không? Mỗi ngày nhìn thấy người ấy nhưng chỉ có thể đứng thật xa thật xa ngắm nhìn, không thể đụng được đến người ấy, không thể ôm lấy người ấy...gần nhau trong khoảnh khắc nhưng lại xa cách đến tận chân trời, như vậy...thế gian này mấy ai có thể chịu được”

Diễm Thiên Vũ cảm thấy bỗng dưng trời đất bỗng như đảo lộn, thế giới trước mắt y tất cả như ảm đạm không màu, bên tai chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù...giống như mọi cơ quan trong cơ thể y đình chỉ hoạt động

Đau quá! Tâm của y nhói từng đợt liên hồi, lòng của y như có vạn con trùng cắn xé, từng tất da vùng thịt như bị ai đó dùng kim đâm vào, đốn đau rồi chuyển sang chết lặng

Diễm Thiên Vũ cố hết sức mới có thể đứng vững, nhưng mà đôi bàn tay từng đợt run rẩy, ngay cả đôi môi cũng run bần bật, không thốt thành tiếng thì đốn đau đó có thể giấu được ai?

Mỗi ngày nhìn thấy nhưng lại không thể chạm vào không thể ôm lấy cũng không được để cho người đó biết sự tồn tại của mình, cảm tình vô vọng, tuyệt vọng chỉ còn thật sâu nỗi nhớ nhung, thống khổ... ôn nhu của y, nụ cười của y và cả đôi con ngươi ảm áp đó... hẳn cũng sẽ không được gặp nữa... nghĩ đến đây thôi cũng đã khiến cho y khó có thể thở nổi. Ấy vậy mà vị thiên tử ấy còn thốt nên những lời như vậy : “ Được mà....chỉ cần có thể nhìn thấy huynh ấy còn sống...đệ điều chấp nhận...” Chỉ cần có thể được nhìn thấy huynh ấy mạnh khỏe còn sống...là đủ rồi...

Vũ Khuynh Thành thấy đệ đệ mà mình yêu thương đau khổ như vậy, thật sau đau lòng, nhưng cũng không biết nói gì để an ủi, giờ khắc này đây, lời nói nào cũng chỉ là dư thừa mà thôi. Nàng ra hiệu cho Tiêu Dạ Thần cùng nhau bước ra ngoài. Cũng cần cho đệ ấy thời gian để cho nghĩ suy thật kĩ đã

Khi mà cả hai người cùng bước ra ngoài, đóng cửa lại, Diễm Thiên Vũ mới sực tỉnh, y từng bước từng bước tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh Diễm Thiên Vân, một lát sau mới ô iếc lên tiếng : “ huynh...sẽ quên ta sao??” nói đoạn khẽ nhắm mắt đầu tựa vào bờ vai của người ấy... tiếng thở dài thườn thượt vang khắp căn phòng. Y nhắm mắt cho nên không thấy, thanh y nam tử hàng mi mắt khẽ nhấp nháy, một hàng thanh lệ lặng lẽ chảy dài trên má,... thật lâu thật lâu...

9. Chương 9: Chấp Yêu

Đêm

Mọi cảnh vật về đêm yên tĩnh đến kì lạ, bỗng dưng một đạo sấm chớp xoẹt ngang chân trời, một góc chân trời bừng sáng tựa như ai đó đốt một ngọn lửa thật to nhuộm cháy cả góc trời

Gió, lạnh lạnh rồi mạnh hơn, quần quật từng cơn mang theo hơi nước lan tỏa khắp không gian

Một hạt, hai hạt.. rồi ba bốn....hạt rơi đều đều xuống, âm thanh của tiếng nước va chạm khắp nơi trên mặt đất, trên mái nhà, trên từng cành cây kẽ lá, âm thanh mưa về đêm rì rầm, như một khúc nhạc êm đềm nhưng cũng quá đổi hoang vu trong cái trời đêm tĩnh lặng lúc này đây

Mưa, dần nặng hạt, rồi lớn dần, sấm chớp liên tục kèm theo... ba đêm yên tĩnh hầu như bị phá vỡ, ồn ào...

Ánh sáng của cây nến nhẹ hiu hắt lan tỏa trong căn phòng đơn giản thanh nhã, một bóng người in trên cánh cửa, Vũ Khuynh Thành giật mình đi ra mở cửa, thấy người trước mắt, một thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, ôn nhu cười : “ Người.. sao lại đến đây??”

Người đứng bên ngoài bước vào, một thoáng trầm mặc nhưng rất nhanh đậm cười vấn : “ Hẳn gọi người là tỷ tỷ,.. ta cũng có thể gọi như vậy sao?”

“ Ân...” Vũ Khuynh Thành gật đầu, rót chén trà nóng đưa cho y, nắm lấy tay y cẩn thận bắt mạch, hàng mi thanh tú khẽ chau, một luồng khói trắng từ tay của Vũ Khuynh Thành chuyển sang cổ tay của người ngồi bên cạnh. Một lát sau, nàng mới khẽ trách : “ đã bệnh thành như vậy còn đến đây, ngươi không sợ đệ ấy lo lắng sao?”

Người đến không ai khác chính là Diễm Thiên Vân, nghe thấy Vũ Khuynh Thành trách móc, khe khẽ cười, y nói : “ hẳn... đã ngủ rồi!” sau đó nói lại vấn : “Tỷ tỷ... có thể nhờ người một việc không?”

“ Là việc giải độc sao?” Vũ Khuynh Thành hớp nhẹ tách trà, cười khổ vấn

“ Là” thanh y nam tử vuốt cằm, gật đầu

Vũ Khuynh Thành nhân nhạ thở dài, sau đó hỏi : “ Đệ.. không muốn giải sao??”

“ Không phải” y lắc đầu, y không muốn để cho hắc hổ xử càng không muốn để hắc hổ một mình cô đơn trong thế gian này, cho nên y nhất định phải chữa khỏi dù cho cái giá đắt đến mấy y cũng sẽ chấp nhận

“ Có thể cho đệ mười ngày thời gian, mạnh khỏe không?” Diễm Thiên Vân đôi con ngươi để lộ mong chờ cùng khát vọng. Vũ Khuynh Thành thấy vậy không nỡ chối từ, bèn nói : “ Ta,.. sẽ cố hết sức”

“ Cảm ơn người.. tỷ tỷ..” Diễm Thiên Vân chân thành cười, dung nhan tái nhợt nhưng tiểu dung khuynh quốc khuynh thành quả thật đủ diễm lệ khiến cho dung nhan như ngọc của y tăng thêm một phần mê hoặc nhân thế. Vũ Khuynh Thành ôn nhu cười, nam tử tao nhã như khối thiên thành tuyệt phẩm mỹ ngọc này thế gian vẫn đâu có người thứ hai? Cho nên tiểu Vũ thâm tình như vậy cũng có thể lí giải a

Tiến bước diễm thiên vân ra khỏi cửa, Vũ Khuynh Thành cười khê lắc đầu, nhìn bên khung cửa sổ, lên tiếng : “ còn không chịu ra”

Nam tử long bào hoa quý, uy nghiêm vô thượng nhưng dung nhan tuấn mỹ giờ khắc này đây nhân nhạ ửng đỏ, ngượng ngùng lên tiếng : “ tỷ tỷ..”

“ Sao vậy, lo lắng tỷ tỷ sẽ ăn tiểu tình nhân của đệ sao?” Vũ Khuynh Thành thấy y như vậy, có chút buồn cười, khê trêu chọc. Diễm Thiên Vũ nghe vậy, bỗng chốc từ đầu bay đến một đám quạ đen nhảy nhót quanh đầu, nếu như thật sự có chuyện đó thì Thần ca ca nhất định sẽ diệt sạch Dạ Vũ cho hả giận a. Vũ Khuynh Thành thấy khuôn mặt của đệ đệ mình từ hồng chuyển sang trắng, trắng chuyển sang xanh, âm thầm buồn bực

“ Tỷ tỷ.... Thiên Vân, huynh ấy...” nói đến đây Diễm Thiên Vũ trở nên nghiêm túc, thần tình cũng nhiều hơn vài phần sầu lo, Vũ Khuynh Thành lắc đầu, nhân nhạ thở dài, thu lại thái độ nghịch ngợm lúc nãy, hết sức lo lắng : “ ta sẽ cho hai đệ mười ngày thời gian, khi ấy giải hay không giải còn tùy thuộc vào hai người, chỉ có mười ngày thôi, ta không chắc chắn Băng tâm di cổ ấy có thể bộc phát lúc nào đâu?”

“ Đệ hiểu...” Diễm Thiên Vũ gật đầu

“ Mười ngày này... gác hết quốc sự, toàn tâm toàn ý bên cạnh hắc đi, còn bốn ngày nữa là thất tịch.... Hai người nên có kỉ niệm đáng nhớ a..” Vũ Khuynh Thành nỉ non thăm thì

“ Thiên Vũ, nên suy nghĩ cho kĩ... một khi độc được giải, Thiên Vân... hai người... sẽ mãi mãi chỉ là người xa lạ...bởi lẽ, một khi đệ ấy nhớ lại tất cả kí ức, thì lúc đó băng tâm sẽ phát tán trở lại, khi ấy dù có là thần tiên cũng không giúp được đâu?” Vũ Khuynh Thành than nhẹ. Băng tâm di thiên cổ quả thật ko có giải được, dùng huyết của nàng cùng nhiều loại dược vật mới khổng chế cổ độc, nếu như Diễm Thiên Vân vĩnh viễn quên thì sẽ sống cho đến già, còn ... nhớ lại thì... độc phát, người cũng hủy

“ Đệ.. biết..” Diễm Thiên Vũ thê lương cười, xa lạ... vĩnh viễn là người xa lạ... hai từ xa lạ tưởng chừng nhẹ tựa lông hồng ấy lại khiến y chết lặng, con người một khi đã chịu quá nhiều nỗi đau thì dù có là triết phế tâm can có chăng cũng sẽ không cảm giác được nữa? Nam nhân này, số mệnh cả thế cô độc một đời bi thương... khiến cho người ta không thể mỉm lòng, haizz..

Ngự hoa viên

Trời sắp chuyển đông, không khí nhân nhạ se lạnh, hoa nở không còn nhiều, thay đó lại là một phen phong vị khác

Lúc này đây, từ xa có hai bóng người tiếng lại gần, nam nhân trường bào ung dung tôn quý, dung mạo dương cương tuấn mỹ, mày kiếm trần đầy khí phách, đôi ưng mâu sắc bén ngông cuồng, cái mũi thẳng tắp, bạc môi tà mị. Bên cạnh sóng vai mà đi, thanh y nam tử, thân hình tiêm tể thiên gầy, khuôn mặt ôn nhuận tựa mỹ ngọc, đôi con ngươi ôn hòa nhân nhạ ôn ý. Hai người chậm chậm sóng vai đi bên nhau, giống như là tấn bộ, hoặc cũng có thể mạn vô mục đích, có lẽ với bọn họ giờ khắc này đây, nơi nào cũng được, chỉ là có thể có đối phương bên cạnh, lòng tràn trề thỏa mãn

Diễm Thiên Vũ bỗng dừng dừng lại, y quay sang nhìn người bên cạnh, nhân nhạ cười : “ Thiên Vân! Huynh có còn nhớ gốc cây kia không?” Nói đoạn, đưa tay chỉ về gốc Dạ Lan hương cách đó không xa. Diễm Thiên

Vân chăm chú nhìn một lát, sau đó bỗng dưng nhớ được gì, y khe khẽ cười, bước lại gần gốc Dạ Lan hương, đưa tay ôn nhu vuốt ve gốc hoa

Dạ Lan hương, gốc cây này đây, khi đó y và người này lên phụ hoàng trốn học để trồng, là y làm nũng bắt đệ ấy trồng cho y, trẻ con nào biết chăm sóc cây cối, chỉ là ham vui mới mẻ, được vài ba ngày rồi vứt bỏ thôi, cũng đã lâu y cũng không còn nhớ một góc hẻo lánh ngự hoa viên này tồn tại một gốc Dạ lan hương, không ngờ mười mấy năm nay nó vẫn âm thầm lặng lẽ sống sót lại phát triển nhiều đến như vậy, tuy không mơn mớn sắc sỡ như những gốc cây khác, nhưng sức sống của nó quả thật mãnh liệt

Một bàn tay đưa lên áp chặt lấy bàn tay thanh mảnh của Diễm Thiên Vân, Diễm Thiên Vũ đặt cằm của mình lên bờ vai gầy của Diễm Thiên Vân, tay còn lại vòng lấy, ôm chặt lấy eo của y, Diễm Thiên Vũ lên tiếng : “ gốc Dạ lan hương này ban đêm hoa nở thật đẹp, mùi hương thanh nhã thoang thoảng bao phủ một góc ngự hoa viên, mỗi khi mệt mỏi ta thường đến nơi này...”

“ Khi rảnh bất sâu, tưới cây cũng đều là do ta làm, huynh thấy... gốc Dạ lan hương này cũng khá tốt số đúng không?”

“ Đường đường cửu ngũ chí tôn lại đi làm vườn... nếu để cho quan lại biết được chắc chắn sẽ há hốc mồm kinh ngạc mất thôi...” Diễm Thiên Vân nhàn nhạt cười. Diễm Thiên Vũ không lên tiếng, hai tay của y siết chặt, ôm lấy thanh y nam tử tao nhã đậm mạc này, bất giác không khí giữa hai người trở nên yên lặng lạ thường. Mãi một chặp sau, Diễm Thiên Vũ với khăn khăn lên tiếng, thanh âm nhỏ đến nỗi dường như chỉ có mình y nghe được, y nói như vậy : “ gốc cây này Rất đặc biệt”. Là khoảng thời gian bé thơ vô tư vô lự của bọn họ, là thời gian êm đềm ngọt ngào của hai người, không bất cứ ai, bất cứ việc gì xen vào.... Là khoảng thời gian trân trọng đáng quý nhất của đời y. Gốc Dạ lan hương này giống như một mốc thời gian, một nhân chứng thời bé con của y cùng hắn... cho nên với y, nó thật đặc biệt

“ Rất đặc biệt sao??” Diễm Thiên Vân ôn nhu cười, sóng mắt bất giác cay cay, cái mũi cũng có chút lên men. Người này.. thật dễ dàng khiến cho y trở nên yếu đuối à? thu lại một phút bối rối của mình, Diễm Thiên Vân đậm cười, đáy mắt ôn nhu như nước, Diễm Thiên Vũ đôi con ngươi bất giác trở nên thâm thúy hơn bao giờ hết, cứ như vậy lặng yên nhìn y, khiến cho thanh y nam nhân bất giác đỏ mặt, bối rối tránh đi ánh nhìn kia, lại gần đình nhỏ gần đó, ngồi xuống, Diễm Thiên Vũ cười khẽ, bước theo sau

“ Thiên Vân, cùng ta hạ bàn kì đi!” Diễm Thiên Vũ lên tiếng

“ Ân”

Hai người yên lặng hạ kì, gió nhẹ lả lướt ôn nhu vuốt ve lấy hai người, vạt áo nhẹ nhàng bay bay, bên ngoài ngự hoa viên hoa đua sắc, bên trong hai nam nhân tuấn mỹ hơn người đánh cờ, vẽ nên bức họa mỹ nam đồ tuyệt đẹp

“ Thiên Vũ, có một chuyện mà ta vẫn thắc mắc thật lâu?” Diễm Thiên Vân đặt quân cờ xuống, sau đó ngẩng đầu cùng người đối diện mình nói

“ Chuyện gì?” Diễm Thiên Vũ nghi hoặc

“ Người có còn nhớ lúc nhỏ, khi lục đệ bị nhị ca cùng tam ca ăn hiếp, ta ra tay bị bọn họ vô tình đả thương?” Diễm Thiên Vân cười nhẹ, ánh mắt một thoáng tưởng niệm xa xăm

Diễm Thiên Vũ nghe vậy, nhợt nhạt cười, làm sao lại quên cho được? khi ấy y bị phụ hoàng bắt quỳ phạt ở bãi vị tổ tông suốt ba ngày, là người này đêm nào cũng đến cùng y, đơn giản là sợ y cô đơn!

“ Ta vẫn không rõ... khi ấy biết rõ phụ hoàng không sủng người... ấy vậy mà lại ra tay đả thương cùng một lúc hai vị hoàng tử, khi ấy... người có thể ra lệnh cho thị vệ nha...” Diễm Thiên Vân tự thuật

Nghe vậy, Diễm Thiên Vũ nhếch môi, cong lên một nét cười tuyệt mỹ, khiến cho dung nhan tôn quý lạnh lùng kia nhu hòa xuống nhiều lắm, y đưa tay hạ cờ, không nói. Diễm Thiên Vân buồn bực nhìn y nhưng cũng không lên tiếng vẫn lại lần thứ hai

Không khí quay lại như lúc ban đầu, yên ả, ôn hòa.. cùng ấm áp

Bước cờ một lúc một khó, thanh y nam tử một thoáng nhăn mi, suy nghĩ bước tiếp theo, khi ấy nam tử bên cạnh ôn hòa cười, đôi con ngươi thâm trầm tựa hải nhìn về thanh y nam tử, một thoáng ôn hòa, lưu

chuyển nhu tình như nước, khiến cho người ta tưởng chừng nhìn vào đó sẽ trầm溺 trong đó, khó có thể thoát ra ngoài

Lúc còn nhỏ, nào biết cảm tình ra sao? chỉ là làm theo bản năng mà thôi, thấy y bị hai kẻ kia vô tình bị thương, khó có thể không chế xúc cảm mà xông vào đâm đá người ta thôi. Trưởng thành mới hiểu, chẳng qua là khát khao, là khát vọng từ đáy lòng đó thôi...

Bởi lẽ ta hi vọng là người duy nhất bảo vệ huynh!!!

Thất tịch

Tình nhân tiết

Một ngày mà hầu như tất cả mọi người đều mong đợi, nhất là những công tử tiểu thư chưa có người trong lòng, như vậy ngày lễ này quả nhiên là một dịp vô cùng tốt thúc đẩy nam thanh nữ tú gặp nhau, có lẽ giữa phố xá đông đúc trăm ngàn người qua lại, biết đâu có thể tìm được cho mình người trong lòng thì sao?

Khác với không khí phồn hoa tấp nập của đế đô, hoàng cung lại dị thường yên lặng, chẳng khác gì mọi ngày, bóng đêm phủ trùm lên tất cả, trên cao muôn vàn vì tinh tú lấp lánh tuyệt đẹp, dải ngân hà huyền bí như xa như gần khiến cho bầu trời đêm kia thêm ba phần mê hoặc thế nhân

Vầng trăng tròn tỏa sáng, dịu dàng mỹ lệ như viên dạ minh châu khổng lồ phát sáng

Ô kia, nhìn xem, trên nóc cung điện, như có như không xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ chẳng?

Vầng trăng trên cao kia hôm nay có vẻ phá lệ sáng, phản chiếu lên dung nhan của hai người, nam nhân bạch y trong đêm có vẻ nổi bật, khuôn mặt tuyệt đẹp, tựa trích tiên lạc hạ phàm trần, ngồi bên cạnh, nữ nhân một thân hồng y thanh lãnh, suối tóc dài đen bóng rủ xuống qua bờ vai gầy, đôi thủy mâu câu hồn nhân, hàng mi dài thùy hạ, yên lặng dựa vào nam nhân bên cạnh, không một lời nói, không một tiếng động nhưng không khí lại dịu êm và ấm áp vô cùng

“Thành nhi! Nàng mệt sao?” Tiêu Dạ Thần khàn khàn lên tiếng, lo lắng nhìn nữ tử bên cạnh, mấy ngày nay Thành nhi của y vì cổ độc của đại vương gia mà mấy đêm không ngủ, tìm được biện pháp vẹn toàn nhất, chỉ có mấy ngày mà nàng gầy hẳn, công sức bồi bổ của y mấy năm nay coi như hoàn toàn như mây bay

“Thần! ta cảm thấy con người thật sao quá yếu ớt!” Vũ Khuynh Thành than nhẹ, âm thanh như nỉ như non, thăm thì, chứa khờ cùng bất lực cùng nhẹ đau lòng

Tiêu Dạ Thần thấy ái nhân của mình như vậy, lòng thổn thức không thôi, y an ủi : “Thành nhi, nàng đã cố hết sức rồi.”

Vũ Khuynh Thành khẽ nhắm mắt, không lên tiếng, Tiêu Dạ Thần cũng không nói tiếp, y dịu dàng phủ thêm áo choàng cho nàng, một tay chậm chậm vỗ lấy lưng của nàng, ôn nhu cười : “tiểu Vũ, có lẽ sẽ đau khổ, sẽ bất lực, sẽ mệt mỏi...nhưng mà ta nghĩ, yêu một người đến một mức nào đó, đâu có chịu đựng mọi đớn đau khắc nghiệt nhất trên nhân gian này, hài tử ấy vẫn sẽ gắng gượng được thôi”

“Thiên Vũ, ngươi dẫn ta đi đâu vậy?” Diễm Thiên Vân tò mò vấn. Diễm Thiên Vũ cười cười, không lên tiếng, một tay y nắm lấy tay của Diễm Thiên Vân, một tay bịt mắt người này

“Huynh không được mở mắt đâu đấy!” Diễm Thiên Vũ nói, đỡ Diễm Thiên Vân ngồi xuống, y tiếp tục nói : “bây giờ đoán xem, đây là đâu a??”

Diễm Thiên Vân đậm cười, người này tự xưng sao lại trẻ con vậy không biết? nhưng mà trong lòng nhẹ nhàng mong chờ không phải là không có. Diễm Thiên Vân trầm ngâm một lát, sau đó lên tiếng : “ngự hoa viên, ngay gốc dạ lan hương??”

“Huynh đoán đúng rồi!” Diễm Thiên Vũ bĩu môi, người này sao lại đoán chính xác như vậy chứ.

Diễm Thiên Vân buồn cười, sau đó có chút ngẩn ngơ nhìn thấy chiếc bàn đá thanh lịch bày biện những món ăn đơn sơ nhưng cũng khá hấp dẫn, đã bao lâu rồi y với hân mới lại ăn những món ăn thôn quê này, cũng thật lâu a

Diễm Thiên Vũ đưa dưa, gấp một ít thức ăn cho Diễm Thiên Vân, lên tiếng : “ ăn nhiều chút”

Diễm Thiên Vân ăn một ngụm, bỗng chốc gương mặt từ xanh chuyển sang trắng, từ trắng chuyển sang hồng, hết sức khó coi. Diễm Thiên Vũ hồi hộp nhìn Diễm Thiên Vân, lên tiếng : “ sao rồi, có được không?”

Diễm Thiên Vân cố gắng nuốt xuống, khàn khàn lên tiếng : “ cái này... là ai làm vậy?” đây là thứ khó ăn nhất y từng ăn a, vừa nặng vừa chất. Đầu bếp hoàng gia từ khi nào lại xuống cấp đến thế?

“ Là ta..” Diễm Thiên Vũ thấy Diễm Thiên Vân mặt mày nhăn nhó, có chút thất vọng cúi đầu, buồn bực lên tiếng

“ Khụ,.. khụ...” Diễm Thiên Vân ho lên từng đợt, Diễm Thiên Vũ giạt mình đưa cho y tách trà, một tay vuốt lên lưng của y

“ Hảo ăn..” Diễm Thiên Vân nở nụ cười, đôi con người diễm liễm, ôn nhuận như nước, đưa tay gấp từng ngụm từng ngụm ăn, động tác tao nhã như đang hưởng mỹ thực hiếm có của nhân gian

“ Đừng ăn...” Diễm Thiên Vũ đưa tay cản lại, khàn khàn lên tiếng, thanh âm trầm thấp : “ khó ăn như vậy, đừng ráng!”

“ Không đâu... rất dễ ăn..” Diễm Thiên Vân lắc đầu, y ôn nhu cười : “ đường đường là đế vương lại xuống bếp tự tay nấu ăn cho ta như thế này.... dù là hoàng qua ăn vào cũng như là cam lộ...”

“ Nếu huynh thích, hằng năm giờ này ta sẽ làm cho huynh được không? Sẽ cố gắng luyện thật tốt, năm sau ăn sẽ ngon hơn nhiều...” Diễm Thiên Vũ cười khê

“ Ân... tốt...” Diễm Thiên Vân gật đầu, một chén súp lại vào trong bụng, một lát sau y khe khẽ cười : “... như vậy thật tốt...,” tay cầm dưa bắt giác run run...

Diễm Thiên Vũ cười khổ, đáy mắt không dấu nổi đau xót, đồ ngọc này, tưởng là cùi đầu thì ta không thấy được khóe mắt của huynh nhập nhòa lệ ngân sao chứ?

Còn nhớ năm xưa y từng gần từng tiếng mà nói với phụ hoàng, rằng nhất định sẽ khiến cho người y yêu không bao giờ rơi lệ, ấy vậy mà đến cuối cùng huynh ấy lại không biết bao lần lệ vương nơi khóe mắt. Đến tận cùng thì, đâu có là đế vương cao cao tại thượng, có thể quyết định sinh tử của cả vạn người trong thiên hạ nhưng lại không thể giữ được người mình yêu trọn đời bên cạnh, này là số kiếp của y hay là ông trời đang trêu đùa y đây?

“ Thiên vũ, ta sẽ không quên người...” Diễm Thiên Vân bắt giác ngẩng đầu ôn nhu cười nhìn nam nhân đối diện cùng mình, lại ngập ngừng lên tiếng : “ dù là... quên nhưng nhất định sẽ nhớ lại thôi...” bởi lẽ, cổ độc này dù có mạnh mẽ đến đâu nhưng ta tin tưởng chất độc ngấm trong người của ta, trong trí óc cùng con tim của ta đều mạnh mẽ hơn tất cả, ấy là độc tình mà cả đời ta không hề muốn giải

Diễm Thiên Vũ nghe y nói vậy, lòng từng đợt gợn sóng, y cười khổ, cười còn khó coi hơn cả khóc, thanh âm khàn khàn tràn : “ ta vẫn hi vọng... huynh đừng bao giờ nhớ lại!” thà rằng y ích kỷ để cho hấn sống, còn có thể từ xa nhìn thấy hấn còn hơn vĩnh biệt mãi mãi, người ở hoàng tuyền, người nơi bích lạc, như vậy y sẽ yên tâm, sẽ không chịu nổi đau

Diễm Thiên Vân trầm mặc, có lẽ không biết nói gì mà cũng có lẽ không muốn lên tiếng, cả hai nhìn nhau, đáy mắt thật sâu nhìn lấy đối phương, tưởng chừng đem dung mạo kia khắc trong từng nét kí ức..... cứ như vậy, không khí bất giác quỷ dị nhưng lại ấm áp đến kì lạ, nhu tình dịu dàng len lõi...

Ngày mai là ngày thứ mười, cũng là ngày độc của y được giải, nhưng tâm trạng của cả hai đều nặng nề đến chán chường, đâu có tỏ ra vui vẻ cho đối phương bớt sầu lo nhưng đầu được sao khi mà nhân thần mãn nhãn tang thương cùng mỗi một, một cái liếc mắt cũng có thể nhìn ra

Vẫn như thường ngày, Diễm Thiên Vũ chăm chỉ với việc thượng triều, dù rằng hôm nay quan lại chẳng có ai dám tấu Chương lên cùng y, có lẽ bọn họ sợ vì ánh mắt của vị thiếu niên vương tử kia quá thâm trầm, cũng có lẽ bọn họ biết rằng hôm nay thôi sẽ là ngày cuối cùng bề hạ cùng đại vương gia còn ở bên cạnh nhau. Bọn họ cũng không biết việc này nên đáng chúc mừng hay là u sầu nữa. Nhẽ ra đường đường là một đế vương lại có đoạn cảm tình cấm kỵ này bọn họ phải hết sức ngăn cản nhưng mà thấy cảm tình của bề hạ

cùng thân vương, bọn họ cũng không biết phải lên tiếng như thế nào cho đúng, tình một từ muôn đời vẫn khiến cho người ta vẫn vương âu sầu cả thế, haizz!!

Cũng như mọi ngày, kết thúc công việc thượng triều, y cùng hần sẽ dùng điểm tâm, sau đó y ở ngự thư phòng phê tấu Chương còn hần ngồi bên cạnh viết thư pháp hoặc họa tranh. Không khí im lặng mà áp áp như thường ngày, hai người bọn họ thái độ cũng bình tĩnh như thường ngày, không hề có tình trạng khẩn trương hay gấp gáp gì cả

Đặt quyển tấu Chương cuối cùng xuống bàn, Diễm Thiên Vũ đứng dậy tiến lại gần Diễm Thiên Vân, vòng hai tay ôm trọn lấy thắt lưng của y, người này... lúc nào cũng gầy như vậy

“ Vân, tranh của huynh càng ngày càng đẹp...” Diễm Thiên Vũ cười yếu ớt, ngắm nhìn bức họa thủy mặc của người trong lòng vẻ, nam nhân này cầm kì thư họa đều tinh thông, trong đó họa của y đặc biệt nổi danh, thiên hạ thứ nhất họa thánh Vân Ly chính là danh hiệu của y, không ai biết được, danh họa vang danh thiên hạ này lại là đại thân vương của Dạ Vũ quốc

“ Vân, huynh có thể họa cho ta một bức được không?” Diễm Thiên Vũ bắt chợt đề nghị. Diễm Thiên Vân ngẩng đầu nhìn y, sau đó nhẹ giọng nói : “ người muốn họa gì?” Diễm Thiên Vũ cười, tay đưa lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của y, nhẹ giọng nỉ non : “ thanh y nam tử, nhất tiểu khuynh quốc nhị cố khuynh thành”. Diễm Thiên Vân nghe vậy, chợt cười : “ nam nhân cũng khuynh quốc khuynh thành sao?”

“ Ân.... Với ta... huynh là đẹp nhất”

“ Người... từ khi nào lại ăn nói ngọt ngào như vậy?” Diễm Thiên Vân bối rối. Người này học ai cái cách nói như vậy a, khiến cho tim của y cứ liên tục đập thình thịch, thật là mất mặt, lớn như thế này rồi mà chỉ cần một câu đùa đùa hay nụ cười ôn nhu của y luôn khiến cho tâm hần loạn nhịp như vậy

“ Ta là nói thật...” Diễm Thiên Vũ nhợt nhạt cười. Tuy nói nam nhân xinh đẹp là không đúng lắm, nhưng mà y cũng không biết dùng từ nào hình dung được dung mạo của người trong lòng mình, có lẽ là tình nhân hóa Tây Thi đi, mà theo y nghĩ Tây Thi đã chắc gì bằng với thanh y nam tử trong vòng tay mình lúc này?

10. Chương 10: Nhân Trong Họa

Diễm Thiên Vân đặt bút, bút pháp tinh tế, lại nhanh nhưng cũng thật uyển chuyển, vài nét phác thảo sơ qua mặt giấy trắng tinh như ẩn như hiện hình dáng của một nam nhân. Diễm Thiên Vân chăm chú họa, còn Diễm Thiên Vũ yên lặng ngắm nhìn. Tờ giấy trắng tinh bây giờ đã có nhiều hình ảnh dần dần hiện rõ

Gốc dạ lan hương thanh lãnh dịu dàng, bên cạnh trường bào nam tử, mặt mày ung dung tôn quý, mày kiếm mắt ưng, khí phách hơn người nhưng đôi con ngươi lại nhàn nhạt ôn nhu, khóe môi cong cong nét cười tuyệt mỹ nhìn nam nhân bên cạnh, thanh y nam tử, chỉ để lộ bán khuôn mặt, sống mũi cao, môi cong cong tiểu dung đậm mạp, sống mắt ôn nhuận lưu chuyển ý cười....

Chỉ hơn một khắc, bức tranh hoàn tất, thần vận, dung mạo của cảnh của người trong tranh đều hiện rõ....

Diễm Thiên Vân vốn định hỏi ‘ như thế nào, ta họa cũng không tồi đi?’ nhưng âm thanh chưa cất đã bị Diễm Thiên Vũ ôm chặt lấy, đầu của y vùi vào cổ của Diễm Thiên Vân, hơi thở nóng rực ấm áp quen thuộc phủ vào cổ y, Diễm Thiên Vân một thoáng thất thần

“ Sao... vậy?” y lên tiếng hỏi

“ Đừng nhúc nhích.. để ta ôm huynh một chút, như thế này... cứ như thế này một chút thôi...” Âm thanh trầm thấp khàn khàn

“ Thiên vũ.... Yêu ta, có hối hận không?” Diễm Thiên Vân hỏi, đôi con ngươi u buồn, nếu biết duyên phận ngắn ngủi như vậy, cảm tình đớn đau như vậy... liệu người có hối hận không?

“ Hối hận...” Diễm Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn Diễm Thiên Vân đáp lại. Diễm Thiên Vân chưa kịp lên tiếng thì Diễm Thiên Vũ lại nói tiếp : “ ta hối hận... nếu biết rõ ta thích huynh nhiều đến như vậy thì ngay từ đầu ta đã không bỏ lỡ nhiều thời gian đến như vậy, nếu ta biết cảm tình ta dành cho huynh lớn đến như thế ta đã không ngồi ngôi vị đế vương này cứ dắt tay huynh cùng nhau cao bay xa chạy, ta hối hận... để cho huynh lấy nữ nhân đáng ghét kia, hối hận là huynh tổn thương... hối hận.... hối hận rất nhiều điều chỉ có một thứ duy nhất ta chưa từng hối hận đó là... ta yêu huynh!”

Diễm Thiên Vân há miệng thở dốc, khó khăn không thể thốt thành tiếng. Người này xưa nay vốn lãnh tâm vô tình, y cứ nghĩ đâu có được y yêu nhưng yêu người, ba từ ‘ta yêu người’ ấy chắc chắn y sẽ chẳng bao giờ nghe được, vậy mà hôm nay y lại nghe được ba từ ấy, tâm cơ hồ ngừng đập, cảm giác sung sướng, ngọt ngào, đắng chát cứ giao hòa trong lòng y, giờ khắc này đây y cũng chẳng biết nói gì, biết làm gì cho phải

“Đồ ngốc! khóc cái gì...” Diễm Thiên Vũ thấy áy náy của mình rơi lệ, lòng bồi hồi đau xót, đưa tay ôn nhu gạt đi lệ còn vẫn vương nơi khóe mắt, dịu dàng lau đi lệ trên bờ má, cứ như vậy từng chút từng chút một...

Diễm Thiên Vân cười cười, y cũng không rõ mình tại sao rơi lệ, rõ ràng lòng rất vui sướng, rõ ràng y đang cười nhưng hai hàng nước mắt cứ lăn dài trên má, không sao ngăn cản được, nước mắt của y từ khi nào lại nhiều đến như vậy?

Diễm Thiên Vũ than nhẹ, cúi xuống hôn lên gương mặt tuyệt đẹp đầy lệ ấy, hôn từng chút từng chút, thật ôn nhu, thật dịu dàng, mùi vị nước mắt đắng chát đến khó chịu, y hôn lên vàng trắng của hân, lên đôi gò má trắng nõn xinh đẹp, vương vấn nơi chóp mũi nhỏ xinh, nhột nhột hôn lên đôi môi hồng nhột, rất tự nhiên, nụ hôn ôn nhu như gió phả nhẹ vào lòng người, gây từng lớp sóng rung động dịu dàng, không mạnh mẽ nhưng lại có sức xoắn sâu vào trong óc. Đôi môi ấm nóng lưu luyến khắp gương mặt của hân, xúc cảm ấm áp ôn nhuận như dòng nước áp chảy qua tâm hân, cho đến khi môi chạm môi, Diễm Thiên Vân nhẹ nhàng hé miệng, như là ngầm đồng ý bước tiếp theo của y

Diễm Thiên Vân hai tay nhột nhột cầm lấy vạt áo trước ngực của Diễm Thiên Vũ, môi đối môi, hai người ngọt ngào dây dưa, mới đầu là ôn nhu từ từ sau một lát dần dần kịch liệt, nụ hôn của thiếu niên vương tử từ dịu dàng như nước trở nên bá đạo xâm chiếm từng góc ngách trong miệng của y, đầu lưỡi cuốn lấy đầu gối cùng y, nụ hôn khi thì kịch liệt đòi hỏi, khi thì ôn nhu chậm rãi khiến cho y cảm thấy cả người như bị rút hết sức lực, cả người mềm nhũn dựa vào lồng ngực của Diễm Thiên Vũ. Nụ hôn dài dòng như cả thế kỷ cuối cùng thì cũng ngừng lại, Diễm Thiên Vũ đôi con ngươi thâm trầm nhìn nam nhân dựa vào lồng ngực của mình, đôi môi bị y hôn quá mức trở nên đỏ ửng hồng hơn bao giờ hết, nụ hôn dài dòng khiến cho thiếu khí nay đôi gò má vốn trắng nõn lại trở nên hồng hào, vừa mới rơi lệ cho nên khóe mắt còn ướt át, Diễm Thiên Vân lúc này đây bỏ đi ba phần thanh nhã lại tăng vào vào phần mị nhân

Tay vô thức đưa lên chạm vào môi của y, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát bờ môi đỏ hồng, rất mềm mại....

Chưa bao giờ y lại khao khát một người đến như vậy, khát khao đến cháy bỏng....

Thật sự mà nói, nam nhân này cùng y đã yêu nhau nhiều năm như vậy, cùng đồng sàng cộng chẩm, nắm tay đối phương, hôn môi đối phương... nhưng da thịt chi thân, chu công chi lễ thì y cùng hân lại chưa từng

Dục vọng của nam nhân, sao lại không có, đồng sàng cộng chẩm cùng đối phương hơn ba năm, khát khao ôm lấy đối phương, tiến vào trong cơ thể đối phương, da thịt gắt gao tương thiếp hòa làm một ấy.... ngày càng lớn dần lớn dần trong y

Nhưng y lại luyến tiếc, luyến tiếc người này bị thương, luyến tiếc người này ủy khuất, luyến tiếc người này.... nhiều lắm, cho nên y chần chờ... như giờ khắc này đây, y cảm thấy khó có thể không chế mình thêm được nữa, y rất muốn.... ôm lấy y...

“ Vân, có thể chứ?” Y khàn khàn lên tiếng, thanh âm trầm thấp hoặc nhân....

Diễm Thiên Vân một thoáng kinh ngạc, nhìn sâu đối phương một lát, khẽ nhắm mắt... ngầm đồng ý. Người này đã nhẫn thật lâu rồi, hơn thế nữa có gì mà y không thể cho hân, tất cả con người y đều là của hân, tâm của y, lòng của y, ngay cả con người này... cũng là của hân, yêu một người, cái cảm giác này thật đáng sợ, ngay cả bản thân mình cũng cam nguyện giao cho đối phương....

Được sự đồng ý của Diễm Thiên Vân, Diễm Thiên Vũ lòng xốn xang xúc động, rất nhanh ôm y lên long sàng, nhẹ nhàng đặt y xuống giường...

“ Vân, cuối cùng huynh cũng là của ta..” chỉ hoàn toàn thuộc về ta, cả tâm hồn lẫn thể xác.... Lờn vừa dứt, nụ hôn nhanh chóng phủ xuống môi y, cả thân thể của hắn đè lên người y, tay hắn rón cởi thắt lưng, thanh y nhanh chóng bị thốn xuống để lộ xuân quang vô hạn....

Màn theo chuông lực nhẹ nhàng buông xuống, che đi cảnh xuân tươi đẹp

Bên trong tiếng than nhẹ nhàng rên rỉ, thanh âm nỉ non thắm thì khiến cho người ta không khỏi mặt đỏ tim đập....

“ Tỷ tỷ! y sao rồi...” Diễm Thiên Vũ nhìn thấy hồng y nữ tử từ bên trong bước ra, vội vàng hỏi thăm

“ Cổ độc đã được áp chế, vài canh giờ sau y sẽ tỉnh lại, Thiên Vũ tranh thủ thời gian còn lại...” nói đến đây, Vũ Khuynh Thành than nhẹ nhìn Diễm Thiên Vân không lên tiếng nữa, nhẹ vỗ vai của hắn, sau đó xoay người bước đi, để lại Diễm Thiên Vũ một mình đứng đó, ngẩn ngơ

Diễm Thiên Vũ hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm bước vào căn phòng hoa quý quen thuộc

Nhìn người nằm trên giường, thanh thần dung nhan, y không biết là nên cười hay nên khóc nữa

Đưa tay chạm nhẹ vào người ấy, ngón tay ôn nhu họa từng đường nét trên gương mặt thanh nhã bất phàm ấy, Diễm Thiên Vũ bất giác cảm thấy khóe mắt sao mà nặng trĩu

Sự cứng rắn, tàn khốc, lãnh nhẵn của y trong chốc lát bỗng hóa thành bụi, tan vỡ, hốt nhiên sức lực cạn kiệt chỉ còn biết ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm nam tử trên giường

Y còn nhớ hôm qua, nam tử này vẫn còn trong lòng y, ôn nhu mỉm cười nhìn y, đôi con ngươi tràn đầy tình ý cùng ý cười ấy vậy mà hôm nay thôi, một lát nữa thôi người này tỉnh dậy sẽ nhìn y với ánh mắt của người xa lạ... đủ thảm khốc

Hàn Dã...!! Tây Liễu Nguyệt, hắn bảo trăm không làm khó dễ các người, trăm không thể không đáp ứng hắn, nhưng mà bảo trăm tha thứ cho các người, bảo trăm sao mà làm được đây??

Than ôi! Đế vương quyền khuyên thiên hạ, nắm trong tay quyền sinh tử của hàng vạn nhân mạng trên đại lục, tưởng chừng muốn gió được gió muốn mưa được mưa ấy vậy mà nguyện vọng nhỏ nhoi chỉ mong có một người có thể cùng sống vai mà đứng, có thể bên cạnh làm bạn sao mà khó đến vậy. Có chăng người ở ngoài vị đế vương ấy nhất định phải gắn liền với hai chữ cô độc một thể sao?

Lời nguyện rửa của số phận, hay đơn thuần chỉ là thử thách?!!

Một mỗi thay, chán chường thay...!!

Ngoại ô cách ba trăm dặm về phía tây có tòa Vân sơn thanh tĩnh, núi cao xanh tươi, hoa tươi cỏ đẹp, linh khí tụ tập, có thể nói nó chẳng khác nào chốn thể ngoại đào viên nhưng là không hiểu vì có gì cách đây ba năm hoàng đế bỗng dưng ra lệnh không cho phép bất cứ ai đến gần tòa vân sơn này, phạm lệnh ngay tạ chỗ trăm lập quyết cho nên Vân sơn dù cảnh có đẹp đến đâu cũng chẳng ai dám lại gần

Không ai biết trên đỉnh Vân sơn cao chót vót này có một tòa sơn trang thanh nhã, tuy không đồ sộ nhưng cũng đủ lớn, đủ thanh lịch, mang một phong cách rất đặc biệt, ba phần Giang nam cùng tứ phần hoa quý của Đế đô

Sơn trang nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tổng cộng cũng chỉ hơn hai mươi người. Trang chủ ít ai thấy mặt, mọi chuyện đa số đều có một vị trung niên quần gia lo liệu

Có thể đó chỉ là một tòa sơn trang bình thường, nhưng nếu có cao thủ võ lâm sẽ thấy nơi đây chắc chắn là ngoại hồ tàng long, bởi lẽ một nữ tỷ mang trà bình thường cũng có một thân võ công nhị lưu trên giang hồ. Xung quanh đó còn ẩn nấp ít nhất một trăm ám vệ, ai nấy đều thuộc nhất lưu cao thủ trên giang hồ, cái này cũng đủ biết nhân vật trong trang có biết bao nhiêu quan trọng?

Mùa thu bắt đầu đến, không khí se lạnh

Gió mang theo hương vị cây cỏ phủ khắp nơi, khiến cho người ta cảm thấy thanh thần vô cùng

Như ẩn như hiện trong đám hoa cỏ trong vườn, một thanh y nam tử

Một đầu tóc đen tùy ý dùng một sợi hồng thừng buộc cao, dung mạo ôn nhuận như mỹ ngọc, rõ ràng nam tử tựa một xuân phong nhưng vì có gì mi gian ẩn ẩn ưu sầu kia khiến cho người khác bất giác thấy nhói lòng?

“ Công tử, ngài làm gì vậy, trời chuyển lạnh không nên ở bên ngoài nhiều...” một trung niên hán tử thở dài, lấy chiếc áo lông khoác lên người thanh y nam tử

“ Lam thúc! Ta không sao...” thanh y nam tử cười nhẹ, sau đó ngẩng đầu nhìn vị trung niên hán tử, nhú mày nói : “ Lam thúc... ta cảm thấy vườn hoa này thiếu thiếu gì đó...”

“ Thiếu gì a?” vị trung niên hán tử tên gọi Lam thúc hỏi lại, này vườn hoa chính là một cái ngự hoa viên thứ hai nha, trong này hoa thảo gì mà không có kia chứ? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cũng không dám nói nhiều

“ Ta cũng không rõ, ta chỉ là cảm thấy còn thiếu một thứ gì đó thôi...” thanh y nam tử thì thào, có chút vô thố. Hắn cũng không rõ đây là làm sao vậy, dạo này cảm thấy tâm thường xuyên đập nhanh, trong giấc mơ lúc nào cũng như ẩn như hiện một bóng người, chỉ là y chưa kịp nhìn kĩ thì người đó lúc nào cũng tan biến, mỗi một lần tỉnh mộng lại một lần thất vọng cùng hư không

“ Công tử, là người nghĩ nhiều thôi, đến giờ dùng cơm rồi, người cũng nên dùng bữa...” Lam thúc giúp đỡ thanh y nam tử bước vào trong

Thanh y nam tử thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn một góc hoa viên, y cảm thấy nơi đó thiếu một cái gì đó, một thứ gì đó tinh khiết mà trắng muốt, lạnh hương thấm đượm vào lòng người, mang theo chút gì đó ôn tình tha thiết...

Rốt cuộc là gì....???

“ Bệ hạ, người đã hai ngày rồi không ngủ, cứ như vậy ngọc thể của ngài sẽ nguy mất?” gã thái giám bên cạnh nơm nớp lo sợ, đầy lo lắng nói

“ Tiểu hỉ, người đừng lo, trẫm không yếu ớt như vậy!” Diễm Thiên Vũ buồn cười, cũng không nâng đầu lên liếc gã thái giám một cái, dăm dăm xử lí đồng tấu Chương trên bàn

“ Nhưng mà...” gã thái giám liên tục cố gắng, nhưng đã bị Diễm Thiên Vũ nhú mày, lên tiếng : “ tiểu Hỉ, người đi ra ngoài, khi nào có việc trẫm sẽ gọi”

“ Là...” thấy đế vương không kiên nhẫn, gã thái giám cũng không dám cãi lời, ngoan ngoãn lui về phía sau

Ngự thư phòng thật lớn, chỉ còn âm thanh tách tách của những ngọn nến cháy trong phòng, gió đêm mang theo hơi lạnh khiến cho Diễm Thiên Vân một thoáng rùng mình

Y thở dài, buông quyển tấu Chương lên bàn, đưa tay xoa nhẹ thái dương, đôi mày kiếm khẽ chau

Ánh mắt tràn đầy tơ máu cùng mỗi mệt, cho thấy vài đêm y cũng chưa chợp mắt. Thật sự mà nói đã ba năm rồi từ ngày người đó đi, y cũng chưa bao giờ có một lúc nào ngon giấc, nỗi nhớ mong tương tư khôn khổ khiến cho y đón đầu đến chết lặng, chỉ còn biết điên cuồng làm việc như vậy sẽ nguôi ngoai bớt, chỉ là vì có gì càng làm càng cảm thấy nhớ huynh đâu? Thiên Vân... ta thật sự rất nhớ huynh a!

Thói quen là một điều đáng sợ trong cuộc sống của con người, cứ ngỡ thói quen không y bên cạnh nhất định rất nhanh y sẽ thích ứng được thôi, ấy vậy mà... ba năm nay lòng vẫn không cùng trống trải, thật mệt....!!

“ Người là ai....??” Y nhẹ giọng lên tiếng cũng không dám tiến lại gần, chỉ sợ người đó như những lần trước bỗng chốc hóa thành hư ảo trôi đi mất chỉ để lại trong y một mảnh hoang vắng khó có thể diễn tả thành lời

“ Người rốt cuộc là ai..??” thấy người kia không lên tiếng, y hô hấp trở nên khó khăn, một tay ôm lấy ngực, một tay vươn ra run rẩy chạm vào, những đốt tay trắng bệch cho thấy sự khẩn trương của chủ nhân nó

“ Đừng lại gần...” người kia bỗng đứng lên tiếng, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo ba phần lạnh lùng bốn phần ôn nhu cùng những xúc cảm khó nói thành lời. nghe vậy, y khựng lại không dám tiến đến gần, đôi con ngươi tham lam nhìn chằm chằm ảnh trước mặt, cổ sức rướn người về phía trước, chỉ mong có thể nhìn thật kĩ dung mạo của người này

Hốt nhiên một đám sương khói ập đến, mờ mịt hư ảo, y kinh hoàng tránh đi, dơ tay như muốn bám chặt người trước mặt, tưởng chừng có thể chạm được người đó thì chỉ thấy phía trước trống rỗng nào còn ai

Mờ mịt, thống khổ, bàng hoàng tất cả hóa thành chết lặng...

Y ngẩn ngơ nhìn gốc cây vườn mình trong một góc vườn

Lá cây xanh mơn mớn, gốc cây thật khô cằn nhưng đóa hoa trắng muốt tinh khiết thấm đượm lãnh hương thanh lãnh tràn đầy sức sống nở rộ trước mặt y

Dạ lan hương...

Dạ lan hương....

“ a...” y choàng tỉnh, hai mắt đột nhiên mở lớn, thống khổ ôm đầu, há miệng từng ngậm từng ngậm thở dốc, trên trán lấm tấm mồ hôi, con ngươi rụt lại, ám trầm tràn đầy thống khổ

“ Một mỗi quá, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” sao y có cảm giác đã quên cái gì đã quên một ai đó rất quan trọng trong cuộc sống của y??

Ánh trăng khuyết mờ mờ ảo ảo phản chiếu nửa gương mặt của y, tái nhợt đến thê lương, đôi vai gầy bỗng đứng trở nên hư ảo cô tịch hơn bao giờ hết

Y lại nằm xuống, nhắm mắt cố gắng chìm vào giấc ngủ, dù mỗi lần thức dậy mệt chết đi được nhưng y vẫn luôn muốn ngủ, bởi lẽ... chỉ khi nằm mơ mới có thể xuất hiện bóng dáng ấy, khi ấy lòng mới có thể lấp đầy....

Mây đen phủ lên ánh trăng, hắc ám hòa cùng thiên địa lúc này đây, trong phòng hơi thở lại đều đều

Cánh cửa một lần nhẹ nhàng mở ra, một bóng người từ từ tiến vào

Nam nhân một thân hắc y lạnh lẽo, mang cảm giác áp bách uy nghiêm vô thượng khiến cho người ta chỉ nhìn thôi cũng đủ kính sợ

Ánh nến một lần nữa thấp sáng, hắc y nhân khẽ bước đến giường, động tác cẩn thận tựa như dùng hết sự ôn nhu vốn có của y

Tham lam nhìn chằm chằm dung mạo của thanh y nam tử trên giường, đôi con ngươi vốn lạnh như băng lại trở nên nhu tình tựa hải, nồng đậm tưởng niệm, si mê cùng quyến luyến

Dang hai tay ôm chặt lấy người trên giường vào lòng, vùi đầu vào cổ y, tham luyến hít hơi thở trên người y, bỗng dưng hắc y nhân nở một nụ cười thỏa mãn tựa như người lạc trong sa mạc nhiều ngày được một bình nước vậy, nụ cười rạng rỡ đầy sức sống., nếu để cho người khác nhìn thấy nhất định sẽ hét lên kinh ngạc

Đế vương từ ba năm trước bình thường đã đậm lạnh lùng lại càng thêm lạnh như băng không độ ấm, nụ cười trên môi tắt hẳn, vốn ít ỏi từ ba năm trước không còn ấy vậy mà giờ khắc này đây lại rạng rỡ đến như vậy? nhưng dù có rực rỡ như ánh mặt trời nhưng hốt nhiên vẫn nặng trĩu cô đơn, khiến cho người ta vừa thấy vui vừa thấy xót lòng

Người trong lòng một thoáng nhăn mi, tựa như muốn tỉnh, hắc y nhân giật mình điểm huyết nam tử. Đưa tay ôn nhu vuốt mái tóc đen mượt, mười ngón tay tương khẩu chặt chẽ, ôm lấy nam tử thật chặt tưởng chừng muốn đem nam tử này nhốt vào trong cốt huyết của bản thân vậy

“ Vân...” hắc y nam tử thì thầm, âm thanh như nỉ như non, bảy phần tình cảm, ba phần u uất tang thương. Chỉ một cái tên ấy thôi, một thanh âm ngân ngẩn ấy thôi lại hàm chứa không biết bao nhiêu tình cảm, tình này đã sâu đã đậm đã cuồng đến mức nào rồi?

“ Bệ hạ...” trung niên hán tử cúi đầu cung kính

Lam thúc dừng đa lễ hắc y nam tử thở dài, đỡ Lam thúc đứng dậy

“ Hắc... đạo gần đây có khỏe không?” Hắc y nam tử - Diêm Thiên Vũ nhàn nhạt vấn

“ Bệ hạ, vương gia vẫn tốt...” Lam thúc đáp

“ Vậy thì tốt, Lam thúc nhất định phải chăm sóc tốt cho huynh ấy” Thanh âm không mang theo mệnh lệnh, không mang theo uy hiếp, là mang theo âm hưởng nhờ vả, là thỉnh cầu. Lam thúc cả kinh, liên tục nói ‘không dám’. Diễm Thiên Vũ cũng không nói nhiều, xoay người dùng khinh công xuống núi

Nhìn bóng lưng thiên tử khuất dần trong đêm, trung niên hán tử thở dài thườn thượt. Hắn không rõ, bệ hạ yêu vương gia đến như vậy sao lại không để cho ngài ấy ở bên cạnh chứ. Ba năm trước vương gia được đưa đến đây, hầu như cách hai ngày thiên tử lúc nào cũng đêm đến, ở trong phòng vương gia cả đêm, gần sáng mới bước đi

Y là mãng phu, không đọc nhiều chữ cũng chả hiểu nhiều sách, lí lẽ y cũng chả cần, y chỉ biết cứ mỗi lần nhìn thấy bệ hạ mệt mỏi đến nơi đây, chỉ cần nhìn thấy vương gia tinh thần sáng rọi, vương gia dù không nhớ mọi chuyện nhưng lúc nào cũng ngẩn người một chỗ, vọng nhớ đến ai? Hán tử không hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt là gì như y cũng không khỏi cảm thấy buồn ngủ thay cho hai người

“ Lam thúc”

“ Công tử, có chuyện gì sao?”

“ Ta muốn vài gốc dạ lan hương”

“ Công tử...sao lại muốn cái này?” Lam thúc kinh ngạc vấn, công tử lại cần những thứ này làm chi a, không lẽ...

Diễm Thiên Vân cúi đầu, khẽ nhú mày, y buồn bực : “ ta cũng không rõ, chỉ là muốn thôi...”

“ Để nô tài sai người đem lên cho ngài, công tử đến giờ uống thuốc rồi, ngài uống đi chớ để nguội”

“ Lam thúc, ta rốt cuộc bị bệnh gì mà ngày nào cũng uống thuốc vậy?” thanh y nam tử một bên nhận chén thuốc, một mực hỏi, y rõ ràng rất khỏe mạnh a! Lam thúc nghe vậy, lắc đầu cười khổ : “ công tử, thuốc này là bổ, tốt cho ngài”. Diễm Thiên Vân thấy lam thúc có vẻ khó xử cũng không lại đi hỏi nhiều, một mực uống xuống, hương vị đắng chát khiến cho y có chút chết lặng. Một khối mứt quả đem đến trước mặt y, đưa tay nhận lấy cho vào miệng, hương vị ngọt ngào thay thế cảm giác chua xót, y thỏa lòng hít thở hương thụ

“ Thiên Vũ, ta mới không uống thuốc đâu..” thanh âm trĩu nặng, hán tử chừng năm sáu tuổi chui vào trong chăn trốn tránh khổ hình thuốc đắng

“ Ngoan, Vân.. huynh uống hết ta sẽ cho huynh một thứ...” Tiểu hán tử ngồi bên cạnh bưng chén được ra sức dụ dỗ

“ Cái gì a?” tiểu hán tử từ trong chăn chui ra, tò mò nhìn hán tử bên cạnh

Tiểu hán tử thấy con mồi mắc câu, trên môi cong lên nét cười đắc ý, nói : “ chỉ cần huynh uống, ta sẽ đưa cho huynh”. Tiểu hán tử tuy chán ghét uống thuốc nhưng vì tò mò cho nên nhận lấy chén thuốc, một tay bóp mũi một tay bưng lên chén thuốc nuốt xuống

Hương vị chua xót đáng ghét khiến cho nó muốn phun, nhanh như cắt một miếng mứt đưa vào trong miệng, hương vị ngọt lạnh ngay lập tức xua đi mùi vị cay đắng của thuốc. Tiểu hán tử kinh ngạc tròn mắt nhìn hán tử bên cạnh mình, lên tiếng : “ cái này là gì vậy, hảo ngon!”

“ Là kẹo hồ lô a, ở bên ngoài cung ta nhờ thị vệ mua cho huynh”, nói đoạn đưa cho tiểu hán tử xâu kẹo đỏ mọng, thơm ngọt. Tiểu hán tử hoan hô nhận lấy, cười hít hít : “ Vũ! Ngươi là tốt nhất”, sau đó ‘bẹp’ hôn một chút hán tử, vui vẻ cầm xâu kẹo lên ăn

Hán tử bên cạnh, đôi con ngươi nhàn nhạt ý cười, tràn đầy dung túng

Diễm Thiên Vân cảm thấy đầu đau nhức liệt, những hình ảnh mờ mờ ảo ảo như có như không cắt ngang qua trong óc của y... hán tử đó là ai???

“ Công tử.. công tử, ngài sao vậy...” thấy thanh y nam tử cả người đơ ra, Lam thúc lo lắng vấn. Bị âm thanh lớn tiếng của Lam thúc kêu gọi, Diễm Thiên Vân giật mình, sau đó mỉm cười nói : “ Lam thúc, ta không có gì, chỉ hơi mệt thôi”

“ Vậy ngài nên vào nhà nghỉ nha!” Lam thúc thúc giục

“ Không cần, ta muốn ngồi ngoài đây một chút, Lam thúc... người lui ra đi”. Thấy Diễm Thiên Vân không sao, Lam thúc thoáng thả tâm, thở dài bước ra ngoài

“ Công tử, ngài mau dùng cơm nha!..” Lam thúc thúc giục, vương gia rốt cuộc là làm sao vậy, dạo này cứ hay thất thần

“ Ân...” Diễm Thiên Vân sực tỉnh, cúi đầu dùng cơm, hôm nay là đêm thất tịch, y văng vẳng nghe đâu đây tiếng náo nhiệt của người dân, nhưng tại sao thất tịch mỗi năm lòng của y lại cảm thấy trống trải vô cùng, vì có gì... y luôn cảm thấy ngày này nhất định phải có một người bồi cùng y mới đúng. Trong loáng thoáng, Diễm Thiên Vân như cảm thấy một nam tử trường bào cao quý ngồi đối diện cùng mình, tự tay gấp thức ăn đưa lên trong bát của mình, ôn nhu cười nhìn mình...

Diễm Thiên Vân chợt mỉm cười, bật thốt : “ Thiên Vũ! Đừng gấp nhiều như vậy, ta ăn không hết...”

Lam thúc đang gấp thức ăn cho y, nghe vậy, tay một thoáng run rẩy, đôi con ngươi kinh hoàng nhìn về Diễm Thiên Vân, kinh ngạc vấn : “ công.. công tử! ngài gọi ta là gì?”

Diễm Thiên Vân vừa lên tiếng cũng cảm thấy sững người, Thiên Vũ? Người này là ai? Tâm đau nhói, y gắng gượng cười : “ không có gì, ta nói lầm”. Thấy Diễm Thiên Vân sắc mặt như thường, Lam thúc như đỡ được gánh nặng ngàn cân, thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà trong lòng từng đợt dậy sóng, không biết chuyện này có nên nói cho bệ hạ không? Vương gia dù không nhớ gì nhưng trong vô thức lại xưng hô tên của bệ hạ, hai người này.... haizzz!!

Từng ngậm từng ngậm thức ăn nuốt vào bụng, Diễm Thiên Vân khe khẽ cau mày, nhìn Lam thúc, lại vấn : “ Lam thúc, thức ăn này.... hình như không phải Trương thúc nấu?” mùi vị này không phải, nhưng lại không hề xa lạ, đúng rồi.. dường như hàng năm cứ đến thất tịch y lại dùng những hương vị này...

Lam thúc nghe câu hỏi của Diễm Thiên Vân, lòng chợt dạ, đương nhiên không phải a, vương gia! Cái này là đích thân hoàng đế bệ hạ xuống bếp vì ngài à nha, trong thiên hạ này ngài là người duy nhất đó. Nghĩ thì nghĩ vậy chứ cũng không dám nói ra, y cũng không rõ tại sao bệ hạ cứ khẳng khẳng một mực ngày này dù có quốc sự bận rộn đến đâu, cũng đến đây ở trong phòng bếp một ngày làm xong bữa cơm mới chịu bước đi, y to gan vấn hoàng đế, thì hoàng đế cũng chỉ cười nhẹ rồi nói : “ đây là lời hứa giữa trẫm và huynh ấy!”

“ Công tử.... thất tịch thường thường trong phủ ai nấy đều nghỉ, hạ nhân xuống phố mua cho ngài thức ăn a, có lẽ cùng mua một tửu lâu đi...” Lam thúc qua loa giải thích. Diễm Thiên Vân nghe vậy, nghiêng đầu nghi hoặc : “ vậy sao?” Lam thúc nhanh chóng gạt đầu, mồ hôi hột ướt đầm, vương gia hình như ngày càng khó đối phó qua loa cho xong chuyện rồi. Ô... ô.. bệ hạ à, thần thật mệt nhọc a...

Diễm Thiên Vân lắc lắc đầu, y cảm thấy Lam thúc dường như đang dấu y một điều gì đó, một chén súp đưa tới trước mặt y, Diễm Thiên Vân đưa tay nhận lấy, uống nhẹ một hớp, hương vị ngọt lành thấm đượm cả khoang cổ, kích thích vị giác của y, quả thật tửu lâu này đồ ăn rất suất sắc. Không .. không phải! cái này không phải là của tửu lâu.... Phải là của ... của ai? Y cũng không rõ

Vân! Nếu huynh thích... hàng năm ngày này ta sẽ nấu cho huynh được không? Ta sẽ cố gắng luyện, rồi sẽ thật ngon....

Là ai đáng nói? thanh âm này..... là ai.. vậy???

Diễm Thiên Vân cảm thấy đầu óc như đảo lộn, tâm từng đợt nhói liên hồi, co rút lại, đồng tử mở to, một màu đỏ như bao lấy không khí xung quanh, đầu y như có ai đó đập mạnh vào từng đợt liên hồi, như búa bổ... rồi tắt cả như im lặng chỉ còn một màu đen bao trùm lên tất cả

“ Công... công tử..?” Lam thúc kinh hoàng khi nhìn thấy Diễm Thiên Vân phun một ngụm máu tươi, cả người nhào xuống mặt đất, nhanh như cắt đưa tay đỡ lấy, lớn tiếng quát : “ người! mau mời hoàng thượng, gọi thái y đến mau...”

Bỗng chốc sơn trang loạn thành một đoàn!!

11. Chương 11: Vĩ Thanh

“ Tỷ tỷ, chẳng phải nói cổ độc đã được áp chế rồi sao... sao.. sao y lại..??” Diễm Thiên Vũ run run vắn, cả người y từng đợt trều đau, cố gắng áp chế trong lòng sợ hãi, nắm chặt lấy tay hồng y nữ tử bên cạnh vắn

“ Tiểu Vũ, ta dường như xem nhẹ cảm tình của Thiên Vân dành cho đệ rồi..” Vũ Khuynh Thành lắc đầu cười khổ, nằng cứ tưởng chỉ cần Diễm Thiên Vân đến một nơi không có Thiên Vũ, chỉ cần Thiên Vân không nhìn thấy Thiên Vũ, không có hoàn cảnh tương tự sẽ không tác động đến trí nhớ của y, ấy vậy mà chính y lại có thể tự động kháng cự cổ độc, phá tan áp chế, tự động nhớ lại

“ Nói vậy là...” Diễm Thiên Vũ khó có thể tin, trợn mắt kinh hoàng nhìn Vũ Khuynh Thành, nào còn bộ dáng lạnh lùng từng ngày, giờ khắc này y chỉ hi vọng tỷ tỷ của mình nói ra ba từ : “ không nhớ lại” thì y sẽ vui mừng biết mấy. Nhưng tàn khốc tay, câu trả lời lại là : “ Tiểu Vũ! Thiên Vân đang dần dần khôi phục trí nhớ, đến khi nhớ lại tất cả, đồng thời...” lời chưa hết, Diễm Thiên Vũ hầu như cầu xin lắc đầu, run rẩy thành tiếng : “ tỷ tỷ... không còn cách nào cả sao?”

Vũ Khuynh Thành than nhẹ, ôn nhu vỗ vỗ vai y, cười khổ : “ dù có là thần tiên tái thế cũng không còn cách nào đâu, Thiên Vũ! Thật xin lỗi lần này tỷ không thể giúp đệ được nữa rồi...”

Diễm Thiên Vũ chua xót cười : “ tỷ tỷ đừng nói vậy, người giúp đệ rất nhiều rồi, tỷ tỷ người đi thôi, đệ muốn một mình cùng huynh ấy”

“ Đồ ngốc này, ta đã bảo huynh vĩnh viễn đừng nhớ lại mà, sao lại ngốc đến như vậy, tại sao mới có ba năm, mới có ba năm mà huynh lại hồi phục nhanh thế hả, huynh bảo ta phải làm sao bây giờ”

“ Không có huynh, huynh bảo ta biết làm sao bây giờ...” Diễm Thiên Vũ thở dốc, nắm lấy tay Diễm Thiên Vân, run run nói....

“ Cầu huynh, cầu huynh tha thứ cho ta ích kỷ, cứ như vậy quên ta đi, được không??” Diễm Thiên Vũ như là cầu xin nói, thanh âm trầm thấp tràn đầy thể lương nhìn người trên giường

Diễm Thiên Vân mơ một giấc mộng, mấy năm nay luôn quẩn quanh tâm trí, mỗi ngày càng rõ hơn, mỗi một ngày khi đi ngủ y chỉ mong có thể gặp được người trong mộng, y cười khổ, bản thân mình nhiều khi y cũng không rõ là đang sống hay nằm mơ nữa

Y biết rõ, trong mộng nam tử kia đối với y có biết bao nhiêu quan trọng, nếu không tại sao chỉ cần có thể nhìn thấy bóng lưng của người ấy, y lại cảm thấy lồng ngực đau nhói, tâm thất chặt từng đợt liên hồi dồn đau, nhưng chỉ cần y muốn lại gần, người kia lại biến mất, khiến cho y mơ hồ phát điên

Lần này đây lại mơ, lại mộng... cũng không rõ có thể nhìn thấy người đó không? Dẫu cả trăm lần thất vọng nhưng cũng không dập tắt được mong chờ khi gặp, cái cảm giác này.... quá điên khùng rồi!!

Thấp thoáng y nghe thanh âm trầm thấp của người đó, thanh âm khác bình thường lạnh lùng ôn nhu mà là đầy dồn đau mang theo cầu xin khóc than, y không rõ vì có gì người kia lại đau đớn như vậy, nhưng mà nghe thanh âm đó lòng y cũng từng đợt đau liên hồi

‘ Cầu huynh... cầu huynh đừng nhớ lại...’ thanh âm vắng vắng như xa như gần u ám quanh quẩn tâm trí y, Diễm Thiên Vân nhắm mi, buột chặt người lại thống khổ rên từng tiếng, mồ hôi tẩm thấp cả vạt áo

“ Đừng mà...” y khàn khàn lên tiếng, vô lực, mệt mỏi.... “ đừng mà,.. cầu người đừng nói... ta đau...”

Diễm Thiên Vũ thấy y cả người run rẩy mệt mỏi, lòng đau như cắt, không khống chế được mình ôm y vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ về lưng y, nhẹ giọng nỉ non : “ Vân, ngoan... không đau... ngủ một lát mọi chuyện sẽ tốt thôi, tốt thôi... tốt cả mà, ta cam đoan...”

Diễm Thiên Vũ nhợt nhạt cười, khẽ hôn lên vàng trán y một cái. Người đã mệt mỏi như vậy, ta sao lại đành lòng khiến người kéo dài sự đớn đau đó chứ? Chung quy là luyến tiếc người mà...

Ta thật ngốc, ta ích kỉ không nghĩ đến cảm nhân của người, Vân... đừng tự ép buộc mình nữa, muốn nhớ cứ nhớ đi, dù có chuyện gì ta cũng sẽ cùng người

Dù là thiên nam thủy bắc ta cũng sẽ cùng người tương tuyền....

Người trong lòng một thoáng chốc an tĩnh lại, Diễm Thiên Vũ than nhẹ, ôm chặt y vào lòng, tràn đầy kiên định, y sẽ không trốn tránh nữa...! thà rằng để mình y gánh chịu mọi đớn đau cả đời còn hơn nhìn người kia thống khổ dù một chút. Diễm Thiên Vân, đời này huynh thiếu ta nhiều lắm, kiếp sau ta nhất định sẽ đến phiên huynh vậy!

“Đệ suy nghĩ kĩ rồi sao?” Vũ Khuynh Thành hợp một ngụm trà, từ tốn hỏi

“Ân... tỷ tỷ, đệ suy nghĩ kĩ rồi” Diễm Thiên Vũ đậm cười, dù là mệt mỏi nhưng cũng có gì đó giải thoát, kiên định. Vũ Khuynh Thành khẽ nhắm mắt, không muốn nhìn vào mắt của nam tử trước mặt, hải tử này sao lại khổ đến như vậy chứ??

“Tỷ tỷ, đừng đau lòng... đệ nhất định sẽ gắng gượng được mà...” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ, bóng lưng bỗng đứng trở nên kiên cường hơn bao giờ hết

“Tiểu Vũ, trên thế gian này đây là hải tử kiên cường nhất mà ta gặp...” Vũ Khuynh Thành nói : “lão thiên gia thiếu nợ đệ nhiều lắm, nhất định sẽ bồi thường cho đệ, nếu không tỷ nhất định không buông tha cho ông ta...”

“Tỷ tỷ...” Diễm Thiên Vũ buồn cười : “vậy thì, tỷ tỷ nhất định thay đệ tìm lão thiên gia đòi lại công bằng cho đệ nha”

Bóng đêm thật sâu, yên ả, hắc ám bao trùm cả thế gian, một màu đen huyền bí huyền hoặc bao bọc cả hồng trần

Con người thường không thích bóng tối, ánh mặt trời rạng rỡ bình minh luôn là điều người khác hướng đến nhưng mà có ai hiểu, khi bóng đêm ập xuống thì ngày mai mới bắt đầu, có bóng tối hắc ám mới có thể thấy được quang minh ấm áp đâu?

Gió, thật lạnh

Người ta thường nói trời thu lạnh lạnh dịu dàng, nhưng cũng giống như nữ tử, thoát đó ôn nhu như nước thoát lại lạnh lùng tựa băng, thay đổi một cách thất thường, có lẽ vậy mà đêm nay trời cao thoáng dang chỉ chút các vì tinh tú lấp lánh, ánh trăng mờ mờ ảo ảo xinh đẹp vậy mà thoáng chút mây đen lập tức bao phủ, u ám cả chân trời

Gió mang theo hơi nước ve vãn khắp nơi, từng đợt gió quần quật thổi mạnh, những gốc cây nghiêng ngã theo hướng gió thổi, thanh âm xì xầm như khúc nhạc đồng quê về đêm

Bỗng, một luồng ánh sáng chớp nhoáng trên bầu trời, ánh vàng sáng rọi cả chân trời, theo sau đó là tiếng đùng đùng, sấm chớp ầm ỹ, cắt ngang không khí yên tĩnh vốn có của ban đêm

Trong phòng, giường mạn theo gió đẩy vào đóng đưa theo làn điệu của gió, tung bay hé lộ dung nhan của người nằm trên giường

Ba ngàn thanh ti tùy ý buông thả, sợi tóc mai nghịch ngợm phủ trên gò má tái nhợt, đôi môi không có huyết sắc, hàng mi thật dài nhắm nghiền, dung nhan để lộ vẻ suy yếu tái nhợt của người bệnh nguy kịch, dù là vậy cũng không che được ngũ quan tinh xảo bất tỷ vết, đẹp tựa tranh của nam tử trên giường

Đôi chân mày khẽ nhíu, cho thấy nam tử không yên giấc

Nam tử ngồi bên cạnh đầu giường thấy nam tử kia nhíu mày, đôi con ngươi tràn đầy u sầu cùng mỗi một nhưng đáy mắt ôn nhu vẫn không che giấu được, hần nhẹ nhàng đưa tay thông thả vuốt lên hai hàng chân mày ưu sầu đó, bất giác khóe môi cong lên nét cười tuyệt đẹp

Diễm Thiên Vũ nắm lấy tay của nam tử trên giường, rồi lại ôn nhu vuốt ve, một thoáng yêu thích khó buông tay, đôi tay của người này trắng nõn không tỷ vết, thon dài tuyệt đẹp, rõ ràng không phải là tay của nữ nhân nhưng lại khiến cho người ta cảm giác đôi tay này thật ôn nhu? Diễm Thiên Vũ cẩn thận nhìn từng ngón tay của Diễm Thiên Vân, cúi đầu xuống khẽ hôn một chút lên bàn tay thanh mảnh đó, thật dịu dàng,

vì y đang chăm chú vào đôi bàn tay trắng nõn ấy cho nên không phác giác chủ nhân của đôi bàn tay ấy tỉnh từ lúc nào

Diễm Thiên Vân đôi con ngươi một mảnh trong suốt, đăm đăm nhìn nam tử ngồi bên cạnh mình, người này từ lúc nào lại tiêu điều, xơ xác như vậy? ba năm.... Vậy là ba năm y quên mất người này, ba năm.... Hơn một ngàn ngày, người này không biết cách chăm sóc bản thân mình sao, hần như vậy bảo sao y có thể an tâm mà ra đi?

Thiên Vũ, chung quy vẫn là ta ích kỉ nha, biết rõ người còn lại một mình trên thế gian này rất khó khăn ấy vậy mà lại bỏ người đi trước

“ Thiên...Vũ..!” y khàn khàn lên tiếng, thanh âm vẫn ôn nhuận như ngày nào. Diễm Thiên Vũ nghe vậy, một thoáng ngẩn ngơ, đã bao lâu mình mới được nghe thanh âm này gọi mình từ chính nam nhân này nói ra?

“ Vân, huynh tỉnh rồi sao?..” Diễm Thiên Vũ cười nhẹ, cuối cùng y cũng tỉnh lại, cũng nhớ lại tất cả rồi sao?

“ Ta....làm sao có thể quên người..lâu như vậy..?” Diễm Thiên Vũ cười yếu ớt, đáy mắt khó nén nỗi xót xa, tuyệt vọng, cổ đưa tay lên chạm vào người này nhưng sức lực của y hầu như bị ai đó phong bế, giờ khắc này đây một cái nhắc tay cũng thật sự khó, Diễm Thiên Vân cười khổ, không ngờ có ngày mình lại rơi vào tình trạng này

Diễm Thiên Vũ bắt lấy tay của Diễm Thiên Vân, áp vào mặt mình, dịu dàng cười : “ ta vẫn hi vọng... người có thể quên ta lâu một chút”. Thanh âm nặng trĩu, bất lực, khốn cùng. Nam tử tôn quý nhất thiên hạ này, tưởng chừng không gì không làm được ấy vậy mà....

“ Thật xin lỗi...khụ..!! khụ..” Diễm Thiên Vân khó khăn lên tiếng, âm thanh đứt quãng, tâm như có gì đó liên tục đục khoét, là cổ độc phát tác đi, một hàng huyết đỏ sẫm chảy ra từ khóe miệng, diễm lệ đến chói mắt. Diễm Thiên Vũ nắm chặt lấy tay, không chế run rẩy cùng sợ hãi, ôn nhu lau đi vết máu trên miệng y, khàn khàn lên tiếng : “ đừng nói...ta điều hiểu, ta điều biết”

Ta sao lại không biết, ba năm nay huynh luôn đấu tranh tâm trí của mình, một mặt muốn quên đi ta, một mặt lại luyến tiếc... cho nên cổ độc mới dễ dàng trở lại như vậy? yêu một người, muốn quên thật quá đổi khó khăn.... Cái cảm xúc này... sao ta lại không hiểu? tâm của ta và huynh...chung một nhịp đập mà!

“ Thiên Vũ... ta có thật nhiều chuyện muốn làm...” Diễm Thiên Vân khe khẽ cười, đôi con ngươi nhẹ rũ xuống, âm thanh lảng đãng phiêu hốt như từ cõi u linh vọng về. Diễm Thiên Vân ôm lấy y vào lòng, im lặng nghe y nói

“ Ta vẫn cứ tưởng.... sau khi người thoái vị, ta cùng người...sẽ ngao du khắp chân trời góc biển, ngắm tất cả mỹ cảnh thế gian, cùng ăn mỹ thực nhân gian... sau đó.. mệt mỏi rồi... dừng chân tại một chốn thế ngoại đào viên, một căn nhà gỗ nhỏ... hai bên hàng rào là những gốc dạ lan hương..... cứ vậy, ta cùng người bên cạnh nhau đến già... cho đến khi không còn bước đi nổi nữa, cùng tựa vai nhau xem bình minh....ta vẫn luôn mong ước có một ngày như vậy....” y đứt quãng lên tiếng, đầu tựa vào lồng ngực của Diễm Thiên Vũ, nhẹ giọng nói ra ước nguyện của mình

“ Thiên Vũ...” y ngẩng đầu nhìn đối phương, nhẹ giọng nỉ non : “ rất tiếc không thể cùng người nắm tay cho đến lão... có trách ta?” Diễm Thiên Vũ một tay ôm lấy y, một tay vuốt ve mái tóc của y, đôi con ngươi nhìn y thật lâu, sóng mắt lưu chuyển tình ý thâm trầm như hải, y lên tiếng : “ sao lại không trách, sao lại không oán? Chúng ta còn nhiều chuyện chưa làm như vậy, người lại bỏ ta một mình đi trước, hỏi làm sao không oán không trách đây?”

“ Nhưng là dù vậy.... ta vẫn muốn người thay ta làm tất cả những chuyện đó được không?...” Diễm Thiên Vân ngưng mắt nhìn y, nói ra nguyện vọng của mình : “ người thay ta....thực hiện.... đổi lại ở dưới bên bờ mạn châu hoa , trên đường hoàng tuyền, ta ở dưới chờ người, được không?”

Y cảm thấy mệt, rất mệt, hão buồn ngủ, muốn nhắm mắt lại nhưng lại cố chấp trợn mắt nhìn Diễm Thiên Vũ, đợi đáp án của hắn.

“ Yêu ta... có mệt mỏi không?” Diễm Thiên Vũ không đáp mà lại nhẹ nhàng cười, vân đạm phong khinh

Thanh y nam tử ôn nhu cười, đôi con ngươi nặng trĩu muốn buông xuống nhưng lại cố rướn lên, nhìn kĩ nam nhân đang ôm mình vào lòng, cánh tay gầy yếu đưa lên, sờ nhẹ gương mặt tuấn mỹ của Diễm Thiên Vũ, y khẽ nhếch môi cong lên nụ cười tuyệt diễm tựa đóa thanh liên nở rộ trong hàn tuyết ngàn năm, tiểu dung mê hoặc nhân thể khiến cho Dạ Vũ đề rung động tâm can, nụ cười khuynh thành khuynh quốc khiến cho một vị thiên cổ nhất đế nhớ nhung hơn sáu mươi năm....

Y nhẹ giọng nỉ non : “ mệt mỗi... yêu người rất mệt mỗi... nhưng là... ta..cam tâm tình nguyện...”

Diễm Thiên Vân đưa tay của Diễm Thiên Vũ lại gần miệng mình, dường như dùng hết sức lại còn lại của bản thân, cắn một cái thật mạnh, cánh tay bị y dùng tất cả khí lực đi cắn ấy, máu bắt đầu ứa ra, nhưng là Diễm Thiên Vũ không hề nhíu mày dù là một chút, Diễm Thiên Vân khẽ nhấp nháy môi, âm thanh nhỏ vô cùng, nếu không phải Diễm Thiên Vũ võ công cao cường cũng sẽ khó nghe thấy

“ Tuy rằng thật ích kỉ.... nhưng mà...Thiên Vũ...đừng quên... ta....”

Lời vừa dứt, cánh tay buông xuống, mí mắt khẽ nhắm lại, nặng trĩu... dù là vậy trên môi vẫn còn vương vấn đầu dây nét cười còn sót lại. Y hiểu, nam tử mình yêu tận xương này nhất định sẽ không làm mình thất vọng không phải sao?

Thiên Vũ, bên cầu nại hà... dù là bao nhiêu lâu ta vẫn đợi người

Diễm Thiên Vũ chợt cười, không phải là cười lạnh, cười giễu, không phải tiểu dung lạnh như băng không độ ấm như thường ngày mà cười thật lòng, nụ cười rực rỡ tựa ánh dương quang, như là hài tử nhận được quà.... Rất đẹp, rất rạng ngời...

Mệt mỗi nhưng vẫn cam tâm tình nguyện sao? vậy thì kiếp lai sinh ta lại đến tìm huynh, huynh có phiền lòng không?

Y ôm chặt lấy người trong lòng, bờ vai một thoáng run rẩy, mặt của y áp chặt vào cổ của Diễm Thiên Vân, khẽ nức nở.... là y đang khóc sao?

Đã mười năm rồi, mười năm kể từ ngày y tự hứa với lòng mình tuyệt đối sẽ không bao giờ rơi lệ ấy vậy mà đến cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt của mình, y cười giễu. Diễm Thiên Vân, huynh giỏi lắm, chung quy khiến cho ta cười, ta khóc, bi hoan mệt mỗi một đời là huynh, tất cả chỉ vì huynh....!!

Khẽ đặt một nụ hôn trên trán thanh y nam tử, y thì thào lên tiếng : “ ta hứa với huynh, đợi cho đến khi ta tìm người thừa kế thích hợp, thoái vị cùng huynh ngao du sơn thủy, cùng huynh hưởng mỹ thực nhân gian, cùng huynh xem mặt trời mọc, xem hoàng hôn buông xuống..... cho nên huynh phải nhớ, chốn bỉ ngạn nở rộ tuyệt luân ấy, phải chờ ta...phải chờ ta...”

Bên ngoài, trời đang mưa, thanh âm sấm chớp nổ rộ, ồn ào...

Bên trong, ánh nến lay lắt phản chiếu hai bóng người, một người ôm chặt người còn lại vào lòng....

Dịu dàng như nước, ấm áp tựa ánh dương quang nhưng u uẩn tang thương hà có chi lại quán quanh hai nam tử ấy

Nam tử kia một đời bình nhung chiến mã, mười tuổi đã bắt đầu trên chiến trường chém giết, lãnh lùng, tàn khốc, mọi hắc ám thể gian đã từng nếm qua

Một người, thanh nhã như bạch liên, đôi con ngươi trong suốt sạch sẽ tường chừng chưa một lần bị hắc ám cắn nuốt

Hai con người, rõ ràng là thuộc về hai thế giới khác nhau, hai thái cực khác nhau, có sao lại có thể quyến luyến ràng buộc sâu đến như vậy?

Yêu? Một từ đơn giản nhưng nhân thể này có ai giải nghĩ được cái từ đơn giản nhưng ý vị sâu xa ấy?

Diễm Thiên Vũ, có chẳng sống trong hắc ám bị hắc ám ăn mòn, mà nam tử kia quá đỗi sạch sẽ, phần không có trong y, khiến cho y tham luyến, cho y cố chấp, cho y chấp niệm? vì vậy mà dùng tâm đi sủng, đi yêu dù kia là đoạn cảm tình hậu thế bất dung, có thể khiến cho y để lại tiếng xấu muôn đời nhưng là y nguyện ý không phải sao? một kiếp người, có thể có được chân tình, dù là ngắn ngủi nhưng cũng đủ cho người ta ôm ấp cả một đời

Nhiều năm trước, y vẫn hấn : ‘yêu ta có hối hận không?’ Hấn trả lời : ‘không hối hận’. Bây giờ hấn vẫn lại y : ‘yêu ta có mệt mỏi không?’ Y lại ôn nhu cười đáp lại : ‘mệt mỏi... nhưng là ta cam tâm tình nguyện!’

Đoạn cảm tình này, dẫu có đớn đau khôn cùng, dẫu khiến cho người ta tái tê, bất lực mệt mỏi nhưng là cả hai.... Điều mỉm cười chấp nhận, tình như vậy! yêu đến như thế, nhân sinh còn gì để hối tiếc đây?

Cho nên để vương lạnh lùng cao ngạo kia, nam tử lãnh khốc kia.... Rơi lệ... vì người kia, đây là biểu hiện yếu đuối hay là tình quá đậm tình quá sâu?

Không rõ, không biết... tất cả theo cái buông mi nặng trĩu của thanh y nam tử điều chấm dứt, thế gian bỗng trở nên vô vị....

Vừa nói lời li biệt đã đến thu, chỉ chớp mắt hoa đã rơi

Bên cửa có bóng người ngồi cô độc, đêm khuya càng thêm tĩnh mịch

Một đoạn đường chia thành đôi ngã, tình yêu rồi sẽ phân li

Cơn gió đông vô tình đi qua, đem bao kỉ niệm trôi lại như ngày hôm qua

Tình yêu tan vỡ không chỉ có nước mắt người rơi

Mà còn một thế giới trở nên thừa thãi

Gió cười ngạo nghễ

Hát vang bài ca li biệt

Ta vẫn không thể nghe thấy

Nước mắt của ngàn năm trước chỉ trong mộng mới có thể thấy được

Ta mong được gặp lại người dù chỉ một lần

Sự quyến luyến của kiếp trước đã tan ra trong máu ta

Chìm trong giấc ngủ triền miên khi tỉnh lại ảo ảnh biến mất

Ánh trăng dần ướt nhòa kéo theo bao kỉ niệm

Người mong thấy chân trời tươi sáng còn ta muốn nhìn ngắm khuôn mặt người

Ghi nhớ hình ảnh của người để đến kiếp này sẽ tìm thấy của người

Tình yêu tan vỡ không chỉ có nước mắt người rơi mà còn một thế giới trở nên thừa thãi

Gió cười ngạo nghễ hát vang bài ca li biệt, ta vẫn không nghe thấy

Nước mắt của ngàn năm trước chỉ trong mộng mới có thể thấy được

Ta muốn gặp lại người, dù chỉ một lần

Sự quyến luyến của kiếp trước đã tan ra trong máu ta

Chìm trong giấc ngủ triền miên khi tỉnh lại ảo ảnh biến mất

Tình yêu tan vỡ, không chỉ người rơi lệ

Gió đông cười nhạo hát vang bài ca li biệt

Bất kể phải chờ đợi bao nhiêu năm nữa.....

Ta muốn gặp lại người, dù chỉ một lần...

Rất nhiều năm sau, Ân Thiên Lễ y vẫn không hiểu rốt cuộc tình một tự có ý nghĩa như thế nào mà khiến cho nam nhân đứng đầu thiên hạ kia, cam nguyện vứt bỏ hậu cung ba ngàn giai nhân, vứt bỏ cả giang sơn họa đồ tươi đẹp chỉ vì ước nguyện của người kia?

Ân Thiên Lễ, y là thừa tướng, quyền khuynh hoàng triều dưới một người trên vạn người, y tài trí giảo hoạt, có lẽ y chưa từng yêu cho nên y không rõ, tình của đế vương với vương gia nhiều như thế nào, sâu như thế nào

Lại nhiều năm về sau, y bất chợt gặp được đôi mắt ấy, đôi con ngươi đầy kiên cường cùng bất tuân ấy.....

Lại nhiều năm sau nữa, khi y trở thành đế sư, đứng trên hoàng thành nhìn hoàng hôn buông xuống, bên cạnh một bạch y nữ nhân đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực y..... Ân Thiên Lễ rốt cuộc hiểu, nhược thủy ba ngàn chỉ nguyện thủ nhất biểu là như thế nào, y cũng hiểu được giang sơn tươi đẹp so ra thua một nụ cười ôn nhu của ái nhân....là cái cảm giác ra sao?

Đế vương vì một chữ ái, bỏ xuống tất cả... nhiều người oán y, nhiều người khâm phục y, nhiều người ai thán, nhưng là có mấy ai hiểu..... một chữ tình cũng có thể điên đảo thiên hạ?

Vân sơn

Một căn nhà gỗ thanh mộc nằm ngay đỉnh Vân sơn, hai bên hàng rào đầy rẫy những bụi hoa dạ lan hương

Căn nhà thanh mộc, tao nhã, tĩnh lặng như vậy có ai nghĩ đó là nơi mà một vị đế vương ở đâu

Sáu mươi năm trước, từ ngày Diễm Thiên Vân ra đi, Diễm Thiên Vũ dùng mười năm chọn người rồi đào tạo nên một minh quân kế nhiệm mình. Lại dùng thêm bốn mươi năm đi khắp cả đại lục, không một mỹ cảnh nào mà y chưa từng nhìn qua, không một món ăn nào mà y chưa nếm thử

Y dùng mắt của mình, thay người kia chiêm ngưỡng mỹ lệ nhân gian, dùng vị giác của mình thay người kia nếm mọi hương vị mỹ thực

Đến lúc mệt mỏi rồi, đi không được nữa, y lại dùng chân ngay đỉnh vân sơn, dựng một căn nhà gỗ, đợi người ấy đến tìm y, một lần đợi là thêm mười năm nữa

Diễm Thiên Vũ có đôi khi cảm thấy buồn cười, tuổi thọ của y sao lại dài đến như vậy? nhiều người mong trường sinh bất lão y lại cảm thấy nếu như mình nhanh lão một chút lại càng tốt

Nam nhân tuấn mỹ vô trù ngày nào, thời gian qua đi, thay một đầu ô phát là ba ngàn sợi tóc trắng muốt, khuôn mặt phong sương, đôi con ngươi vẫn sắc bén lạnh đậm như ngày ngào, sáng rõ như thấu hết mọi chuyện thế gian, mọi vui sướng trên trần thế

Y đã già rồi, đợi hơn sáu mươi năm cuối cùng cũng lão

Cho nên... Vân! Huynh có còn đợi ta ở nơi đó sao??

Bầu trời đêm dịu dàng, hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh

Đêm nay không có trăng, thiếu đi ánh trăng huyền hoặc nhân thế kia

Hai bụi Dạ lan hương nở rộ, đóa hoa trắng muốt thánh khiết tỏa lạnh hương thanh lãnh ngọt ngào.... Như là mùi hương của người kia...

Y ngồi bên cạnh gốc Dạ lan hương lớn nhất, gốc này là gốc cây năm xưa ở một góc ngự hoa viên, y cho người mang đến đây, gốc cây này lúc nào cũng tỏa sức sống mãnh liệt như vậy, hoa của cây này cũng đặc biệt đẹp hơn những gốc khác

Diễm Thiên Vũ ôn nhu cười, đầu tựa vào gốc cây, đôi con ngươi khẽ nhắm lại, gió thanh lãnh, thật mát.... Y cảm thấy buồn ngủ

Một đầu tóc bạc về đêm phá lệ bắt mắt, từng sợi tóc vũ lên cùng gió, tạo nên những đường cong duyên dáng

Trong mơ màng, Diễm Thiên Vũ cảm thấy đôi con ngươi quen thuộc tràn đầy ôn nhu nhìn mình

Thanh y nam tử, mi mục như họa, đẹp tuyệt trần, khóe môi cong cong tiểu dung ôn nhu như nước

‘Thiên Vũ... ta giữ đúng lời hứa, vẫn chờ người...’ Thanh y nam tử mỉm cười dịu dàng

‘Vân.... Ta điều biết... huynh nhất định sẽ giữ lời...’ y nhắm mắt, nhếch môi cười khẽ, vươn tay ôm chặt lấy thanh y nam tử vào lòng

Ta chờ huynh, vẫn chờ huynh.... Sáu mươi năm.....rất cuộc cũng tương phùng....

Vài lời chia sẻ : đầu tiên, cũng là chúc mừng viết xong bộ đam mỹ này trước đã, sau đó tung bông chúc mừng đi thôi. Đam mỹ là thể loại mà theo Dao Dao nghĩ rất khó viết, còn khó hơn cả ngôn tình nhiều, bởi vì tình yêu của các nam nhân rất khó... diễn tả sao cho hết lời. Haiz! Nhưng là cuối cùng cũng ok, Dao Dao rất cảm ơn những người đã ủng hộ Dao Dao đến chặng đường cuối cùng (Dù biết là không nhiều +__+) sau cùng, Dao Dao hi vọng, ai đọc hết bộ này, chỉ mong cho Dao Dao vài ý kiến, coi như là quà đáp tạ Dao Dao đi nha ^^ bởi lẽ, một hay hai câu cảm nhận dù là khen hay chê của các bằng hữu đều là nguồn động lực cho Dao Dao các bộ kế tiếp mà.....

NAM CUNG DAO

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-nien-le>